

HỒ DUYÊN

CÔNG TỬ
HOAN HÍ

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tô Phàm, người cũng như tên.

Mặt mũi bình thường, dáng vóc bình thường, học vấn cũng không có gì nổi bật. Đừng nói ngàn vạn sĩ tử trong thiên hạ, chỉ tính riêng đám người đọc sách ở cái thôn Kháo Sơn* nho nhỏ này thôi, Tô Phàm cũng chẳng hơn ai.

Hễ rồi việc đồng áng, thôn dân lại tụ tập dưới tán cây cổ thụ mà chuyện phiếm về tiền đồ con cái các nhà. Luận tướng mạo, đấy, xem thẳng bé thứ ba nhà họ Trương thật là sáng sủa, phong thái hiên ngang, cùng một tấm áo xanh như người ta, nó mặc lên lại giống quan phục gấm hoa của huyện thái gia. Luận học vấn, đứa lớn nhà họ Lý thật là nổi trội, năm hết Tết đến, già nửa hộ dân trong thôn lại đến nhờ viết đôi câu đối, chữ đã đẹp, lại biết viết những lời cát tường vừa vắn để nông phu cũng hiểu được, chẳng hạn như "Thiên tăng tuế nguyệt nhân tăng thọ, Xuân mãn càn khôn phúc mãn lâu**", mang về dán cửa là hỉ khí đầy nhà. Còn Cầu Nhi nhà họ Thẩm bên bờ Tây, Thạch Đầu nhà lão Hạ bán đậu hũ thôn Đông... rồi công tử nhà Nhan viên ngoại là càng là rỗng trong cõi người, mấy đứa trẻ thôn này làm sao bì được?

Nói đi nói lại, cuối cùng vẫn nhắc tới Tô Phàm, "Thằng bé số khổ cha mẹ mất sớm..."

Lúc Tô Phàm còn nhỏ, cha đã bệnh qua đời. Được mấy năm sau, mẹ cũng ốm mà khuất núi. Bỏ lại Tô Phàm vừa bắt đầu có ý thức, còn ngỡ mẹ nằm trên giường chỉ là đang ngủ, lúc đói kéo tay kêu khóc. Thôn dân đều là

người nhân nghĩa, giúp đỡ hậu sự chu toàn. Tô Phàm cứ thế ăn cơm trăm họ, mặc áo trăm nhà mà lớn lên từng ngày.

Đến tuổi đi học, Tô Phàm cứ bám ngoài cửa sổ lớp trông vào, phu tử trông thấy bộ dạng đang thương, liền phá lệ cho vào học cùng chúng bạn.

"Tô Phàm à, đang học bài ư? Đỡ trạng nguyên rồi đừng quên Vương thăm đấy nhé!"

Vương thăm đẩy đà nhà bên đường cho gà ăn trong sân, nhìn qua giậu trúc thấy Tô Phàm đang cần cù học, liền trêu y như thế.

Vương thăm góa bụa, người chồng ngã xuống vực trong một lần đi mua gà trên thị trấn, bên bà giờ chỉ còn đứa con gái và một đàn gà. Không có con trai, thành ra rất quý mến Tô Phàm.

Tô Phàm ngược lên khỏi sách, ngượng nghịu cười cười, lại cúi đầu học tiếp.

Kẻ đèn sách bút nghiên, có ai không muốn là ông trạng?

Tô Phàm cũng vậy, âm thầm mà ao ước.

Cưỡi ngựa dạo phố, dự tiệc trên triều, cưới con quan lớn...

Đến năm mo cũng có thể cười mà tỉnh dậy.

Rồi cũng tới ngày hoàng gia mở khoa thi chọn bậc hiền tài, khao thi ba năm mới có một lần.

Nhà nào có con lên kinh ứng thí đề nhận nhíp gói ghém hành trang; quần áo túi hương theo hoa văn tước bình trướng tuyến, thiềm cung chiết quế; giày thô đế vải đều do chính tay mẫu thân, tỷ muội cặm cụi khâu cho suốt mấy tháng liền.

Lại khoa chiêng gõ trống mời gánh hát, trên sân khấu diễn nghìn dặm phong hầu kim bảng đề danh, dưới sân khấu bày tiệc tiễn chân kéo dài từ đầu thôn đến cuối xóm. Không khí rộn ràng huyên náo như Tết đến xuân về.

Bấy giờ, Tô Phàm lại đang chăm bệnh phu tử ốm nặng, suốt ngày đêm chẳng được chợp mắt lúc nào.

"Tiên sinh xin hãy yên tâm, chuyện ở trường đã có con coi sóc..." Tô Phàm khẽ khàng thưa bên tai phu tử.

Chuyện này làm y phải suy nghĩ trăm trở nhiều đê,. Phu tử đã già, sức khỏe sa sút, cũng đến lúc phải an hưởng tuổi trời. Đám trẻ ở trường không thể thiếu thầy dạy dỗ. Mà ngay lúc này, những người có học trong thôn đều đang vội vã vào kinh.

Suy đi tính lại, từng nhà trong thôn đều có ơn sâu với y; muốn đi học mà không có điều kiện nổi khổ này y từng nếm trải.

Lại nói lực học của bản thân, tự Tô Phàm hiểu rõ, đã được cử nhân là có phúc lắm rồi, đâu dám mơ chuyện trạng nguyên bảng nhãn. Chi bằng cứ ở lại làm tiên sinh dạy học, coi như báo đáp ân tình phu tử và mọi người trước nay.

"Tô Phàm, con à, con thực đại dột lắm!" Vương thẩm bỏ mặc đàn gà, chạy qua mắng y, giọng nghe đầy xót xa.

"Không sao, không sao ạ, làm tiên sinh cũng tốt mà, thực sự là rất tốt..." Tô Phàm cười đáp.

Khóe mắt thoáng thấy xe ngựa nhà Nhan viên ngoại đi ngang qua cửa, ấy là công tử họ Nhan, Nha Tử Khanh, sắp lai kinh ứng thí.

Nếu là người ấy, thì hẳn nhiên có thể.

Trong lòng bỗng nghe chua xót, không biết vì ngưỡng mộ hay vì lý do gì.

Tô Phàm chính là người như vậy, luôn nghĩ cho người khác. Phu tử dạy, muốn người yêu, phải biết yêu người; bậc quân tử phải nghĩ cho kẻ khác trước rồi mới tới bản thân mình. Tô Phàm vẫn hằng ghi nhớ.

Phu tử chỉ có một thân một mình, việc săn sóc chăm lo cố nhiên đều do một tay Tô Phàm chu tất.

Ban ngày, Tô Phàm lên lớp giảng bài. Tam tự kinh, bách gia tính, thiên tự ngôn... Tiếng đọc bài lanh lảnh, khiến Tô Phàm vô thức nhớ lại cảnh mình đi học năm nào.

Luôn có mấy đứa trẻ nghịch ngợm ngồi không yên chỗ, thừa lúc Tô Phàm không chú ý, hết kéo tay đứa này nói chuyện, lại quẹt mực lên mặt đứa kia.

Bài học, hẳn nhiên là càng lúc càng lạc thanh lạ điếu.

Tô Phàm bực mình, cầm thước như định đánh.

Đứa bé run run xòe tay ra, ngược đôi mắt đen láy ăng ặc những nước, khiến Tô Phàm không nỡ phạt đòn, "Thôi thôi, sau này không được như thế nữa đâu đấy."

Thằng bé liền nhếch miệng lên ngay, mắt ráo hoảnh, quay xuống lén làm mặt hề với các bạn, lũ trẻ liền cười vỡ cả lớp.

Tô Phàm chẳng biết làm thế nào, chỉ đành âm thầm cười khổ. "Được rồi được rồi, từ giờ đến khi tan học mà không thuộc được bài này, ta sẽ phạt thật đấy."

Tiếng cười có hơi lạnh xuống, nhưng vài đũa táo gan vẫn nhăn nhăn nhở nhở. Ai mà không biết tiên sinh hay mềm lòng, chẳng phạt roi bao giờ, một hồi sau, tiếng đũa lại lạnh lạnh vang lên.

Ngoài cửa, chim tước kêu nhau, từ xa, tiếng sáo mục đồng mơ hồ bay đến ngõ.

Hết giờ học, Tô Phàm lại vội vã đến thăm phu tử.

Phu tử sống ở ngoài thôn, mỗi lần sang đều phải đi vòng qua núi. Cũng vất vả cho Tô Phàm, về đến nhà thường đã quá nửa đêm, ngủ chưa được mấy canh đã lộ mọ dậy lên lớp.

Mới vài ba tháng, y đã gầy rộc đi.

"Hài tử này, thực là số khổ mà..."

Thấy Tô Phàm gầy gò, Vương thậm xót gan xót ruột, vội bắt con gà mái béo nhất đàn, hầm nhỏ lửa một ngày một đêm rồi sai con gái Lan Chi mang sang tận nơi.

Tô Phàm không muốn nhận, giở hết "quân tử" đến "lễ nghi" ra từ chối.

"Đúng là học nhiều quá hóa dại, bảo uống thì tiên sinh cứ uống ngay đi!" Lan Chi nghe mà sốt ruột, dẫn cái bát xuống bàn đánh cạch, "Mau uống cho nóng. Một bát canh gà hủ được khí tiết hay sao?"

"Cái này..." Tô Phàm toan thanh minh, nhưng thấy Lan Chi đôi mày xếch ngược, đành cầm bát canh lên uống.

Bất giờ Lan Chi mới nở nụ cười, "Thế chẳng gọn gàng sao? Lắm lời làm gì!"

Cô dọn dẹp bát đĩa, đến lúc sắp rời nhà Tô Phàm thì ngoảnh lại cười, "Mẹ tôi hỏi, có phải tiên sinh nên lấy vợ rồi không?"

"Hả?" Tô Phàm chột ngậy ra, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Lúc ngẩng lên, Lan Chi đã đi mất rồi.

Cũng may phu tử dần dần hồi phục, Tô Phàm không cần chạy đi chạy lại nhiều như trước, nhưng dăm ngày ba bận, y vẫn sang nhà đưa thuốc và đồ ăn.

Tối hôm ấy, lúc ra về hăng còn yên ổn, đi được nửa đường, bỗng đâu sấm chớp nổi lên, tiếp theo là một trận mưa tầm tã, chỉ vài bước áo đã ướt sũng. Bốn phía không một bóng người, Tô Phàm nương ánh trời chạy vội, tự nhủ phải mau về thôi.

Chẳng ngờ nhanh quá hóa quẩn, y lạc vào hậu sơn tự lúc nào. Giật mình nhìn lại, chỉ thấy xung quanh cổ thụ chọc trời, thảo mộc lấp lối, các loại dây leo lạ lẫm quẩn chằng từ cây này sang cây nọ, chẳng còn đường để đi nữa.

Thôn Kháo Sơn mấy đời truyền nhau, hậu sơn là cấm địa, là chốn cư ngụ của yêu quái yêu tinh, người trần đã vào là không trở ra được nữa. Truyền thuyết vốn đã không căn cứ, kể mãi lại thành thật, truyền từ đời này sang đời khác, chẳng ai biết trong này rốt cuộc có yêu ma hay không, nhưng từ nhỏ đã được căn dặn kỹ càng, chưa ai rảnh rỗi chạy vào tìm xem thực hư.

Tô Phàm vốn không phải là người bạo dạn, vừa nhận ra đi lạc là sợ cứng người, cứ đứng đực tại chỗ, mặc gió mưa quất tấp sấm chớp vang trời.

Không trung nhập nhòa tối sáng, trông bụi cỏ cao ngang người phía trước, cứ cảm thấy thấp thoáng vật gì đó, có lẽ là thú hoang...hay ma quỷ?

Rợn cả người, y lẩm nhẩm liên hồi, "Tử bất ngữ quái lực loạn thần...Tử bất ngữ quái lực loạn thần...Quái lực loạn thần....***"

Đột nhiên chân trời lóa lên, một cái bóng trắng từ bụi cỏ lao vút ra, xẹt một cái chạy bổ đến trước mặt y.

Tô Phàm hoảng hồn nhảy vọt ra sau, thiếu điều ngã ngửa.

Sấm vang chớp giật phía chân trời bỗng hòa hoãn hẳn, mưa cũng ngớt dần.

Tô Phàm trấn tĩnh, dè dặt bước đến nhìn vật màu trắng nọ.

Vật đó run lên, chậm rãi duỗi thẳng thân mình co quắp, để lộ đôi tai nhọn và cái đuôi lớn xù lông ve vẩy.

Đôi mắt vàng kim nhìn thẳng vào mắt y.

Hồ ly, một con hồ ly toàn thân trắng toát.

"Đừng sợ, đừng sợ..."

Nhìn đôi mắt ấy, lại nhớ tới đôi mắt long lanh nước của lũ trẻ ở trường, Tô Phàm bất giác đưa tay bồng nó vào lòng.

Con hồ ly hơi cứng lại, móng vuốt sắc nhọn cào tay Tô Phàm làm rớm cả máu.

Tô Phàm bị đau giật mình, toan buông con hồ ly xuống, sấm chớp thành linh lại ập đến trắng đất mù trời.

Bầu trời sáng rõ như ban ngày, chói lòa nhức mắt, trước mắt đầy bóng trắng, bên tai chỉ nghe tiếng sấm ầm ào, mặt đất từng cơn rung chuyển.

Tô Phàm mất thăng bằng ngã ngời xuống đất, mưa quất ràn rạt lên người, đau rát từng cơn. Vô thức siết hai cánh tay ôm chặt hồ ly trong lòng, cách một lớp áo mỏng manh nhận ra nó đã thôi vùng vẫy.

Sấm chớp này, mưa gió này, bầu trời này, mặt đất này, như đời non lấp biển, như đất lở trời long. Chẳng lẽ Cộng Công đụng phải núi Bất Chu? Viêm Hoàng nhị đế cùng Xi Vương giao chiến? Hay Kim hầu khuấy động Đông hải đại náo Thiên cung?*****

Sấm càng lúc càng lớn, mưa càng lúc càng to, chớp nổi chớp xé rách bầu trời, mây đen ầm ào sùng sục, khiến màng nhĩ lùng bùng từng cơn.

Tô Phàm không nghĩ gì khác, cứ ôm chặt hồ ly, gian nan chống đỡ với thiên tượng kinh hồn. Hồ ly chùng cũng hiểu, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng y. Chẳng biết lâu hay chóng, mưa ngừng sấm nghỉ. Tô Phàm dò dẫm đứng dậy, phía xa vẫn là núi thẳm rừng sâu, nhưng một vùng xung quanh y chỉ còn đất cát cháy khô, cây cành vỡ vụn, cổ thụ chọc trời và lùm bụi cao ngang người đều đã trốc hết. Ngoài một người một hồ ly này, mọi sinh linh đã tuyệt diệt.

Chợt tay nhẹ hẫng, hồ ly đã nhảy ra.

Tô Phàm ngậy dại nhìn người thanh niên áo trắng tóc bạch kim.

"Hừ!" Mắt vàng lạnh nhạt lướt nhanh qua y, chỉ tích tắc bóng dáng đã biến mất.

Sách xưa chép rằng, thư sinh ban đêm vào rừng, gặp một cô gái kêu cứu bên đường. Thư sinh giúp đỡ, thiếu nữ dụ người, kết thành một đêm hoan hảo. Sáng ra, thư sinh quanh quẩn trong rừng tìm kiếm, gặp một tiều phu. Tiều phu nghe xong, cười bảo, "Hồ vậy."

Tô Phàm ngoái lại, đường nhỏ quanh co dẫn xuống chân núi đã hiện ra trước mắt. Y lắc đầu, bật cười tự giễu, thì thôi, xem như là mộng.

Cứ thế vài ngày, chuyện đêm nào y đã dần quên mất.

Hôm ấy Tô Phàm đang lên lớp, chợt thấy Vương thắm vội vàng chạy tới. Hẳn là chạy gấp, những ngấn thịt trên người rung rung.

"Tô Phàm à, họ hàng nhà con ghé thăm kìa! Mau về xem sao..."

Không hiểu sao Vương thắm rạng rỡ thế kia. Ngày thường có ngấm gà trống béo mượt mà bà cũng chẳng vui đến thế.

Nhà họ Tô mấy đời con một, lấy đâu ra họ hàng? Trong lòng nghi hoặc, nhưng cứ mặc cho Vương thắm nắm tay áo dẫn về như xách gà.

Đọc đường về bao nhiêu người hỏi thăm tới tấp.

"Tô Phàm à, họ hàng đến thăm kìa..."

"Tô Phàm à, là bà con thế nào vậy?"

"Tô Phàm à, người đấy đã có vợ chưa?"

"Tô Phàm à, Trân Trân nhà ta đang tìm chồng đấy..."

Người sau lại càng làm Tô Phàm bối rối hơn người trước.

Khó khăn lắm mới về tới nơi, thấy ngoài cổng vây kín những người, có kẻ còn trèo cả lên giậu trúc nhà y để nhìn được rõ hơn.

Nhận ra Tô Phàm, đám đông càng thêm phấn chấn, "Ôi chao, Tô Phàm về rồi đây." , "Tô Phàm về rồi..."

Chưa bao giờ có nhiều người chỉ trỏ thẳng mặt nhắc về y đến thế. Tô Phàm không khỏi lúng túng, lách người chạy vội vào.

Người đang đứng trong nhà, nghe động liền ngoảnh lại.

Áo trắng, tóc bạc, mắt vàng nhàn nhạt.

Ừng ừng... Tô Phàm nghe bên tai giạt đây sấm chớp.

*Kháo Sơn : nghĩa là dựa vào núi, gần núi.

** Trời tăng tuổi tác người tăng thọ, xuân đầy trời đất phúc đầy nhà.

***Người có học không nói chuyện quỷ thần. Trích từ chương "Thuật nhi" trong luận ngữ của Khổng Tử.

****Cộng Công là thủy thần trên thiên đình, khi bị hỏa thần Chúc Dung đánh bại đã đụng gãy núi Bất Chu. Xi Vương là thủ lĩnh bộ lạc Cửu Lê thời thượng cổ, được biết đế qua trận chiến Trác Lộc với Viêm Hoàng nhị đế (Viêm đế và Hoàng đế). Truyền thuyết Xi Vương có nhiều dị bản, song kết cục đều là Xi Vương bị nhị đế liên thủ đánh bại. Kim hầu chỉ Tôn Ngộ Không.

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cửa sổ dán giấy trắng toát, tường trát hồ, bàn gỗ đặt tách trà gốm thô;
trên bàn là quyển Kinh thi đọc dở.

Thạc thử thạc thử,

Vô thực ngã thử!

Tam tể quán nhữ,

Mạc ngã khăng cố.

Thệ tương khứ nhữ,

Thích bi lạc thổ.

Lạc thổ lạc thổ,

Viên đặc ngã sở...*

Đáng tiếc giấy dán cửa sổ bị gió lùa thủng, hồ trên tường chẳng biết
trát tự thuở nào, tróc lở loang lỗ như mặt vẽ.

Cái bàn thọt một chân, phải kê gạch cho cân, ghế thì còn lành lặn.
Nhưng ghế gì? Nói thẳng ra là ghế đầu bằng gỗ, không tựa lưng không tay
vịn, nhìn cái bộ dạng khập khà khập khiễng ấy, chỉ sợ chẳng dùng được
mấy ngày.

Tách trà lại càng không phải nói, miệng tách mẻ mất một miếng lớn, đụng phải chắc rách mồm. Chỉ có quyển sách là xem ra được sử dụng cẩn thận tỉ mỉ, chữ đề chi chút bên lề giấy, vậy mà trang giấy không mảy may hư tổn, sạch sẽ gọn gàng, cũng giống như ngôi nhà này vậy.

Sao lại không sạch sẽ gọn gàng cho được, bởi ngoài mấy thứ vừa rồi có còn cái gì khác nữa đâu.

Chao ôi, nghèo kiệt xác!

Ánh mắt Ly Lạc đang quan sát Tô Phàm lại càng thêm khinh thường.

Tiên sinh dạy học mặc áo dài thô, vải màu nguyệt bạch ôm lấy tất thân gầy gò, càng phô rõ vẻ sơ sài đơn bạc. Mắt mi, sống mũi, khoe môi không thể nói là xấu xí, nhưng bảo đẹp thì còn kém xa, ngũ quan không xuất chúng, đặt cạnh nhau chỉ có thể tạo nên một tướng mạo hết sức bình thường.

Còn may mà sạch sẽ, người cũng như nhà.

Nghĩ đến chuyện phải ở đây mấy chục năm, Ly Lạc lại cảm thấy lửa giận bốc từng con giận phùng phùng trong dạ.

Chỉ hận không thể nhe răng cắn cổ cái tên mọt sách thích lo chuyện bao đồng kia, uống máu, vật lông, mổ bụng lột da, rồi lấy một cành cây nhỏ chọc xuyên qua, gác củi tùng nhóm lửa, thông thả cầm xoay... Chẳng mấy chốc, không khí sực mùi thịt nướng, nhựa tùng xông vào mũi, màu sắc bóng nhẫy, da cháy sém thịt ngọt mềm. Cắn ngay một miếng lúc còn nóng hổi, chạm lưỡi là tan, chỉ lưu lại rất lâu trên môi trên miệng mùi vị thoang thoảng êm dịu.

Chậc, đây mới là thứ có thể vào miệng Ly Lạc này.

Tô Phàm tội nghiệp vẫn đang ù ù cạc cạc, nhìn bao nhiêu là hnafg xóm láng giềng chen trong chen ngoài không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

"Tô Phàm à, còn ngây ra đó làm gì? Đây là thân thích thế nào với con?" Thấy hai người cứ đứng nhìn nhau trờ trờ không ai mở lời, Vương thẫm sốt ruột nhảy ra, hai mắt híp lại ngăm nghĩa Ly Lạc, "Nói lại bảo quá đáng, nhưng mà Tô Phàm à, tuần tú đẹp đẽ thế này chẳng giống họ nhà con chút nào đâu. Trông phong thái dáng dấp xem... Chậc chậc... Ta nói, phải một chín một mười với thiếu gia nhà họ Nhan."

"Đây..." Tô Phàm chỉ biết giương mắt nhìn Ly Lạc. Con hồ ly gặp ở hậ sơn mấy hôm trước có thể xếp vào thân thích kiểu gì? "Đây...Đây là họ hàng xa..."

"Biểu ca. Ly Lạc, là biểu ca của y." Ly Lạc đột nhiên chen vào.

"À phải, là...là biểu ca của con..." Là biểu ca hay biểu đệ Tô Phàm cũng mặc, không tâm tình đâu mà để ý, bình sinh mới nói dối lần đầu, chỉ thấy trong lòng vô cùng hoảng hốt, mặt nóng như rang lửa, đầu cúi gằm khéo gần đụng đất.

Ly Lạc thì trái lại, ung dung đối diện với đám người, đôi mắt đầy hứng thú nhìn Tô Phàm ở đó.

"À à, là biểu ca ở xa. Vậy lần này đến thăm người thân hay có chuyện gì vậy?" Vương thẫm càng lúc càng hăng hái.

"Ở lâu dài."

"Ôi chao, ở lâu dài ấy a... Nghĩa là không đi nữa chứ gì?"

"Phải."

"Tốt, tốt lắm! Thật là tốt... Thật là tốt quá... Ha ha..."

Cười hoan hỉ nhất đều là những nhà có con gái chưa xuất giá. Nữ tể thế kia đốt đèn mà soi cũng chẳng tìm đâu ra! Mấy nhà không có con gái cũng cười vui vẻ, một nhân vật như Ly Lạc lưu lại trong thôn, ngày sau chuyện phiếm dưới gốc cổ thụ còn sợ thiếu hay sao?

Dân quê đâu có thú vui gì khác ngoài tán gẫu nơi giếng nước đình làng? Mọi người bảo có phải không?

Chỉ mình Tô Phàm đứng một bên là vô cùng nghi hoặc, không sao cười được. Thôi đành thôi đành, sống chết có số. Xác định thế liền không hốt hoảng nữa, thấy mọi người đều chú mục vào Ly Lạc, chẳng ai để tâm đến mình, dù sao cũng là chuyện đã quen, bèn tiện tay cầm quyển Kinh thi trên bàn lên mở ra đọc tiếp.

"Thạc thử thạc thử,

Vô thực ngã miêu!

Tam tuế quán nữ,

Mạc khăng nhĩ lao.

Thệ tương khứ nữ,

Thích bì lạc giao.

Lạc giao lạc giao,

Thùy chi vĩnh hào?"**

Chỉ mong hồ ly không phải là con chuột to ấy, bằng không chỉ sợ y chẳng nuôi nổi vị đại tiên này.

Đằng kia vẫn lao xao.

"Đã cưới vợ chưa?"

"Đã hứa hôn chưa?"

"Có ý trung nhân chưa?"

"Thích người thế nào?"

"Hôn nhân đại sự người tự quyết được chứ?"

"Lúc nào ghé nhà Trương thăm chơi nhé, Vân nhà đầu nhà thăm làm cá chua ngọt ngon lắm."

"Sang nhà Lý thúc nữa nhé, để Nghênh Hương nhà thúc thuê cho con đôi giày."

"Tú Tú nhà ta còn biết chữ, biết cả làm thơ cơ đấy."

"..."

Mặt mày Ly Lạc càng lúc càng gượng gạo, thầm bực Tô Phàm ngồi một bên rảnh rang đọc sách như thể chẳng có gì xảy ra. Hừ, một sách đúng là một sách.

Vẫn là Vương thăm lanh lợi, trông sắc mặt vị biểu ca họ xa kia, biết ý đứng dậy cáo từ, "Ôi chao, xem mặt trời kìa đã sắp xuống núi rồi! Tôi phải về cho gà ăn đây. Mà tôi nghĩ tất cả cũng nên về đi thôi, phải để Tô Phàm hàn huyên với biểu ca nữa chứ... Chúng ta cứ ở đây bọn trẻ ngại đấy! Của đáng tội, gả con gái mà phải nóng ruột như thế này sao?"

Ai nấy đều hiểu ý, dần giải tán. Nhiều người trước khi đi vẫn không quên dặn với lại.

"Nhớ ghé nhà Trương thăm nhé!"

"Chốc nữa tỷ bảo Xuân Nhi dâng nhà đưa sang mấy món, nhất định phải nhận, đừng khách sáo, có biết chưa?"

"..."

Đợi mọi người đi hết cả, Tô Phàm mới ngược lên khỏi sách, "Đã đói chưa? Tôi đi làm cơm."

"Được. Đi đi." Ly Lạc cũng không thêm câu nệ, coi Tô Phàm như tôi tớ mà sai khiến.

Lại cau mày ngẫm nghĩa căn nhà.

Cũng còn may, trước khi xuống núi dù bị tên đại ca máu lạnh kia phong bế một nửa công lực, không sao thi triển được các kỳ thuật phức tạp như hóa đá thành vàng nữa, nhưng mấy tiểu xảo như thay đổi vật dụng thì vẫn còn làm tốt.

Hắn mím môi vung tay, ống tay áo bằng sa trắng tuyết phất lên rồi hạ xuống, mấy cái ghế đầu long mộng và bàn nhỏ thọt chân chớp mắt biến thành bàn ghế gỗ táo mới cái. Bóng loáng đến mức có thể dùng để soi gương.

Hắn dương dương tự đắc nhìn quanh, vẫn cảm thấy có gì thiếu thiếu. Sức nghĩ ra, bèn vẫy tay, đằng trước ghế bỗng hiện ra một sập gác chân lùn, trên ghế lại có thêm đệm mềm trắng tuyết và gối dựa bằng vải gấm thêu hoa.

Bấy giờ mới giãn đầu mày, lười nhác ngả người xuống gối, một chân đặt lên sập, chân kia lười biếng gác bên trên. Bàn tay nắm vào khoảng không, bỗng dựng xuất hiện một chung trà men ngũ sắc viền vàng, nhắc nắp, hương thơm len vào từ cánh mũi, là trà Vũ Tiên mới hái, pha bằng nước tan từ trận tuyết đầu mùa năm ngoái, nhấp một ngụm, khonag miệng ngập hương.

Ly Lạc khoan khoái híp mắt, kể từ khi bước chân vào căn nhà này, đến giờ mới có cảm giác được đôi chút tạm gọi là thư thái.

Lúc Tô Phàm bê bát trở vào, thiếu chút nữa là tưởng mình vào nhầm nhà, "Ngài... Thế này..."

Nhìn mặt bàn tròn chạm hoa tinh tế, cái bát gốm viền xanh trong tay đặt xuống không được, không đặt xuống cũng chả xong.

"Người xem thế này mà người sống được sao?" Ly Lạc ngồi trên cao, xéo mắt dạy dỗ Tô Phàm. "Cái ghế kia ngồi cách nào? Lại cái bàn đấy, nhìn mà nuốt nổi cơm hay sao?"

"Tôi..."

Tô Phàm hé miệng định nói, Ly Lạc đã ngắt lời, "Trong bát có gì đấy?"

"Màn thầu."

"Còn gì nữa?" Đầu mày Ly Lạc bắt đầu cau lại chán ghét.

"Hết rồi."

"Chỉ có màn thầu? Màn thầu bột mì?" Khó tin hỏi lại một lần nữa.

"Màn thầu cứng." Tô Phàm cũng mặc hăn, không nỡ đặt bát lên cái bàn đẹp đẽ kia, bèn quay lưng về phía hăn tự ăn. Cũng chẳng sớm sửa gì, lát nữa còn phải đi đưa thuốc cho phu tử.

"Xoảng..." Chung trà men sứ viền vàng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Tô Phàm quay lại nhìn, âm thầm xót cái chung đáng bao nhiêu bạc.

"Người!" Giờ đến lượt Ly Lạc không nói nổi, "Người, người muốn ta ăn thứ đó?"

Ly Lạc hần tu hành năm trăm năm. Đừng nói đến khi đã thành hình người, từng thưởng thức vô vàn cao lương mỹ vị, muốn gì được nấy, mà hồi còn là tuyết hồ cũng chỉ nhấm nháp toàn cỏ hoang, dê núi, trước nay chưa từng để mình chịu khổ bao giờ. Từ khi nào lại sa sút đến mức phải cho vào miệng cái thứ đen đúa tầm thường ấy?

Càng nghĩ càng giận. Nhưng với tên một sách này, hần có thể làm gì được đây? Đại ca nói rồi, y là "quý nhân" của hần, không có y thì chưa chắc hần đã thoát thiên kiếp vừa qua. Nếu đem quay thịt ân nhân rồi đánh chén, nhất định đại ca sẽ lột bộ da hồ ly của hần, đem tặng con chồn thối lẳng lơ ở Đông cốc làm khăn choàng cổ!

Không muốn nhìn biểu tình phảng phất như đã phải chịu hết mọi oan ức của người kia, Tô Phàm đưa màn thầu đến trước mặt Ly Lạc, nhỏ giọng khuyên lơn, "Không biết ngài sẽ đến, trong nhà chỉ có chút đồ ăn, ngài chịu thiệt thòi lần này vậy. Đợi ngày mai trưởng lão trả tiền công tháng, tôi sẽ làm mấy món ngon hơn."

Nói cũng phải, nào có nhà ai đang yên đang lành bỗng nhiên chạy tới một kẻ tự xưng là họ hàng chẳng biết là hồ tiên hay hồ yêu chứ?

Tô Phàm vốn tốt tính, thấy Ly Lạc không có ý tìm y đòi mạng, bèn tùy hần ở lại, còn nhỏ nhẹ dỗ dành hần nữa.

Ly Lạc thầm rửa xúi quẩy, nhưng cũng chẳng biết làm sao. Nhận màn thầu từ tay Tô Phàm cắn một miếng, thôi được, cũng chả đến mức sạn miệng như tưởng tượng. Thế là cắn thêm một miếng, ờ, lại còn hơi giòn ngọt.

Nhưng ngoài miệng, hần vẫn giữ vẻ được voi đòi tiên, "Vậy ngày mai làm lấy con gà. Phải là gà béo. Lúc mua nhớ nhìn cho tử tế, lông phải

mượt, mắt phải sáng, móng phải vàng. Nếu là gà già thì đem đi hầm canh. Canh phải sạch sẽ, bỏ ít cầu kỳ, thêm chút nhân sâm là đủ. Không cần cho nhiều dầu, ăn ngán lắm..."

Tô Phàm an tĩnh lắng nghe, không chen vào nửa tiếng. Thật là không chạy việc nhà không biết gạo châu củi quế, thôn Kháo Sơn vốn chẳng sung túc gì, một tiên sinh dạy học bình thường như y thì kiếm được bao nhiêu? Cũng chỉ đủ một mình y sống đạm bạc qua ngày. Một con gà là ngốn quá nửa tiền chi dùng của tháng, sau đó thì biết sống làm sao?

Tô Phàm phiền muộn nên không đón lời, hồ ly cố gặm màn thầu, dần dần không chịu nổi sự an tĩnh trong nhà. "Này, nói gì coi! Đồ ăn đã khó nuốt, lại còn bày cái mặt khổ qua, cố ý không cho người ta ăn cơm đây hả?"

"Hử?" Tô Phàm bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Đang yên ổn lại thế nào nữa rồi?

Đồ đạc người trong thôn sử dụng làm sao sánh được với những thứ tinh xảo mà Ly Lạc quen dùng? Ấm lu, bát vại, chỉ cốt ăn uống thứ không phải thường thức. Nhất thời không để ý, uống vội quá, nước tràn vào cuống họng làm hắt ho sặc sụa, gương mặt bạch ngọc vốn trắng nõn giờ đỏ gay cả lên, không thể nói gì thêm.

"Hồ tiên." Tô Phàm đứng dậy vỗ lưng giúp hẳn, "Có ai tranh với ngài nào, đừng uống vội thế. Đấy xem, có phải là sặc rồi không? " Vừa nói vừa rót ít nước ấm vào chén riêng thường ngày, đưa đến bên tay hẳn.

Ho một trận, thở đề lại được rồi, Ly Lạc nhận chén trà từ tay Tô Phàm, ngênh ngang uống một ngụm. "Ồ, cũng coi như có chút kiến thức. Vậy người có biết bốn đại tiên tại sao phải đến đây không? Phì!

Đây là thứ nước gì? Đây mùi đất thế? Sao uống được!"

Hắn dẫn mạnh chén xuống bàn, làm nước bắn ra ngoài hơn phân nửa.

"Học trò không biết." Tô Phàm cũng không giận, lấy giẻ ra lau sạch, "Đây là nước sông ở cửa thôn, người sống quanh đây đều uống. Mà cũng chỉ có nước đây để uống thôi. Uống quen rồi sẽ không sao."

"Hừ!" Thật là chẳng có gì được như ý hết.

Ly Lạc cố ý dẫn cái chén thêm lần nữa, mặt bàn vừa lau lại đầy vết nước.

Tô Phàm thầm thốt dài, biết hắn không vui, liền thuận theo ý hắn mở miệng hỏi, "Không biết đại tiên muốn dạy bảo điều chi?"

Ly Lạc không trả lời, chỉ đưa mắt ngắm nhìn mang thầu trong bát. Vừa rồi có ba cái màn thầu cả thảy, Tô Phàm lấy một cái, hồ ly ăn liền một hơi hai cái. Khi vỗ lưng rót nước cho hồ ly, Tô Phàm tiện tay thả nửa cái bánh đang ăn dở vào bát. Ly Lạc cầm nửa cái màn thầu đó lên, không cho vào miệng, chỉ véo một mẫu, dùng ngón trỏ búng đi, mẫu bánh nhỏ bay ra khỏi cửa, rơi xuống bên kia giậu trúc. Bên đó là sân nhà Vương thẩm, con gà mái chân lùn liền kêu cục cục chạy tới mổ.

Ly Lạc cảm thấy thích thú, từng mẫu màn thầu tranh nhau bay qua bờ giậu, kéo cả bầy gà nhà Vương thẩm tụ lại dưới chân rào, vươn cổ kêu to.

Này thì kêu này, kêu này, kêu này! Vừa vào thôn đã nghe chúng mày kêu rộn cả lên. Khi nào béo thêm một chút, vài bụng Hồ đại gia nhà chúng mày rồi xem có còn kêu được nữa hay không!

Đến khi nửa cái màn thầu đều đã vào bụng gà, Ly Lạc mới phui tay, tươi cười ngoảnh sang, đáp lời một dách vẫn đợi này giờ, "Lúc nào có gà ăn mới cho người biết."

Nhưng lòng thầm cười nhạt, một sách đần, sao có thể nói với người bốn đại gia đến để trả ơn? Khó khăn lắm mới thoát khỏi tên đại ca máu lạnh kia, nếu như lại đét gã thư sinh hèn mọn này bò lên đầu tác oai tác quái, uy danh cả đời của bốn đại gia Ly Lạc đây có phải là mất hết rồi không? Người cứ tiếp tục ngoan ngoãn hầu hạ ta đi nhé, hừ!

Không Tử dạy, đàn bà và tiểu nhân đều khó nuôi vậy.

Đúng lúc Tô Phàm lại đang nghĩ, con hồ ly này mới là dạng khó chiều nhất thế gian.

Cũng may Tô Phàm đã quen chịu thiệt, luôn tiên trách kỷ hậu trách nhân. Khi này hấp màn thầu cũng đã nghĩ ngợi kỹ lưỡng, hẳn là đêm đó y quấy nhiễu thanh tu, phá hỏng việc luyện công của người ta, mới bị tìm tới nhà tính sổ. Lỗi lầm bắt đầu ở y, vậy thì đành tùy ý người ta, không thể không nghe.

Bất kể thế nào, tuy hẳn đang mang hình dạng người, nhưng dù sao cũng cốt hồ ly, không hiểu việc đời, y cứ nhường đu vậy. Đẳng bèo sống nhường nhịn mãi cũng quen rồi.

Nhìn sắc trời, màu chiều đã sẫm, mặt trời xuống núi tây. Bỗng giật mình kêu hồng, y thực hồ đồ, chỉ lo chuyện hồ ly, quên mất phải đi đưa thuốc cho phu tử.

Nóng ruột muốn đi, nhưng lại vướng vị khách trong nhà...

Tô Phàm không khỏi trù trù.

"Sao? Muốn nói cái gì?"

Ăn uống no đủ, hồ ly nằm soài trên ghế đệm, miệng ngậm tằm tre ngân nga một điệu dân ca, "Hôm nay thật là vui vẻ, lão sói đến mời ăn gà..."

"Ừm. Thuốc của phu tử sắp hết, phải đưa sang ngay. Tôi đi một chốc lại về." Tô Phàm thấy sắc mặt hần cũng coi như ôn hoà, liền nói rõ ngọn ngành.

"Ờ. Đi đi." Hồ ly tâm tình vui vẻ, phóng khoáng thả người. Lại thêm một câu, "Sau này muốn ra ngoài phải báo, đã rõ cả chưa?"

"À, vâng." Tô Phàm vội vã cầm lấy thuốc ra ngoài.

Lúc ra tới cửa, dừng chân cân nhắc, lại quay vào buồng ngủ của mình. Qua một hồi lâu mới trở ra. "Nếu buồn ngủ, ngài cứ đi nằm trước. Nhà ngoài gió lùa, sẽ lạnh. Bên trong tôi đã đổi đệm chăn, chưa dùng qua đâu, không bẩn."

"Ờ ờ, biết rồi." Hồ ly lười nhác nằm trên ghế, thư thái đến mức không muốn nhắc mình, hơi bực vì y dài dòng quá.

Tô Phàm thấy thế, nghĩ hần sẽ không xảy ra chuyện gì, bèn ra khỏi cửa.

Gặp phu tử cũng phải hàn huyên một lúc, loanh quanh hết bệnh tình lại đến bài vở tâm đắc. Tô Phàm dù cứ canh cánh chuyện ở nhà, nhưng không còn cách nào khác hơn là kiên nhẫn hầu chuyện.

"Tô Phàm à, con cũng không còn nhỏ nữa." Phu tử đổi chủ đề nói sang Tô Phàm.

"Vâng..." Tô Phàm ấp úng đáp, không đoán được ý tứ của phu tử.

"Có câu tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Cũng nên lập gia đình rồi đấy, bằng không nói gì đến chuyện thiên hạ?" Phu tử vẫn vờ chòm râu đã hoa râu, đầu lắc lư, mắt nhìn chăm chăm vào Tô Phàm đến mức làm y phát ngượng.

"Phu tử..."

"Con đừng ngỡ ngàng. Vắng cha vắng mẹ, thì còn ta đây lo liệu cho con." Phu tử thấy Tô Phàm đỏ mặt, còn ngỡ y bị mình nói trúng tâm tư, trong lòng dương dương tự đắc, đôi mắt già nua lóe lên tinh quái. "Đã để ý cô nương nào rồi ư?"

"Chưa... vẫn chưa ạ..." Tô Phàm một lòng hướng về thánh hiền. Trước thường tâm niệm ứng thí công danh là quan trọng nhất, chưa từng tư tưởng đến niềm riêng. Thảng có nghĩ, cũng cảm thấy cô nương tốt đẹp nết na nào phải gá nghĩa với thư sinh nghèo hèn trở trời như mình thì đúng là hoa nhài cắm bãi phân trâu. Vì vậy, đối với chuyện chung thân đại sự, Tô Phàm vô cùng hồ hững.

Mà những chủ đề này, Vương thẩm Lý tâu hay mấy người đa sự trong thôn nhắc nhở tới đã đành, sao ngay cả phu tử cũng...

Vừa nghe Tô Phàm phủ nhận, phu tử đã cười đến híp cả mắt, "Không có? Tốt! Tốt! Rất tốt..." Và thừa thắng xông lên, "Con thấy Lan Chi thế nào?"

"Cái đó...Cô ấy...Cô ấy..." Tô Phàm lúng túng như khi bí bài trên lớp năm nào, chỉ muốn tìm lỗ nẻ để chui.

"Không nói được? Nghĩa là thấy con bé ổn chứ gì? Phu tử không đợi trả lời, tự mình nói tiếp, "Lan Chi lớn lên với con từ nhỏ, có thể coi là thanh mai trúc mã. Người cũng xinh xắn, lại đảm đang. Ta thấy rất được..."

"Phu tử..." Tô Phàm vô thức từ chối, nhưng không ngăn nổi phu tử thao thao bất tuyệt.

"Vừa khéo mấy hôm trước, Vương thẩm tới thăm có nhắc gần nhắc xa. Con thấy trùng hợp chưa? Người ta biết con từ nhỏ tới lớn, lại quan tâm chăm sóc nhiều, nay con về làm rể nhà ấy cũng là chuyện thấu tình đạt lý

thôi. Nhưng dẫu sao vẫn phải xem ý con. Nếu thấy được, mồng tám tháng sau là ngày tốt, ta với Vương thăm xem trước cả rồi. Đồ cưới của con gái nhà người ta chủ tất đã lâu, chuyện tiệc tùng thì để ta lo, con cứ đợi động phòng là được. Năm sau sinh một đứa bụ bẫm cho nó gọi ta một tiếng gia gia, vậy là vi sư có thể yên lòng nhắm mắt."

"Phu tử...Con..." Chẳng ngờ lấp bắp một lát, chuyện đã sắp thành. Tô Phàm quỳnh quáng cả lên.

Khoan bàn đến việc y không hề có ý định cưới vợ, chỉ riêng vụ lôi thôi ở nhà hôm nay đã đủ làm y đau đầu rồi, nói gì đến việc sinh một đứa bụ bẫm?

"Ta hiểu, ta hiểu cả. Mấy chuyện thế này hẳn nhiên cần cẩn trọng. Nhưng đấy cũng là muốn tốt cho con, sau này già cả khỏi phải rơi vào cảnh ngộ như ta. Thời thiếu niên thì tâm cao khí ngạo, được Hằng Nga chốn cung trăng có khi còn chưa mãn ý, già rồi mới biết, dù chỉ là một nữ nhân bình dị, được bầu bạn bên nhau đã là đáng quý. Chẳng đến mức quạnh hiu lạnh lẽo thế này."

Nỗi thương thân trào lên, phu tử xúc động đến rơi nước mắt.

Tô Phàm không biết đối đáp thế nào cho phải, đành luống cuống an ủi đôi câu.

Trò chuyện một hồi, trời đã tối hẳn. Vẫn lo lắng về hồ ly ở nhà, y vội vã đứng dậy cáo từ.

Phu tử tưởng y xấu hổ, cũng khoogn giữ nữa, chỉ dặn đi dặn lại, phải suy nghĩ thật chu toàn, đừng bỏ lỡ một mối lương duyên.

Nhìn ánh mắt tha thiết của phu tử, Tô Phàm mềm lòng, bèn vâng dạ luôn miệng.

Trên đường về, Tô Phàm đi ngang hậu sơn, dừng chân ngắm hồi lâu, vẫn cảm giác như mình đang nằm mộng.

Tới nhà đã quá canh ba. Sợ quấy nhiễu Ly Lạc bị trách tội, Tô Phàm chỉ thắp một ngọn đèn leo lét, rón rén vào buồng trong. Vào tới nơi chỉ biết cười khổ. Cái giường gỗ cũ kỹ của y đã biến đâu mất, thế chỗ là một cái giường to chạm hoa khảm ngọc choán hết chỗ không gian nhỏ hẹp. Ly Lạc nằm trên giường, dang chân dang tay ngủ say sưa. Quả nhiên là vương làm tướng quen rồi, gối đầu, đệm lót, chăn đắp của hãn đế là gấm vóc thêu hoa mà Tô Phàm chưa bao giờ nhìn thấy, đèn rọi vào càng thêm lóng lánh, e rằng đồ đạc trong cung vua cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chân chợt giẫm phải vật gì đó, vội soi đèn, thì ra là đệm chăn mới tinh y đem trải lúc trước, giờ đang vứt bừa bộn trên nền đất. Có thể suy ra bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của người này lúc mới vào phòng.

Tô Phàm nhặt mớ đồ trên đất cất đi. Tủ không khóa, bên trong vô cùng lộn xộn, có lẽ hãn lục lợi mãi không tìm được thứ gì muốn tìm, nên cuối cùng tự mình làm phép?

Y lấy chăn cũ mình hay dùng ôm ra nhà ngoài. Không dám ngồi vào ghế có đệm mềm gối gấm của Ly Lạc, đành chọn một cái bên cạnh, dè dặt ngồi lên. Tương lai đành phải chấp nhận cảnh này vậy.

"Ngày mai thật là vui, mọt sách lại mời gà..."

Gian phòng tắm trong ánh trăng yên tĩnh, có người nằm mộng đang hát lầm rầm, với phách đệm là tiếng chép miệng nuốt nước bọt.

*Chuột to hời! Chuột to kia hời! Nếp ta, đừng ăn tới nghe mà. Ba năm biết thói lâu nay; Xót thương chẳng chịu đoái hoài đến ta. Nên đành phải đi xa mà đó; Đến đất kia thật rõ yên vui. Đất an lạc đất thanh thời; Chốn kia thích hợp được nơi an nhàn.

****Chuột to hỡi! Chuột to kia hỡi! Mạ ta đừng ăn tới máy may. Ba năm ta biết thói mà; Chẳng hề biết nỗi đọa đầy của ta. Nên đành phải lánh xa mày hân; Đến một nơi phẳng lặng yên vui. Nơi an lạc, chốn thành thơ; Vì ai ta sẽ ngậm ngùi gào than?**

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nhưng hôm sau không mua được gà. Trưởng lão của thôn kéo tay Tô Phàm kể khổ, nào là thôn nhà vốn đã khó khăn, mùa màng năm ngoái thất bát, trước đó không lâu lại có mưa lớn ngập úng quá nửa hoa màu...

Tô Phàm biết rõ thực tế không nghiêm trọng như vậy, nhưng cũng ngại phàn nàn, đành lắc đầu, "Không sao, không sao ạ. Ít lâu nữa tiền nong dư dả, trưởng lão trả cho trò cũng được."

Trưởng lão liền rít khen nào là "Tô tiên sinh quả là chân quân tử", nào là "Người có học quả nhiên hiểu chuyện. Tương lai nhất định là rường cột nước nhà, gương sáng cho bách tính..."

Tô Phàm nghe mà phát ngượng, ngoài miệng tuy chẳng nói, nhưng lòng âm thầm kêu khổ, thế này phải giải thích làm sao với vị "đại tiên" tính tình như con nít ở nhà đây?

Y đành vào thành, nhưng sợ đụng mặt Vương thâm ra ngoài bán gà, chỉ còn nước quanh quần chỗ mấy sạp gà ở góc chợ. Vón vện mấy đồng vụn ướt nhẹp vì nắm chặt trong tay, cũng ngại mặc cả, vì biết người bán nhất định sẽ không chịu bán rẻ.

Cứ luẩn quẩn mãi đến khi gần tan chợ, nghĩ đến con hồ ly ở nhà còn đang đợi y về làm cơm, đành hạ quyết tâm, dốc hết tiền trong người ra mua ít chân gà nấu rượu, dù không thể làm hân ngoui giận, chắc cũng có thể hòa hoãn được đôi chút.

Quả nhiên, hồ ly vừa thấy không có gà, liền quăng đĩa gây sự ngay tại trận. "Không phải nói là có gà sao? Gà đâu? Sao chỉ còn chân thôi? Ăn vụng hết rồi hả?"

Ly Lạc ngồi trước bàn chất vấn, đôi mắt vàng kim nhạt màu lạnh lùng nhìn Tô Phàm. Tô Phàm thì đứng bên bàn không dám ngồi xuống.

Cũng nhọc hăn phải mở miệng hỏi, thực sự đã coi người ta là tôi tớ trong nhà mình mà sai khiến rồi.

"Trưởng lão nói, gần đây trong thôn khó khăn... Tiền lương gộp vào tháng sau mới trả...Cho nên..." Tô Phàm nhỏ nhẹ giải thích. Y biết hăn mong gà mong cả một đêm, vả lại chính y cũng đã hứa với hăn là có gà.

"Trưởng lão nói? Lão ấy nói thế mà người cũng tin sao?" Hồ ly nghe thế lại càng nổi đóa. Đồ mọt sách bần cùng ngốc nghếch! Đồ tốt đến đàn độn! Người ta chính là thấy người dễ dãi nên cố ý khất nợ dai dẳng! Nói không chừng chút tiền lương còn con của người nay đã trở thành nồi canh gà bốc khói nghi ngút ở bàn ăn nhà nào rồi! Con gà đó nhất định là gà mái béo, còn béo hơn cả con gà tham ăn bên nhà hàng xóm kia. Giết gà rửa sạch, lại nhồi vào bụng ít sâm núi lâu năm, ít chân giò hun khói, măng khô, cầu kỷ, mộc nhĩ... Bỏ hết vào canh, rút củi hầm nhỏ lửa độ năm canh giờ, tâm nhất định phải tĩnh, ngồi quạt lửa thong dong, như thế mới ngon miệng được. Đợi đến khi củi mới thêm trong bếp đều cháy hết, hơi nóng trong nồi qua khe vung khẽ len ra, không cần mở vung, cái mùi vị ấy cũng đủ làm người ta rớt nước miếng. Mỡ gà có màu vàng óng, nổi từng đốm nhỏ trên mặt canh, nước xuýt trong veo như lọc, nhìn vào là thấy cả con gà. Dùng muỗng nhỏ húp một hụm canh, vị tươi ngon pha lẫn chút gì ngậm ngậm đắng, nhâm nhi một lúc lại thoang thoang ngọt ngào, cảm giác ấm nhuận, không ngấy không mỡ. Lại nói đến thịt gà, mềm thơm ngon miệng, có nuốt chừng cả con cũng chưa thấy đủ.

Hồ ly càng nghĩ càng giận, ngồi phịch xuống ghế đệm, ôm đầu gối xoay mặt vào tường, cào mạnh các ngón tay lên tường, tỏ rõ ra là bố đại gia không thèm đếm xỉa đến cái tên mọt sách không giữ lời nhà người.

Thấy bộ dáng hăn như vậy, Tô Phàm vừa bực mình vừa buồn cười, vội vã bê bát chân gà đưa đến trước mặt hăn, "Không phải đói lắm rồi sao? Trưa nay còn bảo chưa no nữa.... Đừng để đói quá rồi sinh bệnh. Dù không có gà, nhưng ở đây có ít chân gà, mua ở cửa hiệu gia truyền Phượng Hoàng Hiên trong thành đấy, ngài cứ xem như là giải thèm đi.

Ly Lạc vốn muốn tiếp tục trừng trị Tô Phàm cho ra ngô ra khoai, nhưng không chống cự nổi sự hấp dẫn của bát chân gà thơm phức, đành phải ra vẻ "Đại nhân không chấp tiểu nhân" xoay người lại. Cũng không đỡ lấy bát, mỗi tay cầm một cái chân gà mà gặm, Tô Phàm đành bê bát đứng bên hầu hăn ăn.

Chưa đầy một khắc, bát chân gà ăm ắp đã biến thành đống xương gà lăn lóc trên sàn. Hồ ly mới lừng lững dạ, lại sai khiến Tô Phàm, "Lấy màn thầu ra đây."

Tô Phàm đáng thương vì hăn mà phải bôn ba một chuyến vào thị trấn, đi đường mỗi mệt đã đành, lại còn cơm bưng nước rót, rồi dọn dẹp những thứ mà hăn bày ra, cuối cùng đến lượt y ăn thì chỉ còn nửa cái màn thầu nguội ngắt. Thực không biết đã gây nên nghiệt gì?

Cũng may mấy ngày sau đó đều có người mời cơm, bằng không Tô Phàm khuynh gia bại sản cung không nuôi nổi con hồ ly ưa hành hạ này.

Người dân thôn Kháo Sơn vốn giản dị, nhưng hễ có họ hàng nhà nào trong thôn tới thăm, những gia đình thân quen đều mời sang dùng cơm, hàn huyên một phen thể hiện lòng mến khách.

Tô Phàm thực ra không thân thiết với dân thôn đến thế, nhưng ai bảo người bà con này của y không chỉ có vẻ ngoài tuấn tú lịch lãm, lại còn ra

dáng thân thể bất phàm? Cứ nhìn mấy món đồ mới trong nhà Tô Phàm xem, có nhà nào bì kịp? Cái gọi là đàn ông sợ chọn nhầm nghề, đàn bà sợ gả nhầm chồng là vậy. Gả con gái chẳng phải đều xem tướng mạo, nhân phẩm và gia thế của người ta sao?

Chưa kể phong thái Phan An tái thế, áo sa ngọc bội nữa, cử chỉ nói năng dù hơi ngông cuồng, nhưng ai bảo người ta đến từ đô thành lớn? Đây gọi là khí chất! Các vị bảo, những nhà có con gái đợi gả trong thôn có thể bỏ qua miếng thịt béo bở tới từ phương xa này không?

Lại còn không à, Trương thâm nói hôm nay sinh thần Trương thúc, nhờ Tô Phàm viết hộ một bức Bách Thọ Đồ, nài kéo ở lại ăn bữa cơm. Lý thúc nói Cầu Đản nhà thúc muốn mời Tô Phàm đến nhà chỉ vẽ thêm bài vở, muộן rồi thì nán lại, cơm canh đạm bạc thôi đừng ngại. Tề bá thì bảo mấy ngày nay lên cơn nghiện cờ, gọi Tô Phàm đến chơi mấy ván, vừa đánh cờ vừa uống rượu, thnah niên trai tráng đừng ru rú trong nhà đọc sách suốt ngày, khéo mà thành gái già.

Tô Phàm từ tạ, rằng trong nhà còn có biểu ca ở nơi xa mới ghé, chỉ e không tiện. Thế là họ lập tức tiếp lời, "Không ngại không ngại! Cứ mời biểu ca cùng đến cho biết cửa biết nhà. Nhớ là phải đưa biểu ca sang đây nhé!"

Tô Phàm còn muốn từ chối, nhưng Ly Lạc vừa nghe có đồ ăn đã từ đằng sau giật tay áo y thật mạnh, đôi mắt vàng kim nhạt màu nhìn y chăm chăm. Nếu người dám nói không thì cứ đợi đấy mà xem!

Tô Phàm bất lực, đành phải gật đầu.

"Coi như người thức thời." Ly Lạc ghé tai y bảo. Người thấy hơi thở sạch sẽ thơm tho, nhớ đến cái đêm được y ôm trong lòng, êm ái và ấm áp, cũng khá dễ chịu. Đột nhiên rất muốn thử ôm y, không biết cảm giác sẽ thế nào. Gần đây đúng là cứ thấy vô vị sao sao đó.

Cứ như vậy, gà Tô Phàm nợ tạm thời ghi sổ. Hồ ly đông xuyên tây đòi ăn uống. Ở chốn thâm sơn cùng cốc, không có sơn hào hải vị nhưng rau trái tự trồng, tôm cá trong ao, gà vịt ngoài sân có cái phong vị riêng của nó.

Thích nhất là rượu hoa quế Tề lão đầu tự ủ, thanh thanh ngọt ngọt, cạn một chén là bụng dạ râm ran dễ chịu. Cá diếc kho tộ nhà Trương cá diếc ngon tuyệt trần. Bún trộn rau của nhà Lý bún miến chỉ cần chua thêm một chút là vừa. Lại còn nhà ai đấy nhỉ... canh đậu hũ ăn cũng được lắm...

Lần nào trên đường trở về, Tô Phàm cũng buộc lòng nhắc hẩn mấy câu, "Đừng gọi người ta là lão có diếc, lão bún miến nữa, bị nghe thấy không hay ho gì đâu."

Ly Lạc chẳng buồn để tâm, "Như thế mới nhớ được."

Tô Phàm bất lực lắc đầu. Mỗi lần đi cùng hẩn, người ta luôn kéo tay hỏi han. Hồ ly thông minh hẩn vừa nhìn là thấu suy nghĩ của mọi người, dù không để ý, cũng đừng nên trơ trên ghé nhà người ta ăn ngấu ăn nghiến như thế chứ? Ấy vậy mà hết lần này tới lần khác hẩn thản nhiên hành sự, làm Tô Phàm ngồi bên xấu hổ ngứa ngáy cả người.

"Chỉ có người mới ngốc thế. Sao không chịu ăn uống cho tử tế? Dù sao cũng là đồ ăn nhà người ta, người xót cái gì mà xót?"

Đấy, con hồ ly này còn quay sang giáo huấn y. Hồ ly sống rất an nhàn. Tối có chỗ đi ăn chực, ban ngày Tô Phàm lên lớp không thể mang hẩn theo, hẩn liền trèo cây cổ thụ giữa thôn Kháo Sơn, nằm trên đầu cành tưởng nhớ những món đã ăn hồi tối, tiện thể nghe dân thôn nói chuyện nhà người dưới gốc cây.

"Cô vợ bé thứ chín của huyện lão thái gia trước đây là hồng bài ở Xuân Mãn Lâu đấy nhé..."

"Hôm kia Đại Đầu thôn bên buổi tối thức dậy đi nhà xí, trông thấy một bóng trắng bay qua cửa nhà mình. Sợ quá tè cả ra quần..."

"Chuyện đấy thì phải kể từ ông nội của ông nội của ông nội nhà tôi, thời đó thôn chúng ta có ma về quấy phá!"

"Ông biết không? Hôm qua có người trông thấy Cường Tử lò rèn nửa đêm nhảy ra sân nhà góa phụ họ Tào... Theo ông chuyện này là thế nào..."

"..."

Hồ ly vô công rồi nghề, hóng chuyện say sưa.

"Ôi chao, Vương thăm đấy à! Xem bà kia ... lại còn vờ với chả vịt! Người trong thôn biết cả rồi, Lan Chi nhà bà sắp gả cho người ta! Lại còn là Tô tiên sinh cách vách!"

"Ôi chao! Chúc mừng nhé, Vương thăm. Thật là nhà có phúc!"

"Tô tiên sinh đúng là người tốt, bà quả biết chọn mặt gửi vàng, lại còn đi trước chúng tôi một bước."

"Thôi thôi ... Chẳng phải ông đã nhắm biểu ca nhà người ta rồi đấy ư? Lan Chi nhà chúng tôi có chỗ nào sánh được với Nghênh Hương nhà ông chứ? Cứ đính ước với người nào đấy cho xong, coi như tôi bớt chuyện phải lo, cũng để cho lão già đoán mệnh nhà tôi được yên lòng ..."

"..."

Câu chuyện dưới tán cây cứ rôm rả mãi, tiếng chúc mừng lao xao, nhưng hồ ly càng nghe càng giận. Cưới vợ? Không nói tiếng nào đã cưới vợ rồi?

"Ôi chao, thế này là thế nào? Sao đang yên ổn lại nổi gió..."

Một trận gió lạnh bỗng dừng thối tới, đám người dưới gốc cây nhìn sắc trời u ám như sắp mưa, đều vội vã chạy về nhà.

Ly Lạc một mình lặng lẽ nằm ở đầu càn.

Trận gió càng lúc càng lớn, cát bay mịt mù, người đi ngược chiều còn không nhìn rõ nhau.

Bấy giờ Tô Phàm đang trên lớp, thấy đám học trò nghịch ngợm không chịu ngoan ngoãn học bài, bèn đánh mặt mắng mỏ mấy câu, được một lát lại ồn ào như cái chợ vỡ.

Đương bận bịu tối mắt, có người đứng ngoài cửa hỏi, "Tô tiên sinh có đây không?"

Tô Phàm ra cửa nhìn xem, là gia đình nhà họ Nhan, thường nghe Nhan công tử gọi Nhan An.

"Học trò đây."

Nhan An lấy một quyển sách từ tay áo trao cho y. "Trước khi lên kinh, công tử sai tôi chuyển lại cho tiên sinh." Nói đoạn liền đi mất.

Tô Phàm mở ra xem, là một tập thơ chép tay. Nét chữ khỏe khoắn thanh tú, quen mắt vô cùng.

Bài đầu tiên là :

Quan quan thư cữu, tại hà chi châu.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Sâm sai hạnh thái, tả hữu lưu chi.

Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục.

Du tai du tai, triển chuyển phản trắc.

Sâm sai hạnh thái, tả hữu thái chi.

Yếu điệu thực nữ, cầm sắt hữu chi.

Sâm sai hạnh thái, tả hữu mạo chi.

Yếu điệu thực nữ, chung cố lạc chi.*

Không thể giờ tiếp được nữa, chỉ thấy ngơ ngẩn hoang mang, tiếng ồn ào của đám trò nhỏ nghe xa xăm như thể vọng về từ nơi xa thẳm.

Tô Phàm hơi ngạc nhiên khi thấy nhà cửa vắng hoe. Con hồ ly ngày ngày dọn ổ trên ghế đệm cau mày trách "Chậm chạp chết đi được! Muốn bỏ ta chết đói phải không?" đã đi đâu mất.

Tô Phàm đã ngơ ngẩn suốt đường về, nghĩ một hồi lâu mới nhớ tối nay có hẹn ở Tề gia. Mấy hôm trước Tề bá đã chạy qua nhiệt tình mời mọc. Biết Ly Lạc thích rượu hoa quế nhà người ta nên dù lòng rất ngại ngùng, ngoài miệng y vẫn nhận lời.

Con hồ ly tham ăn ấy hẳn là không đợi nổi, tự mình đi trước mất rồi? Tô Phàm nghĩ thế.

Y tìm một cái ghế chậm rãi ngồi xuống, rút tập thơ trong ngực áo đặt lên bàn. Ánh nến tù mù, bìa màu trống trơn nhuộm sắc ảm đạm, trông như một buổi chiều tà.

Năm ấy, phu tử dạy đọc thơ. "Quan quan thư cữu, tại hà chi châu...", ai không thuộc thì không được về.

Bấy giờ Tô Phàm mới vào lớp học, căn cơ hầy còn chưa vững, theo không kịp chúng bạn. Trời nhá nhem, những đứa trẻ khác đều đã nhảy nhót chạy đi hết cả, chỉ còn lại mình Tô Phàm bồn chồn lo lắng trên bàn, càng lo càng khó thuộc, nhớ được câu trước liền quên tiệt câu sau.

Phu tử bực mình, nói rằng mặt trời lặn mà còn không thuộc thì sẽ phạt đòn. Tô Phàm sợ quá, nước mắt lã chã rơi, bài đọc càng thêm loạn.

"Xin phu tử bớt giận, để học trò giúp Tô Phàm." Có người thưa lên.

Ngẩng đầu nhìn, thấy áo ngắn màu hoa hạnh, mái tóc đen nhánh, mắt đen thăm thẳm. Tử Khanh, học trò giỏi nhất lớp, Nhan Tử Khanh. Bài phu tử dạy, luôn là Tử Khanh nắm được trước nhất, nhiều điều phu tử chưa dạy Tử Khanh cũng biết rồi.

Bài thơ này, phu tử chỉ đọc một lần Tử Khanh đã thuộc. Bạn học ngưỡng mộ, Tử Khanh hờ hững nói, gia sư ở nhà đã từng chỉ bảo, không có gì giỏi giang. Mọi người đều ồ lên, lại càng thêm ngưỡng mộ.

Tử Khanh nhếch môi, lướt mắt về phía này, Tô Phàm vội vàng cúi xuống vờ đọc sách, kỳ thực, răng đang nghiến chặt lấy môi.

Có những người, trời sinh ra là để người ta đổ ky.

Phu tử "ừ" một tiếng, coi như cho phép, dãn dò vài câu rồi ra khỏi lớp.

"Đừng gấp, bình tĩnh lại rồi đọc tiếp." Tử Khanh nói.

Tô Phàm gật đầu, mặt tự dưng đỏ bừng lên.

"Quan quan thư cữu, tại hà chi châu..."

Không biết cuối cùng làm thế nào mà thuộc được, chỉ nhớ giọng đọc êm ái của người ấy, hết lần này đến lần khác vang vọng bên tai. Đêm về

nằm mộng, vẫn lăm nhăm lại từng câu, "Quan quan thư cửu... Quân tử hảo cầu."

Bấy giờ Tô Phàm chưa quá mười tuổi, Nhan Tử Khanh mới vừa mười một, nhưng đã nghiêm nhiên ra dáng người lớn. Nào có giống y, chỉ biết khóc nhè.

Khoé môi Tô Phàm khẽ cong lên.

Lại nhớ một năm nọ, bạn đồng môn dắt nhau đi chơi ngoại ô, bắt chước cổ nhân chơi trò vòng rượu, chén rượu dừng lại trước mặt người nào người đó phải phú một bài thơ. Tô Phàm trời sinh hướng nội, dở nhất là chuyện khoe tài trước mặt thiên hạ. Nhưng cái chén cứ như thể muốn gây khó dễ, ba lần bốn lượt đều dừng lại trước mặt y.

Đương lúc chân tay luống cuống, lại là Tử Khanh giải vây hộ, không chỉ thay y làm thơ, lại cong phải uống cạn ba chén lớn coi như xử phạt. Mấy chén rượu vào dạ, mặt mày đỏ gay lên, bị chúng bạn cười đùa gọi là cô nương thoa phấn mới. Hắn chỉ cười khe khẽ, nhẹ nhàng trấn an y, "Không sao đâu, đệ cứ yên tâm," Chỉ sợ mặt y lúc đó còn đỏ hơn mặt hắn.

"Ôi chao... Sắp có hỉ sự, khó trách cười vui đến thế. Nhi..."

Tiếng cười cắt đứt dòng hồi ức. Tô Phàm giật mình, nhìn sắc trời ngoài cửa, hoá ra y đã ngẩn người lâu đến thế.

"Sao? Là tại hạ đã quấy nhiễu mộng đẹp của Tô tiên sinh chăng? Tô tiên sinh đại từ đại bi, xin đừng chấp nhất kẻ tiểu nhân đây nhé." Ly Lạc thấy y không nói gì, còn cho là y bị mình nói trúng.

Y quả nhiên muốn cưới vợ, còn hoan hỉ vô cùng! Trong lòng bởi vì chuyện này mà trở nên khó chịu, men rượu xộc lên từng trận, hừng hực như lửa đốt, thế nên càng lúc càng không biết giữ mồm.

"Chưa biết Tô tiên sinh định lúc nào thì tiểu đăng khoa? Có phải đại đăng khoa không được nên mới tính đến tiểu đăng khoa? Tên một sách này quyết tâm cao thật, biết mình không thể bằng vàng đề danh rước công chúa về, thế là đi cưới một cô gái quê là tiểu đăng khoa, chẳng phải muốn hoàn thành giấc mộng đăng khoa đấy sao? Cũng không sợ người ta cười nhạo nữa! Nói cho người biết! Gái quê thì làm sao sánh được với công chúa? Cái đăng khoa nho nhỏ ấy của người làm sao so sánh được với địa đăng khoa nhà người ta? Có xứng không? Có xứng được hay không? Hả? Sao nào? Không nói chuyện? Sương mặt rồi? Ha ha... Sao lại không cười nữa? Cười đi chứ, có cần ta mời sư nương nhà bên sang không? Cần gì phải chọn ngày chọn tháng, nhân đêm nay tối trời gió lớn, chui vào giường quần một trận là xong. Bốn đại tiên tự thân giúp người làm mối, cái thể diện này cũng lớn đấy chứ nhỉ? Nhỉ?... Đấy xem, ta lại quên nữa, ta vẫn là nên sang chào hỏi sư nương một tiếng, sau này tiểu nhân phải ở lại đây, tiên sinh ngàn vạn lần đừng chê ta chướng mắt..."

Tô Phàm thấy chân hấn đi lão đảo, ngả nghiêng tựa vào bên cửa, hai mắt mơ màng, bên má ửng lên hai vệt đỏ, tay còn ôm một vò rượu ủ, liền biết hấn đã say khướt. Âm thầm thở dài, cũng mặc hấn nói nhăng nói cuội, đứng lên đỡ lấy. "Ngài đã say rồi, để tôi đỡ ngài đi nghỉ. Mọi người đã ngủ cả, đừng ồn ào, làm phiền họ lại không hay."

Hồ ly gạt tay y, thân thể mềm nhũn tựa vào khung cửa, ngả người xuống đất, miệng còn kèn cựa, "Không cần! Ai cần người đỡ! Người đi mà đỡ tân nương nhà người... Bốn đại tiên không có người thì không sống được chắc?"

Tô Phàm không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cũng không thể mặc kệ hấn được, bèn ngồi xuống khuyên can, "Đứng lên đi, có chuyện gì vào nhà hẵng nói. Bây giờ buổi tối trời lạnh, ngồi dưới đất nhiễm lạnh không tốt cho sức khỏe đâu. Huống chi ngài là bậc tu hành, càng không thể cầu thả như thế được." Lại đùa hấn, "Cơm nhà Tề bá tối nay không vừa miệng phải

không? Lần tới mời tôi sẽ không nhận lời nữa. Tôi đã hứa với Trương tâu rồi, chẳng phải ngài thích ăn cá diếc nhà họ hay sao? Tối mai chúng ta đi nhé."

Cứ như vậy, đồ dnfh ngon ngọt thế nào Ly Lạc cũng không chịu mở miệng, đừng nói đứng lên. Chỉ ngoảnh mặt đi, móng tay nhọn cào từng vạch dài trên khung cửa.

Thấy hần chẳng chịu nghe, Tô Phàm bất lực đứng dậy. Cứ để như thế cho hần tỉnh rượu cũng tốt, nhưng sợ hần lạnh, định vào nhà lấy thêm tấm áo dày.

Người vừa quay đi, phía sau đã có kẻ dài giọng than thở, "Quả nhiên, người sắp cưới vợ liền thay đổi. Tân nương còn chưa vào cửa đã không thèm đếm xỉa đến biểu ca nhà mình nữa."

Ngoảnh đầu lại, Ly Lạc vẫn đang rúc người bên cửa, đôi mắt vàng kim trên trời nhìn y qua khoảng không mông lung, cứ như Tô Phàm ruồng rẫy hần vậy. Tô Phàm thầm nghĩ, không phải chính ngài không cho tôi đỡ dậy hay sao? Nhưng vẫn không đành lòng, lại bước đến dìu hần dậy.

Nào ngờ, vừa đưa tay đã bị hần kéo lấy. Ly Lạc một tay nắm tay Tô Phàm, tay kia luồn qua nách vòng quanh bụng y, cả vùng ngực áp sát vào lưng, cầm tựa trên vai y, giống như đang ôm lấy y từ phía sau.

Tô Phàm ngây dại. Giọng nói đầy men rượu thủ thi bên tai, "Sao lại không vào nhà? Không sợ ta lạnh nữa à?"

Gò má nóng bừng, như thế chính y mới là người say rượu.

"Ừ...À!"

Toan dợm bước, ngoài sân bỗng có tiếng hỏi, "Tô tiên sinh có ở nhà không?"

Theo câu nói, người đã bước vào sân.

Dưới ánh trăng mỹ lệ là một cô gái áo lục, sóng mắt long lanh, môi đào hé mở, "Lan Chỉ có chuyện muốn thương lượng cùng Tô tiên sinh."

"Hừ!" Hồ ly hình như lại nổi giận, buông tay Tô Phàm ra rồi quay lưng bỏ vào nhà trong.

Rầm một tiếng, cửa bị sập lại rất mạnh, hồ trát trên tường rơi lả tả.

"Chuyện này..." Tô Phàm hơi gượng gạo, "...đã để Lan Chỉ cô nương phải chê cười rồi."

"Tiên sinh đừng khách khí. Lan Chỉ... Lan Chỉ đến là để hỏi tiên sinh một chuyện..."

"Cô nương xin cứ nói."

"Vậy xin thứ cho Lan Chỉ mạo muội." Lan Chỉ cắn môi, giống như hạ quyết tâm rồi mới mở lời, "Dám hỏi tiên sinh, liệu có thực sự muốn cưới Lan Chỉ làm vợ?"

Dưới ánh trăng, đôi mắt cô kiên định, như quyết tâm liều mình xông vào tử địa.

Tô Phàm hoảng hốt, chẳng ngờ cô lại hỏi thẳng thừng. Hôm ấy vì để phu tử yên lòng mới thuận miệng nói sẽ suy nghĩ, nhưng nào có thực sự suy nghĩ bao giờ, lúc này bị hỏi không khỏi có chút trù trừ.

"Chuyện này... Học trò..."

"Tiên sinh chỉ cần trả lời tiểu nữ có hoặc là không."

"Cái này..."

"Tiên sinh!"

"Hôn nhân đại sự, không phải chuyện đùa bỡn, học trò...học trò...học trò thực sự không thể một mình quyết định. Trước mắt...trước mắt..." Bị truy vấn, Tô Phàm chỉ còn nước cố gắng thoái thác.

"Nhược bằng tiểu nữ mặt dạn mày dày, xin tiên sinh nhất định phải cưới tiểu nữ thì sao?"

"Hả?" Tô Phàm giật mình. Nhìn Lan Chi, đôi mắt cô rưng rưng, gương mặt đầy đau khổ.

"Xin tiên sinh hãy cưới tiểu nữ về nhà..." Thấy Tô Phàm do dự, Lan Chi quỳ sụp xuống lạy, "Ôn huệ này của tiên sinh, kiếp sau tiểu nữ xin làm trâu làm ngựa báo đáp phần nào! Tiểu nữ ở đây xin dập đầu với tiên sinh trước!"

"Cô nương... Chuyện này!" Tô Phàm vội nâng Lan Chi dậy, "Cô nương có chuyện xin hãy nói thẳng. Nếu như tại hạ giúp được đôi phần, tất sẽ dốc sức mà làm."

"VẬY... Liệu có thể mời tiên sinh đến chỗ vắng vẻ để nói chuyện?" Lan Chi lúc này mới ngừng khóc, nhưng ánh mắt cầu khẩn vẫn đau đáu nhìn y.

Tô Phàm dẫn đo, cuối cùng đồng ý, theo Lan Chi ra khỏi sân nhà.

Đêm hôm ấy, Tô Phàm không về. Ly Lạc nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ nổi, dỏng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Ngoài sân hình như có tiếng động, giống như có tiếng ai đẩy cửa, sau đó vang lên một tiếng "meo".

Con mèo chết tiệt! Không có việc gì ai bảo mày cào cửa? Đấy là cửa cho mày cào à? Ngày mai cho mày thành một nồi Long Hồ Đẩu*, xem mày

còn cào được nữa hay thôi!

Lại có tiếng động gì đó, hình như có ai đi lại trong sân, sau đó vang lên một tiếng "gâu".

Con chó chết bầm! Nửa đêm mà đi dạo cái gì? Cái sân này là để cho mà đi dạo đấy phỏng? Mai xắt mà thành cục đem kho tàu đánh chén, xem mà có còn dạo nữa không!

Trên tường lại có động tĩnh, hình như có con gì bò lên đầu tường. Sau đó là tiếng gà eo óc.

Gà chết dịch! Mới sớm ra mà gáy cái gì? Gáy có cần phải chăm chỉ thế không? Bồn đại gia cắn đứt cổ mà luôn bây giờ, xem mà còn gáy!

Thật là không ngủ nổi, không phải, là ngủ đầy rồi. Hồ ly chạy ra gian ngoài ngòi, chong mắt nhìn ra cánh cổng nơi giậu trúc. Đợi đến khi hết sạch cả kiên nhẫn, cũng tiện tay cào cho bức tường đầy dấu vết, mới thấy Tô Phàm mệt mỏi đi vào.

"Ôi chao, cũng chọc cho người còn nhớ phải về." Ly Lạc vừa mở miệng ra đã chế giễu.

Tô Phàm không nói năng gì, xoay người đi vào bếp. Không lâu sau, bê ra một đĩa mìn thầu, "Sắp phải lên lớp rồi, ngài ăn tạm cái này vậy. Trong bếp còn ít gạo, trưa ngài tự mình nấu cháo."

Nói xong, không đợi Ly Lạc trả lời, Tô Phàm đã đi đến trường.

Hồ ly ngồi trên ghế, chỉ biết lẳng lặng nhìn theo y. Trong lòng bức bối, ống tay áo phất lên, đĩa lập tức nát tan, mìn thầu trong đĩa lăn tới bên chân. Nhắc chân muốn giẫm nhưng mãi không làm được.

"Hừ!"

Nhìn cái màn thầu hồi lâu, Ly Lạc phát tay áo lần nữa, cái đĩa lại lênh lặn nằm trên bàn.

Muốn ra ngoài giải khuây, nhưng vừa dợm bước, đã thấy Vương thẩm đang lần lượt gõ cửa từng nhà.

"Trương tẩu, mong tám tháng sau, Lan Chi nhà tôi lấy chồng, cô phải sang đây nhé!"

"Lý ca, ngày lành của Lan Chi nhà tôi, ông nhất định phải tới nhé! Mong tám tháng sau! Ôi quà cáp gì cơ chứ, bà con trong thôn cả, bớt khách sáo có phải hay không?"

"Tào muội, Lan Chi nhà tôi sắp lấy chồng rồi! Chính là Tô tiên sinh đấy, nhất định phải đến uống chén rượu mừng! À phải, lần trước muội thêu yên ương đến là đẹp, thêu cho Lan Chi nhà tôi một cái có được không? Để là khăn trùm đầu là hợp nhất!"

"..."

Liếc thấy Ly Lạc, Vương thẩm vội vắn thân thể dầy đà ghé qua chào hỏi, "Ôi chao! Biểu ca của Tô tiên sinh! Sau này là người một nhà rồi. Gia đình chúng ta đều neo người cả, biểu ca phải chăm chú cho con bé nhé! Lan Chi sau này phải nhờ Tô tiên sinh trông nom nhiều rồi! Con bé vốn không hiểu chuyện, biểu ca xin bỏ quá cho!"

Không biết diễn tả cảm giác trong lòng như thế nào cho phải, thái độ lạnh nhạt của y sáng nay không ngừng phóng đại trước mắt hẳn.

Có phải về sau sẽ luôn đối đãi với hẳn như thế không? Mọi tốt lành đều dành cho nương tử chết tiệt kia? Cũng không nói chuyện ôn tồn hòa nhã với hẳn nữa?

Cười vợ ư? Ai cho mà cười!

Vừa nghĩ thế, Ly Lạc liền chạy ngay đến trường.

Đám trò nhỏ trong lớp đều đang học bài.

"Sâm sai hạnh thái, tả hữu mạo chi. Yếu điệu thực nữ, chung cổ lạc chi."

Thoáng thấy Ly Lạc chạy vào, Tô Phàm đã ngây ngẩn, vội nắm tay áo hẳn kéo ra ngoài. Ly Lạc mặc y lôi kéo, chỉ trừng mắt nhìn y.

"Sao ngài lại tới đây?" Tô Phàm hơi nôn nóng, con hồ ly này sao cứ thích gây chuyện.

"Người, có chắc người sắp lấy vợ không?" Ly Lạc trầm giọng hỏi. Chắc tại vừa rồi chạy nhanh quá đổi, tim đập nghe thành thịch.

Tô Phàm lặng đi hồi lâu, gật đầu, "Ừ."

Ly Lạc không lên tiếng nữa, giã khỏi tay Tô Phàm, bóng người liền vọt đi mất.

"Thế...thế là thế nào?" Tô Phàm thấy thật hoang mang.

Lại nhớ đến chuyện đêm qua, quả là sự tình rối loạn. Có phải y quen làm người tốt quá rồi nên mới gặp chuyện thế này? Tại sao chỉ khi người ta có chuyện mới cần giúp đỡ mới nhớ ra y? Y cũng là người mà, cũng biết đau khổ và khó xử, cũng ghét những lúc một mình cô đơn quạnh quẽ.

Thế nên lại nhớ một buổi hoàng hôn, có người cùng y đọc đi đọc lại bao lần "Quan quan thư cữu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu..."

Tiếng người bên tai êm đềm như nước chảy, tựa hồ mới hôm qua.

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 4

"Lan Chi à, ta sang nhà a di con một lát. Gà trong sân con trông chừng nhé, đừng để chạy ra ngoài, bằng không lại không tìm được."

Tiếng bước chân xa dần, Lan Chi ngồi co người trên giường, hai mắt bỗng đỏ hoe.

Có tiếng người vọng qua tường nhà, "Ôi chao, Vương thăm đấy à! Chúc mừng nhé! Thật là có phúc, bà đúng là khổ tận cam lai..."

Nghe thấy thế, cổ nuốt xuống cơn chua xót đang dần ngập tràn đáy lòng, lan thành một mảng mờ nhòa trước mắt. Cản nát môi không để mình khóc ra thành tiếng. Nhà chốn quê tưởng mỏng vách đơn, bị nghe thấy sẽ khó thoát cảnh đồn đại đơm đặt khắp thôn làng.

Cô mở bàn tay đang nắm chặt, trong lòng bàn tay là một miếng ngọc bội đen tuyền. Dày dặn hẹp dài, giống như đồ trang sức các vương tôn công tử hay đeo bên thắt lưng mà người ta thường kể.

Lạ lùng nhất là, miếng ngọc đen tuyền nhưng lại loang ánh ngũ sắc, rực rỡ vô cùng. Trong ngọc có lẫn mấy đường vân màu đỏ, nhìn kỹ lại, hoá ra là một chữ "Lang" cuồng thảo.

Con chữ ấy, nhờ màu đen không tì vết xung quanh, lại càng nổi lên tươi thắm, đỏ rục như máu.

Các cô nương trong thôn kháo nhau rằng, vào đêm trăng tròn, nếu tắm gội thay áo giữa dòng Thanh Hà, sau đó dâng hương cầu khẩn, sẽ xin được

duyên lành.

Lời vụng trộm chốn khuê phòng, kề tai nhau nói nhỏ, hai bên đều đỏ mặt. Phần thì cắn góc áo mà hăm hứ, "Nói chuyện linh tinh gì đấy, thật là không biết ngượng!", phần thì tim đập thình thịch đến nỗi chính mình còn nghe được âm vang. Cô đẩy tôi, tôi đẩy cô, dè dặt ngầm định ra cuộc hẹn.

Bốn tháng trước, bờ Thanh Hà, một vầng trăng sáng treo cao.

Một đám chị em thân thiết ngượng nghịu đứng bên bờ sông muốn thoái lui. Lan Chi trời sinh tính tình phóng khoáng, là người đầu tiên cời cúc áo xuống sông. "Đều đã đến cả rồi, còn thẹn cái gì cơ chứ? Nửa đêm nửa hôm, còn ai mò đến đây rình xem các cô nữa?"

Nước sông mát lạnh, ngâm mình thư thái vô cùng, cô bất giác từ từ nhắm mắt. Đến lúc mở ra, bốn phía sương mù giăng kín, không có một ai. Vừa định cất tiếng gọi tìm mấy bạn, bỗng nghe có người cao giọng cười vang trên bờ.

"Thực chẳng ngờ, nửa đêm ra đây uống nước, lại được chứng kiến cảnh đẹp thế này."

Long thâm giật mình, cô định thần nhìn người nọ. Tóc đen áo đen, cơ hồ như tan vào sắc đêm mênh mang sâu thẳm. Hăn nhạt mảnh áo yếm trên đất đưa lên mũi người, nửa ngả ngớn nửa tà mị hiện lên trong đôi mắt khép hờ.

Xấu hổ mà không có chỗ trốn, Lan Chi đành ráng sức dìm mình xuống nước. Tim đập như hươu chạy, gương mặt anh tuấn ấy át cả hào quang của ánh trăng thanh, khiến người ta muốn hận mà không hận được.

"Xem ra tại hạ đã mạo phạm mỹ nhân rồi." Yếm của cô vẫn ở trong tay hăn. Lại hít sâu một hơi, hăn cười đầy thâm ý, "Vậy ngày sau gặp lại."

Đến đi như gió, chỉ thấy chiếc yếm phiêu diêu rơi vào bụi cỏ, trên bờ nào thấy bóng người?

"Lan Chi, cô đang nghĩ gì đấy? Mê say đến thế kia?" Đám tử muội cùng đi lại gần kéo tay cô.

Lan Chi chậm chạp quay đầu lại, mơ mơ màng màng, chẳng lẽ là mộng?

Lúc mặc áo, có thứ gì đó rơi ra, là một mảnh ngọc lóng lánh. Nằm chặt trong tay, suốt đường về hơi ấm len tận đáy lòng.

Không phải mộng.

Mấy hôm sau, đêm khuya chẳng thể an giấc nồng. Có người gõ nhẹ lên cửa, vội vã chạy ra, gió đêm ào ạt luồn vào, vạt áo bay lên lật phật, người đứng bên ngoài tóc đen áo đen, gần như bị vùi chôn vào đêm tối.

"Hôm trước tại hạ bất cẩn làm rơi một vật, không biết cô nương có nhặt được không?"

Đêm ấy trên bệ trong dậu, miên man phong tình.

Lan Chi càng nghĩ càng khó kiềm nước mắt, khiến dạ dày bỗng nhiên sôi quặn, xộc hơi chua, cổ họng ngứa ngáy, không gượng được ngả đầu vào giường nôn khan. Một tay vỗ về bụng dưới.

"Ngoan, cố chịu đựng một chút..."

Khóc không thành tiếng.

"Cô có thai?" Một giọng nói lạ vang lên.

Tóc bạc, áo trắng, mắt vàng kim nhạt màu.

Hắn chậm rãi sấn từng bước tới, mười ngón tay nhọn hoắt, lấp lóe quang mang sắc bén.

"Cô-có-thai!" Lần này không phải là câu hỏi. Hắn gằn từng tiếng, giống như nghiền ra từ giữa hai hàm răng ngậm chặt.

Lan Chi toàn thân phát rét, run rẩy không nói được một lời.

Ly Lạc dừng cách cô một quãng ngắn, không bước nữa, đôi mắt vàng kim nhìn cô gái đang ôm bụng rúc dần vào phía trong giường, giọng căm ghét, "Tên một sách ấy cưới cô là vì chuyện này?"

Thấy Lan Chi gật đầu, vạt áo trắng không gió mà bay lật phật, hắn lại phất tay, cái bàn gỗ san bèn chắc biến thành mặt trắng phủ đầy mặt đất.

"Tôi..." Lan Chi gắng gượng biện giải, "Tôi... Tôi chỉ là muốn giữ đứa bé này mà thôi...Tôi..."

Ly Lạc thô bạo ngắt lời, "Cho nên cô có thể mặc kệ cảnh ngộ của người khác hay sao?"

Đôi đồng tử ánh vàng nhìn Lan Chi mà như đang trông thấy điều gì đó khác, ban đầu đầy thù hận, sau đó để lộ chút xót thương. "Dựa vào cái gì? Chỉ vì trước đây y từng ăn nhờ nhà cô miếng cơm, hay vì từng mặc nhờ nhà cô tấm áo? Thế nên để y đội mũ xanh*, nuôi con tu hú? Quả hồng mềm nên mới mặc tình nắn bóp phải không? Cô lo lắng cho con cô, nên sẵn sàng mặc kệ sống chết con nhà người khác? Tính toán kỹ lưỡng đấy nhỉ? Tô tiên sinh lòng dạ lương thiện, khóc mấy tiếng là nhất định sẽ gật đầu. Tô tiên sinh vốn tốt tính, dù không phải là con mình nhưng cũng sẽ đối xử tử tế vô cùng. Tô tiên sinh hiền lành khiêm nhường, có vợ lăng loàn cũng không dám mắng một tiếng 'tiện nhân'... Có phải thế hay không? Há?"

Hít sâu một hơi, Ly Lạc nhấc chân ra khỏi cửa, "Đều là người cả, đừng cho rằng tim gan người khác không phải máu thịt. Im lặng không có nghĩa

là tình nguyện. Cô hãy nhớ kỹ lời này!"

Bước ra tới sân, gặp ngay gà mái mẹ béo mập dẫn một đàn con xếp hàng đi dạo. Trông thấy Ly Lạc, gà mái thất thanh tác một tiếng, bỏ mặc đàn con đang đập cánh nhảy lên đầu tường.

Đàn gà con cũng lão đảo chạy trốn khắp nơi, cắm đầu mà chạy, hai con đâm thẳng vào nhau, chân nhũn ra không đứng nổi. Nhất thời, tiếng gà kêu cục cục chiếp chiếp hòa lẫn cùng tiếng Lan Chi khóc thương, âm ỉ vô cùng.

Cút! Một cước đá bay gà ocn ngất xỉu ngay bên chân. Ốm o như vậy cũng dám đưa tới cửa, còn không đủ nhét kẽ răng Hồ đại gia nhà người, béo thêm ít thịt rồi hăng tới!

Hôm ấy, Ly Lạc không đến nhà người ta ăn chực nữa. Tô Phàm hơi ngạc nhiên, lập tức xới một bát cơm đầy đưa vào tay hăn.

Món ăn rất đơn giản, rau xào, trứng luộc. Nhưng thật lạ lùng, hồ ly không hề gây sự, vùi đầu và từng miếng một. Tô Phàm lại thấy không được tự nhiên, kéo đĩa rau xào lại phía mình, đẩy trứng gà đến trước mặt Ly Lạc.

Ly Lạc ngược mắt, miệng khẽ mấp má, lại không nói tiếng nào cầm đĩa rau xào lại phía mình, và từng thìa to cùng cơm nuốt xuống.

Chỉ một lúc sau, hăn đã quệt miệng "Ăn xong rồi" và quăng cái bát đã liếm sạch bóng xuống, chạy sang ghế đệm thường ngồi, hấp háy mắt nhìn Tô Phàm dọn dẹp.

Tô Phàm biết hăn có chuyện, bèn hỏi nhẹ nhàng "Sao vậy?"

"..." Ly Lạc không trả lời, đưa mắt nhìn mấy vết cào của mình để lại trên tường. Từng vết một, dọc ngang chen nhau, giống như một tấm lưới chụp xuống trên đầu, vây hãm khiến người ta không thở nổi.

Tô Phàm không hỏi nữa, nghĩ rằng nếu hẳn thực sự muốn nói, ắt sẽ có lúc tự nói ra thôi.

Quả nhiên, rửa bát xong quay lại đã thấy Ly Lạc đang chờ ở trước bàn.

"Có chuyện gì thì nói đi, đừng nhịn mà khó chịu."

Ly Lạc né tránh ánh mắt của Tô Phàm, "Ta...Ta tìm gặp cái cô, cái cô Lan Chi nhà bên rồi...Cô ta có thai..."

"Là của tôi." Tô Phàm bình tĩnh đáp.

"Ha..." Tiếng cười nhẹ thay thế sự ập úng ban nãy, hồ ly năm đầu vai Tô Phàm chất vấn, "Của người? Ha ha... Người tưởng ta không nghĩ ra sao? Trên người cô ta có mùi sói! Người biến thành lang tinh lúc nào đấy? Lại còn là một con sắc lang? Hả?"

"Tôi..." Tô Phàm cứng họng, không khỏi muốn lùi lại phía sau.

Ly Lạc vẫn khẳng khẳng không tha, "Mũ xanh đẹp thế sao? Người tốt bừa bãi nhà người thật là càng lúc càng bừa bãi."

Biểu cảm trên mặt là sự khinh miệt đến tổn thương, lời nói lại đầy mùi dạy dỗ, khiến Tô Phàm nhớ đến phu tử năm ấy.

"Người quân tử giúp đỡ mọi người, nhưng tuyệt nhiên không phải là ai đòi hỏi gì cũng giúp. Tô Phàm, nếu một người tự bản thân còn không lo được, thì làm sao lo cho người khác? Như thế, đối phương tất sẽ sinh lòng áy náy, làm sao có thể vui đây?"

Tô Phàm sẽ sàng đặt bàn tay lên vai Ly Lạc vỗ về, để hẳn thôi kích động. Sau đó mới cất tiếng, "Theo như luật trong thôn, con gái chưa chồng mà chưa phải thả trôi sông. Một thân hai mạng...Cô ấy đã tìm đến tôi, tôi tất nhiên..."

"Tất nhiên đồng ý?"

"Cứu người cũng là chuyện nên làm, hành thiện tích đức mà."

"Nếu sau này cô ta lại bỏ đi theo người khác thì sao?"

"Người ta gả cho tôi vốn thiệt thòi, nếu như...Vậy tôi đương nhiên không thể ngăn trở tương lai của người ta."

"Người..." Hồ ly giận đến mức không còn lời nào để nói, "Người không nghĩ đến mình sao? Đến lúc đó người ta chỉ trở sau lưng người người cũng mặc kệ?"

"Chuyện như thế này, người ta muốn nói tôi cũng không ngăn được. Lại nói, tôi một mình cũng đã quen rồi..." Tô Phàm hờ hững đáp.

"Được! Vậy người cứ việc đội mũ xanh của người đi!" Ly Lạc buông Tô Phàm ra, đi thẳng một mạch không thèm quay đầu lại.

Đầu vai đau âm ỷ, là vì Ly Lạc vừa rồi nắm mạnh quá. Tô Phàm xoa vai, ngả mình xuống ghế đệm của Ly Lạc, vẫn ấm áp, là hơi ấm của hồ ly kia vương lại.

Một mình đã quen rồi... Một mình, làm sao có thể quen được?

Hồ ly không về nữa. Tô Phàm nghĩ, chắc hẳn đã quay về núi?

Nhìn căn phòng trống trải, trong long cũng trống trải. Chỉ mới một tháng thôi, cuộc sống suốt hai mươi năm qua đã không thể quay về. Luôn cảm thấy thiếu hụt điều gì đó.

Lúc ăn cơm, vô thức bày ra hai bộ bát. Lúc dạy học, cứ lường lự tối nay có nên làm thêm món hay không. Buổi tối đọc sách thường xuyên muốn đứng dậy vào buồng trong xem xét, sợ hăn ngủ không yên lại đá chần ra.

Người trong thôn thăm hỏi, sao dạo này không thấy biểu ca? Tô Phàm ậm ừ trả lời cho qua chuyện, "Huynh ấy có việc phải làm, không lâu nữa sẽ quay trở lại." Không biết là nói cho người ta hay nói cho mình nghe.

Sóng này chưa đi song khác đã tới, Ly Lạc không tin tức, Lan Chỉ lại mất tích rồi.

Sáng sớm hôm ấy, sân nhà Vương thẫm bỗng trở nên nhốn nháo. Tô Phàm bị tiếng đập cửa rầm rầm làm tỉnh giấc, thức dậy ra mở cửa, Vương thẫm đầu bù tóc rối đổ ập vào trong, tóm tay y hỏi, "Tô Phàm, Tô Phàm, con có gặp Lan Chỉ nhà thẫm không? Há? Nó có đến nhà con không?"

Tiếp theo, một đám người ồ ạt kéo tới, hỏi han rồi tinh rồi mù lên cả.

"Vương thẫm, bà đừng sốt ruột, chúng ta tìm kỹ lại... Tô Phàm à, con cũng đừng nóng ruột!"

"Phải đấy, thôn chúng ta toàn người hiền lành cả, đến con gà cũng không mất bao giờ, huống chi là một người sờ sờ ra đấy!"

"Theo như tôi thấy, chắc là sáng sớm nay Lan Chỉ vào thành mua kim chỉ thôi. Ta đợi thêm một lát, nhân tiện đi hỏi đám Nghênh Hương thường ngày thân thiết với con bé xem sao."

"Phải phải, giờ tôi đi gọi Nghênh Hương nhà chúng tôi sang hỏi thử. Vương thẫm, bà đừng hoảng nhé..."

"..."

Tô Phàm vội hỏi, "Có chuyện gì vậy ạ?"

"Lan Chỉ... Lan Chỉ nó... Tối qua còn yên ổn... Nửa đêm thức dậy ra nhà xí còn thấy phòng nó sáng đèn... Một lát sau, nghe gà trong sân kêu to quá, thẫm liền thức dậy đi xem... Lại thấy... thấy cửa mở hé... Quay vào

phòng Lan Chi coi thử... Đã không còn ai nữa! Trời ơi! Tôi biết phải sống làm sao đây? Lan Chi ôi... Lão quỷ nhà tôi chết sớm, tôi chỉ còn một cái mạng là Lan Chi đấy thôi! Thế này thì bảo tôi xuống đó phải ăn nói làm sao với lão quỷ kia! Tôi, tôi không muốn sống nữa!"

Nói rồi định lao đầu vào tường đất, mọi người vội vã chạy lên ngăn. Tất cả xúm quanh khuyên nhủ. Mấy bà mấy cô hay mũi lòng, trông cảnh mà chẳng đặng đừng, mắt cũng rơm rớm lệ.

Tô Phàm bị níu chặt, không biết phải phản ứng thế nào. Người ta cứ ngỡ y kinh sợ, dù sao cũng là thê tử sắp cưới về nhà, giờ xảy ra chuyện thế này thật khó xử, họ bèn khuyên nhủ y, bảo y yên tâm, thế nào cũng tìm thấy người, không hỏng ngày tốt của y đâu.

Tô Phàm không nghe lọt tai câu nào cả, chỉ ngậy ngốc ngời nhớ lại gương mặt đầm nước mắt của Lan Chi đêm hôm ấy. "Chàng...Chàng vốn không biết có đứa bé này, mỗi lần đều là chàng tìm tới... Tôi chẳng biết tìm chàng bằng cách nào cả... Ba tháng nay chàng không đến nữa... Tôi... xin Tô tiên sinh hãy xót thương đứa bé này..."

"Ly..." Theo thói quen, quay lại muốn nghe ý kiến của hẳn. Trông thấy ghé đệm trống không mới sực nhớ ra, hồ ly kia đã bỏ đi được ba bốn ngày nay.

Chuyện Lan Chi mất tích gây nên chấn động không nhỏ trong thôn Kháo Sơn. Lúc trà dư tửu hậu, lúc ngồi tay làm lưng, người ta tụ tập dưới gốc cây cổ thụ chuyện trò, mà nói về chuyện này là hang hái nhất.

Càng nói càng hoang đường, Nhị Sỏa khăng khăng bảo tối ấy y rõ ràng trông thấy, trên mái nhà Vương thềm nổi lên một trận gió chướng, chỗ khác thì chẳng có gì, vừa đến cửa nhà Vương thềm liền cảm thấy luồng gió như dao cắt.

Thiết bán tiên phỏng đoán đây là cha Lan Chi về tác quái, đem con gái ruột thịt xuống dưới cống nộp cho Diêm Vương, để lúc đầu thai được chọn một nhà giàu sang phú quý.

Cô đồng Hà Tiên Cô lại nói đây là phần mộ tổ tiên nhà họ Vương là không tốt, đục phải đường xuất hành của Tinh quân, Tinh quân bực mình, liền bắt đi Lan Chi, mấy hôm trước bà ta thấy có bóng trắng ra vào nhà Vương thẫm, đây là Tinh quân đến dò đường...

Chẳng phải chuyện nhà mình, dù miệng bảo tiếc thay cho một cô gái tốt đẹp nhường vậy, nhưng chung quy trong lòng mỗi người cũng không buồn thương gì nhiều. Chỉ khi đi ngang qua nhà Vương thẫm, bên trong vắng ra tiếng khóc đứt quãng, mới khiến người ta hơi nhói lòng.

Thế là, hễ nhà nào có con gái hoặc con dâu trẻ tuổi, đều tìm người làm thêm một ổ khóa lớn, người được kính trọng nhất thôn là Lý thái thái, nói không chừng trong thôn có hoa tặc, cường hiếp đã đành, lại còn hủy thi diệt tích.

Cuộc sống của Tô Phàm vẫn như thường ngày, chỉ là trông thấy y, sự thông cảm trong mắt mọi người càng thêm rõ rệt. Người ta nói,

"Tô Phàm số khổ, côi cút quá sớm, khó khăn lắm mới sắp cưới được vợ thì tân nương lại đi đâu mất, đến một người bày bạn bên cạnh cũng chẳng có... Thật đáng thương..."

Quay lại nhận ra Tô Phàm ở ngay đằng sau, họ liền nở nụ cười ngượng ngịu, "Tô tiên sinh à, đã có tin tức gì của Lan Chi chưa? Thế nào cũng tìm thấy thôi.... Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột nhé!"

Tô Phàm miễn cưỡng trả lời bằng một nụ cười, cúi gằm mặt vội vã bỏ đi.

Về đến nhà, bữa cơm buổi sáng bày trên bàn trước khi đi vẫn còn nguyên đó, ghế mềm không chút dấu hiệu ai đó đã từng ngồi. Tô Phàm đứng một hồi lâu, mang cơm canh đi hâm nóng rồi ngồi xuống ăn, lửa từng đũa vào miệng, không nghe ra mùi vị.

"...Một người bầu bạn bên mình cũng chẳng có... Thật là đáng thương..."

Tay chợt run lên, nhìn cái ghế đệm mà nuốt không trôi nữa.

Ăn cơm xong lại sang nhà Vương thắm, Vương thắm vẫn đang dựa vào thành giường mà khóc. Tô Phàm vào an ủi.

"Tô Phàm, chuyện này... Vương thắm không biết phải ăn nói thế nào với con!" Vương thắm kéo tay Tô Phàm, khuôn mặt tròn trịa đã hốc hác hẳn đi.

Tô Phàm bảo không sao, bây giờ nghe ngóng xem người ở đâu mới là chuyện quna trọng nhất.

An ủi hồi lâu, Vương thắm hơi lên tinh thần, lại huyên thuyên sang vài chuyện khác. Bây giờ Tô Phàm mới an lòng lui về.

Xem ra Lan Chi đã đi tìm cha đứa bé, Tô Phàm đoán vậy.

Nhưng trong lòng vẫn không yên, mấy hôm nay lại hay mơ thấy gió mưa đêm ấy, như trời long đất lở, như muốn hủy diệt tất thảy.

Trong mộng luôn nhảy ra một vật trắng toát, ánh chớp sáng lòa, là một con hồ ly trắng tuyết, đôi mắt màu vàng kim nhàn nhạt nhìn thẳng vào y, đăm đăm, đăm đăm, sau đó lại trào ra hai dòng máu đỏ. Tô Phàm giật mình tỉnh dậy, mồ hôi lạnh trào ra đầm mình, tim đập như trống dồn, không tài nào ngủ được.

Đêm hôm ấy, vẫn giấc chiêm bao cũ, Tô Phàm vực dậy ngồi thở dốc. Từ khi Ly Lạc bỏ đi, Tô Phàm vẫn ngủ trên ghế gian ngoài, giường thêu hoa chần gấm bên trong đều giữ gìn như cũ, không lý giải được, nhưng chỉ cần thấy còn những vật đó, thì vẫn thấy đôi chút yên lòng.

Bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa, tiếng cốc cốc vang lên đặc biệt rõ rệt trong đêm khuya thanh vắng. Tô Phàm giật thót, vội vã chạy ra mở cửa.

"Tô tiên sinh."

Bên ngoài là người đã mất tích mấy hôm nay, Lan Chi. Áo xanh, váy trắng, đôi mắt long lanh. Sắc mặt hồng hào hơn trước, nỗi phiền muộn cũng biến mất trên mi, miệng nhoẻn cười tươi tắn.

"Lan Chi cô nương." Tô Phàm thoáng nhìn là biết cô đã tìm được người kia, bèn cúi mình hành lễ, "Học trò chúc mừng Lan Chi cô nương."

"Tiểu nữ không dám nhận." Lan Chi vội vàng trả lễ, nhìn Tô Phàm nói khẽ. "Đúng ra tiểu nữ còn phải đền bù cho tiên sinh. Hôm ấy... hôm ấy chỉ biết đến mình, là tiểu nữ không hiểu chuyện, đã là tiên sinh khó xử."

"Đâu có? Chỉ là việc nhỏ. Cô nương đừng để trong lòng."

"Tô tiên sinh đúng là chí nhân quan tử, tất sẽ được đền đáp." Nói đoạn, Lan Chi lại lạy lần nữa.

Tô Phàm vội tới đỡ, nhưng có người đã nhanh hơn y. Tô Phàm định thần lại nhìn kỹ lại mới nhận ra, bên cạnh Lan Chi còn một người nữa, áo đen tóc đen, trong đêm tối không nhìn kỹ sẽ không trông thấy.

Chỉ thấy người này mày kiếm mắt sáng, tướng mạo anh tuấn, tấm áo đen càng làm nổi bật vóc người cao lớn.

Bốn mắt chạm nhau, tuy không nói tiếng nào, không gian vẫn bị bá khí của hắn làm đảo lộn, khiến người ta không thể khong cúi đầu tâm phục.

"Đa tạ Tô tiên sinh đã chiếu cố thể tử, ngày sau có chuyện gì Mặc Khiếu giúp được, xin cứ mặc tình phân phó."

"Tâm ý của các hạ học trò xin nhận."

"Lan Chi đã thưa trình với mẹ, chuyện hôn ước Tô tiên sinh không cần lo lắng nữa. Ngoài ra, cũng xin Tô tiên sinh thay tiểu nữ đa tạ Ly Lạc công tử. Nếu như không nhờ ngài ấy tìm thấy phu quân, chỉ e tiểu nữ đã làm lỡ dở cả đời tiên sinh."

"Ly Lạc?" Trong lòng Tô Phàm gió to sóng nổi, muốn hỏi tiếp nhưng không biết phải hỏi thế nào.

Sau đó bọn họ còn nói những gì, Tô Phàm đều không nghe vào nữa.

Mãi đến khi hai người cáo từ, Tô Phàm tiến chân, nam tử tên gọi Mặc Khiếu bỗng quay đầu lại nói với Tô Phàm, "Mấy hôm trước có gặp Ly Thanh của Hồ tộc, y nhờ tại hạ chuyển lời, đa tạ tiên sinh cứu mạng tiểu đệ ngu xuẩn bất tài nhà y. Tháng trước Ly Thanh đã sai hắn xuống núi, tiên sinh cứ coi như nhận một đứa ở, muốn đánh muốn mắng kính xin tùy ý, ngàn vạn lần đừng khách khí làm gì."

Tô Phàm cảm thấy, lúc nói những lời này sắc mặt hắn có vẻ hí hửng.

Vừa dứt lời, bóng hai người liền biến mất.

Tô Phàm hựt hắng xoay người vào. Quả nhiên là hắn, nhưng câu cảm ơn Lan Chi nhờ chuyển hộ sớ rằng đã không còn cơ hội nữa.

"Con sói chết tiệt! Con sói hư hỏng! Sắc lang mắc toi! Ai bảo người lảm lời! Đại ca ta nhờ người chuyển lời, người có cần đọc thuộc từng câu

từng chữ mới được hả?! Cái gì mà bất tài! Cái gì mà đứ ả ở! Bốn đại gia ngọc thụ lâm phong, tiêu sái ngời ngời, đường đường là nhân vật nổi tiếng nhất trong thú tộc, bất tài ở chỗ nào? Ngu xuân chỗ nào? Hả? Người lại còn cười, người lại còn ném đá xuống giếng! Không có bốn đại gia, người sống thêm một vạn năm nữa cũng không con không cái! Bốn đại gia lột da người, rút gân người, rồi băm thịt người làm bánh báo, đem hết cho thỏ ăn!" Ly Lạc ngồi trên ghế đệm, chân giẫm lên sập, trở theo bóng người sớm biến mất mà chửi như tát nước. Đuôi mày xếch ngược, đôi mắt màu vàng kim nhàn nhạt lấp loáng tựa lưu ly.

Tô Phàm ngậy ra như phồng, đứng ngẩn ở cửa, nhìn chăm chăm vào bóng người trên ghế.

"Này, mọt sách! Người ngốc luôn rồi à? Còn không mau đi làm đồ ăn! Bốn đại gia bôn ba đi về đường xa, muốn bỏ ta chết đói phải không!"

"À... À!" Tô Phàm vội chạy vào bếp, đứng bên bệ bếp, tay run run không cầm nổi bát.

"Chậc! Vẫn ngu ngốc như vậy, bảo người làm cơm liền làm cơm. Nhìn đi, trong nồi đã sạch sành sanh, người làm được cái gì đây?" Sau lưng có người nói chuyện, rất gần, hơi thở nóng ấm phả vào sau tai khiến khắp cổ cháy lên như thiêu đốt.

"Đa tạ huynh. Chuyện ấy... Không chỉ Lan Chi phải tạ ơn huynh, cả tôi, tôi cũng phải..." Lời nói bị chặn lại. Chén rượu nhỏ bằng sứ trắng đặt trên môi, chất lỏng mát lạnh xuôi theo lưỡi rót vào cổ họng. Thoạt đầu cay nồng, sau đó mùi thơm sáng khoái lan ra trong môi miệng.

"Nhà con sắc lang đó có giấu bảo bối ngàn năm, cuối cùng cũng bị ta tìm ra, không uống công đại gia ta say ngật ngưỡng suốt ba ngày ba đêm ở đó. Hừ, có thức ăn ngon đồ uống tốt mà lại muốn giấu ta ư? Nằm mơ đi! Thế nào? Mùi vị không tệ chứ?"

Gương mặt hần ghé lại gần kề, hai người đều nghe thấy tiếng thở của nhau, đưa bàn tay phủ lên dòng tóc bạc của hần, mềm mại suôn mượt như tơ lụa thượng hạng.

"Thực ra tôi cũng không tốt bụng đến vậy... Tôi cũng có lòng riêng, nhận lời giúp cô ấy, là để về sau có lẽ sẽ có người làm bạn cùng tôi... Cho nên... Có phải tôi rất giả dối hay không?"

Vào khoảnh khắc ấy, gương mặt điềm tĩnh đã không còn duy trì được sự bằng lặng, lời nói chôn giấu rất lâu trong lòng men rượu, mượn sắc đêm hư ảo dần bày ra dưới ánh trăng. "Luôn phải một mình, từ nhỏ tới lớn, rất cô đơn, nói chuyện cũng chỉ có thể nói cho mình nghe. Cứ nghĩ quen rồi sẽ tốt thôi, nhưng làm sao mà quen được..."

Hồ ly luôn ồn ào thật hiếm hoi mới có khi không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Tô Phàm. Gió đêm se lạnh, tiếng người đang nói chuyện trong lòng mình nhỏ dần lại, khẽ khàng đến mức chẳng thể nào nghe được nữa.

Hồ ly siết chặt cánh tay, nhắm mắt lại, hưởng thụ chút bình an lúc ấy. Ừ, quả nhiên cảm giác không tệ, thoải mái hết như trong tưởng tượng, khiến người ta toàn thân thư thái như vừa uống một bát canh gà nóng.

Mãi đến khi Tô Phàm không còn run rẩy nữa, Ly Lạc mới mở miệng, "Này!"

"Ừ?" Lui ra khỏi lòng Ly Lạc, gương mặt Tô Phàm vẫn còn đỏ ửng.

"Không phải người muốn tạ ơn sao?"

"Ừ."

"Vậy ngày mai làm con gà quay đi. Chọn con nào béo một chút, đừng có bé tẹo như chuột nhắt. Đừng tiếc dầu, gà qua phải có chút dầu mỡ mới

ngon được, củi lửa phải vượng, bằng không sẽ không thơm. Tốt nhất là lấy ít hồi hương, vỏ quế điều vị, như thế mới thơm ngon. Đã biết chưa hả?"

Nói xong, Ly Lạc ro khỏi bếp bước vào buồng. Tô Phàm vẫn còn đang lắp bắp giải thích, "Gà quay... Ngày mai... Trong nhà còn có ít trứng gà... Liệu có thể..."

"Này, nửa đêm rồi người còn không đi ngủ!" Ly Lạc ở trong buồng thò đầu ra, "Còn không mau vào đây! Làm ồn tới hàng xóm láng giềng ta kệ đấy!"

*Bị cấm sùng.

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chuyện Lan Chi lại làm rộ lên một hồi bàn tán, Vương thẩm tươi cười kể Lan Chi đi hái thuốc rơi xuống núi, khéo thay được một phú thương trẻ tuổi ra tay cứu giúp, chuyện lấy thân báo đáp cũng là hợp tình hợp lý.

Người trong thôn còn muốn hỏi thêm, lại trông thấy ngón tay bà đeo một cái nhẫn to bằng vàng ròng, đành bĩu môi nuốt xuống cả lời nói cùng nước bọt. Người nào phận nấy, có ngưỡng mộ cũng chẳng được gì.

Sau đó, Vương thẩm lại xách một con gà mái hoa mơ sang, rằng thật có lỗi với Tô Phàm, một bà góa như Vương thẩm chẳng có gì để bồi thường cả, sau này muốn ăn gà cứ sang bắt tự nhiên.

Tô Phàm xua tay bảo không cần. Phía sau liền có người véo eo y một cái, hai mắt Ly Lạc bốc lục quang, nước miếng chảy dài ba thước. Vậy nên đành miễn cưỡng mà nhận lấy.

"Mau! Mau! Đi nấu nước sôi, nhổ lông gà! Bồn đại gia nhai rau xanh nửa tháng trời, cuối cùng cũng được đổi món!" Hồ ly tay chạy qua định giật lấy con gà.

Tô Phàm vội vã giấu vào lòng, "Huynh đừng có mà dọa nó, để nó đẻ trứng ấp ra gà con không phải tốt hơn sao?"

Ta một câu người một câu giành nhau hơn nửa ngày, hồ ly nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt ôm đùi Tô Phàm van vỉ, "Tô Phàm, Tô Phàm". Nhưng thư sinh vô cùng cứng rắn, thế nào cũng không chịu gật đầu, còn

trịnh trọng cảnh cáo hẳn, "Huynh mà ăn nó, sau này tôi, tôi, tôi sẽ mặc kệ huynh luôn!"

Hồ ly thối mặt ngồi dần ra ở cửa, nhìn con gà mái không biết tốt xấu đang nghênh ngang vênh váo đi dạo ngoài sân, tàn ác bứt xé cọng cỏ trong tay.

Cứ để mày sống thêm ít lâu, trong ba ngày mà không ấp được gà con, hừ hừ, bốn đại gia đem mày đi băm nấu gà kho hạt dẻ! Dầu nhiều tương đậm, vị sẽ ngọt hơn...

Nước miếng chảy tong tong. Mọt sách mắc toi, mọt sách ngu ngốc!

"Cục cục..." Con gà mái không biết sống chết chạy tới trước mặt hẳn, đôi mắt đen láy soi chăm chú vào đôi mắt nhàn nhạt màu vàng kim.

Ly Lạc mất kiểm soát, đưa tay ra tóm cổ gà. Con gà chớp mắt, rồi cúi đầu một cái, trên bàn tay trắng nõn xuất hiện một đốm đỏ nhỏ xinh.

Đau!

Cau mày, nghiêng đầu, chạy tới chỗ Tô Phàm đang đọc sách, đưa tay, "Tô Phàm, Tô Phàm, nó mổ ta! Tô Phàm..."

"Huynh không hại đến nó, nó mổ huynh làm gì?" Tô Phàm chỉ chăm chăm nhìn sách, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Hồ ly bĩu môi rúc về cạnh cửa xòe móng cào, tiếng cào sàn sạt phát tiết sự bất mãn.

Tô Phàm ngược lên khỏi sách nhìn bóng lưng hẳn rồi cười khở.

Hồ ly cũng có lúc dịu dàng. Mấy hôm nay Tô Phàm cứ không rõ làm sao mình lại vào ngủ ở buồng trong. Hồ ly đứng một bên nhìn chăm chăm hoa văn điêu khắc ở khung giường, rồng bay phượng giỡn, sen tịnh đế quần

quanh, "Tối lạnh, ngủ không được. Ai bảo cái tên nghèo kiết xác nhà người đến cái lò sưởi cũng không có."

Nắng sớm lùa vào, sắc đỏ loang dần trên má hấn.

"Dù sao đều là nam cả, một sách nhà người đừng có nghĩ bừa." Hấn lăm bằm thật nhỏ.

Tô Phàm nghe có gì đó tràn lên từ tận đáy lòng, ấm áp như đêm qua vậy.

Nhìn Ly Lạc lại nghĩ đến đám trẻ con ở trường. Đứa nghịch ngợm, đứa nhút nhát, đứa gàn bướng, đứa hồn nhiên.

Có đứa thông minh hiểu học, nghe một biết mười, giống Tử Khanh năm ấy. Lớp đã tan còn ở lại tìm y hỏi thêm bài.

"Chỉ đỗ trạng mới được làm quan, mới giúp phụ mẫu sống tốt hơn." Đôi mắt đứa trẻ trong veo rực sáng, rất giống y năm ấy.

Cũng có đứa nghịch ngợm càn quấy, sách không thềm đọc chữ không thềm viết, tròng mắt láo liên không biết lại bày trò gì ma quỷ. Thừa lúc y lơ đãnh, liền lúi thẳng đến cái cây gần cửa sổ.

"Xuống đây, mau xuống đây, Quán nhi trò mau xuống đi! Chớ để bị thương." Tô Phàm lo lắng.

Tay Tô Phàm chọt trĩu xuống, xuất hiện một quả cây màu đỏ thắm.

"Tiên sinh ăn thử đi, ngọt lắm."

Chỉ chốc lát sau, từng quả cây tươi đỏ rơi xuống như mưa đổ, đám trẻ mỗi đứa đều cầm một quả trong tay, cười hì hì nhìn y. Không biết nên khóc hay nên cười, mắng không được mà không mắng cũng chẳng xong.

Tan lớp, học trò đều đã về nhà cả. Tô Phàm lấy quả cây khôi ngược áo, cắn một miếng, giòn ngọt, lại hơi chua, mùi hương cây trái xông ngập khoang miệng."Phải không ạ? Phải không ạ? Ngọt lắm đúng không ạ?" Một cái đầu nho nhỏ thò vào từ cửa sổ, mắt chớp lóng lánh, hệt như sao trời.

Vị ngọt của cây trái còn vẫn vương trong miệng, nhìn ra ngoài cửa, núi canh che nửa tà dương, nắng chiều tuôn như vàng nấu, khói bếp phiêu diêu vẫn vít quần quanh. Đàn gà khép cánh thong thả đi ngang qua cửa, phía sau dẫn theo con ngỗng trắng, cổ duỗi ra rồi rụt lại, bước chân lạch bạch.

"Nhị Đản! Thằng nhóc này! Đừng có chạy rông nữa. Về nhà! Ăn cơm thôi!"

Cảnh sắc gần xa, âm sắc xa gần. Giản đơn, bình dị, mà đẹp đẽ.

"Này, sao còn chưa về nhà hả? Lão tử đói muốn chết, thịt luôn con gà thì đừng có trách." Áo trắng tóc bạc đứng tựa cửa lớp, đưa tay vẫy y.

"Được, không giận huynh." Bên môi ý cười lấp lánh.

Có lẽ, không đi thi, không đỗ trạng, cũng chẳng có gì phải tiếc hận.

Thời gian trôi qua như nước chảy, đôi khi có chút gợn sóng thoáng qua.

Con gà mái tơ không phụ sự kỳ vọng của Ly Lạc, chẳng mấy chốc đã ấp được một ổ gà con, những năm tơ vàng tím tùm bên nhau, xinh mượt như nhung, khiến người ta vô cùng yêu thích.

Hồ ly nhìn mà nước miếng chảy tong tong, lúc mềm lúc rắn ồn ào đòi ăn. Lúc lật bàn mắng người, lúc quệt nước miếng giả vờ khóc lóc, buổi tối

thì lúi vào lòng Tô Phàm kêu than ai oán, "Ta muốn ăn gà! Ăn gà! Canh gà, chân gà, cánh gà, gà nướng, gà quay, gà xé phay..."

Tô Phàm mặc hăn gây chuyện, tuyệt đối không gật đầu, nửa dỗ dành khuyên bảo, "Gà còn nhỏ, còn cần gà mẹ chăm sóc. Huynh cố nhịn ít hôm. Chân gà Phượng Hoàng Hiên lần trước có vừa lòng không? Hay mai tôi lên thị trấn mua về cho huynh một ít nhé?"

Chiều tối hôm sau, Ly Lạc gặm chân gà, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chằm gà con trong sân, ánh mắt tham lam khẩn thiết lại thù hằn ẩn nhẫn, đến lúc quay sang nhìn Tô Phàm thì thêm chút đáng thương. "Hừ, gà ở đây không cho ăn, tưởng lão tử không biết tìm chỗ khác hay sao?" Hồ ly phần hận nghiêng răng.

Ít lâu sau, trong thôn liên tiếp xảy ra chuyện mất gà.

Đầu tiên là con gà đẻ trứng lâu năm nhà bà góa họ Tào nơi đầu thôn, ngủ một giấc dậy đã mất tằm mất tích. Người phụ nữ mặt nhọn choắt giậm chân đứng giữa đường cái chửi cả nửa ngày, ai khuyên mặc kệ. Xóm núi ngoại thành, ở đâu không có một hai con chồn vặt?

Mấy hôm sau, con gà mái lông đen nhà Tề bá cũng bốc hơi, tiếp đó đến gà trống nhà Trương thâm, bà ocn gà mái lông trắng mới biết đẻ nhà Lý tẩu, lại còn... Chưa đến nửa tháng, gà của hơn nửa số hộ trong thôn đã gặp chuyện. Thế này thì kinh rồi? Có ai thấy chồn kiểu đó hay chưa? Chỉ sợ là một đàn sói đói!

Vì thế, ban đêm bắt đầu có nhóm người mang gậy gộc cuộc thuồng tuần tra tự phát, đều là mấy thanh niên trẻ tuổi và đàn ông trai tráng trong thôn. Nhưng dù vậy, cứ đôi ba ngày lại mất gà một lần.

Có cụ già hiểu nhiều biết rộng trong thôn đến chuồng gà xem xét, sạch sẽ gọn gàng, máu không vương một giọt. Lúc khom lưng chui ra khỏi

chuồng, vuốt chòm râu bạc trầm ngâm hồi lâu, mới thở dài mà nói, "Chỉ sợ là yêu quái."

Lời vừa dứt, lập tức nổ tung. Dân thôn tụ tập dưới gốc cây cổ thụ hăng hái bàn tán.

"Yêu quái ăn thịt người đấy nhé! Giờ mới ăn thịt gà thôi, sau này thì khó tránh!"

"Chỗ cháu trai nhà dì ba tôi trong thôn cũng từng có yêu quái, một nhà năm người chết sạch. Hút máu ăn thịt, chỉ còn lại bộ xương trắng hếu, sợ ơ là sợ..."

"Lại còn không à? Trong thành Tĩnh Giang bên kia sông cũng có ma quấy phá. Biến thành một ả xinh đẹp đi quyến rũ đàn ông, phàm là người bị cô ta nhắm, khoogn hút hết nguyên khí tuyệt không buông tha! Người lúc đó chết đi thì gọi là ma đói! Mắt còn lồi cả ra..."

"Theo như tôi thấy, chúng ta nên tìm cao tăng nào đến bắt ma đi thôi."

"Phải phải!" Chúng ta đi tìm tộc trưởng nói chuyện xem..."

"..."

Hồ ly nằm trên cành cây ngáp dài, ngược lên thấy Tô Phàm đang đứng cách đám người một quãng không xa. Bèn lười nhác đuổi người, búng chân nhảy đến trước mặt y, "Này! Này! Mọt sách!"

Tô Phàm rõ ràng đang suy tư điều gì đó, nghe hấn gọi bèn "a" một tiếng, giật lùi ra sau.

"Nghĩ gì đấy hả?" Thấy không ai chú ý đến mình, Ly Lahc kéo tay y nắm lại. Ướt đẫm, cóng buốt.

Tô Phàm né đi, cúi đầu không nói.

Tiếng người nói chuyện dưới gốc cổ thụ bên kia bị gió thổi sang đây.

"Yêu quái...", "Hồ...", "Yêu hồ...", "Sói...", "Ma..."

Ly Lạc đọc được ngay suy nghĩ của y, "Có phải là người..."

"Tôi tin huyng!" Tô Phàm ngắt lời, chủ động nắm lấy tay hắn, "Đói rồi phải không? Chúng ta về nhà ăn cơm."

Gió nổi, những sợi tóc đen của thư sinh phất trên má hắn nghe buồn buồn. Ly Lạc nhìn khuôn mặt nghiêm trang của y, rất lâu mới nghĩ ra một câu, "Cái tên chán sống nào dám giành trộm trước con gà lão tử đã ưng? Đừng để bốn đại gia tóm cổ, hễ tóm được ta sẽ chặt chân treo lên xà nhà làm thịt hun khói!" Ly Lạc nói. "Ta biết cái tên mọt sách nhà người cứng nhắc, miệng nói tin nhưng trong dạ nhất định vẫn hoài nghi. Vậy để bốn đại gia đích thân ra tay, bắt cái tên trộm gà đáng chém nghìn đao ấy lại, bằng không người cười đến khó coi thế kia, lão tử trông thấy, không khỏi khó chịu trong lòng."

Bấy giờ đã xong cơm tối, hồ ly ngồi trên ghế đệm, vừa ngậm tăm nhìn gà con chạy trong sân, vừa lau nước miếng chảy dài bên miệng. Tô Phàm thì dọn dẹp bàn ăn. Hồ ly ăn uống như sói đói, nào canh cần nào cơm vương vãi đầy bàn, Tô Phàm mỗi lần lau dọn đều rất vất vả, xót cái bàn tròn gỗ táo xinh đẹp, chỉ sợ lau không kỹ một lần, lần sau bị ám dầu muốn lau sạch cũng khó. Nghe Ly Lạc bảo thế, dù bối rối vì bị nói trúng tâm can, nhưng lại nghĩ thôi thì cũng coi như thay thôn trừ hại, bèn gật đầu đồng ý.

"Nếu ta bắt được tên trộm gà, phải cho ta ăn gà! Cấm được lấp liếm nữa." Ánh mắt ngăm gà của hồ ly chợt trở nên phức tạp. Không đợi Tô Phàm gật đầu, Ly Lạc đã dồn dập, "Không trả lời? Không trả lời tức là đồng ý. Không được khất lần, tối nay bắt gà, tối mai phải có canh gà! Không đúng, tối nay bắt gà, bữa khuya hôm nay chính là canh gà. Cứ thế đi, không được nhiều lời."

Nói đoạn liền nhảy khỏi cửa, chạy ra sân tóm từng con gà con lên thăm khám, "Con này gầy quá, là do gà đẻ hay chuột đẻ vậy? Con này đùi quá nhỏ, đùi nhỏ thế này là còn gọi là gà được à? Con này cổ dài quá, trông xấu xí..."

Tô Phàm hiểu mình đã bực đãi hăn rồi, thế nên cứ mặc cho hăn quậy phá.

Sau đó, các hộ trong thôn đều bận bịu sửa rào sửa giậu, thêm lồng, nhốt gà trong chuồng không thả. Chỉ mỗi Ly Lạc khệnh khạng bế gà mái hoa mơ dạo khắp thôn làng.

Người trong thôn trông thấy còn phải lo hộ hăn.

"Này biểu ca Tô Phàm ơi, gần đây có yêu quái đấy, mau ôm gà về nhà trông cẩn thận, đừng để con yêu quái kia nhắm phải."

Ly Lạc vượt lồng gà cười tươi, "Không sao không sao, ta đây chỉ sợ nó không thềm để mắt đến."

Người ta bất lực lắc đầu, không nhận ra con gà trong lòng y run rẩy đến dại cả mắt. Thử hỏi có con gà nào nằm trong lòng hồ ly mà không biết sợ không?

Nghĩ đến chuyện ít lâu nữa có thể nuốt con gà đang bế vào bụng, Ly Lạc không kìm được toét miệng cười. Con gà trong tay hình như cảm giác được hăn đang nghĩ gì, bèn nhắm mắt ngất xỉu ngay tại chỗ. Ngất xỉu theo nó còn có Xảo Xảo cô nương, Nghênh Hương cô nương, Trân Trân cô nương vừa mới đi ngang qua nữa...

Sau đó, Tô Phàm phát hiện con hồ ly này cứ hay đột nhiên chạy đến trước mắt y cười, nửa đêm tỉnh dậy cũng thấy ngay bộ mặt tươi cười của hăn. Thử sinh hơi lấy làm lạ. Ly Lạc cũng lấy làm lạ ngoảnh đi, miệng lẩm

bấm, "Sao lại không xiu nhỉ? Sao lại không xiu cơ chứ?" Đương nhiên, ấy là chuyện của sau này.

Còn hiện tại, khó khăn lắm mới đợi được tới khi trời tối, đêm khuya tĩnh lặng, lúc này ai nấy đều đang nằm trên giường đất ngáy o o, ngoài đường không có lấy một bóng người.

Thi thoảng văng lại tiếng mèo hoang gọi bạn, hoặc là những âm thanh mờ ám không biết vọng ra từ nhà ai "Nhớ chết mất thôi" , "Ừm...ừm...A...a...Chỗ đó...Đừng" , "Ha...a...Ca ca tốt...Nhanh...nhanh nào...A", muốn nghe kỹ hơn một chút, nhưng càng lúc càng mơ hồ, lần hồi lại không nghe thấy nữa.

Chậc! Hồ ly nằm trên đầu tường hừ lạnh một tiếng, mới thu lại thần trí tiếp tục theo dõi con gà mái tơ đang một mình đi dạo dưới chân tường.

Đã ba ngày không chút động tĩnh, hôm nay đặc biệt đến chính là để câu người. Lão tử không tin người nhện được!

Hắn đã sớm xem qua các nơi, phàm là những nhà bị mất gà, trong chuồng đều có mùi hôi của hồ ly, người khác không ngửi thấy, nhưng không giấu được Ly Lạc hắn, chắc chắn là đồng tộc chẳng sai.

Con gà đẻ trứng nhà bà góa họ Tào, lão tử nhắm từ nửa tháng trước, con gà mái đen nhà Tề lão đầu, lão tử tới ăn cơm hơn nửa phần là để ngắm nó; lại còn con gà trống nhà Trương cá diếc, lão tử thương nhớ hai cái đùi của nó đến mức chiêm bao nước miếng cũng chảy ra.

Đứa nào không biết tôn ti lại dám giở trò trong địa bàn của hắn! Rõ ràng là vượt mặt không nể mũi Ly Lạc đại gia hắn mà! Ly Lạc nghĩ thế, lại có cảm giác bị sỉ nhục vì trúng đòn phủ đầu thị uy.

Trăng lên giữa trời, trên đường vẫn không động tĩnh, con gà mái tơ hiển nhiên cũng đã buồn ngủ, rúc vào chân tường bắt đầu gà gật.

Không lâu sau, bên trời đưa đến một cơn mưa nhỏ, không nặng hạt nhưng cũng đan dày. Không quá một khắc, tấm áo sa trắng toát đã ướt sũng, dính dấp trên người vô cùng khó chịu. Hồ ly vốn không kiên nhẫn, đợi trên đầu tường đã nản, cảm giác khó chịu bên ngoài thấm vào trong lòng khiến hần bực dọc.

Thời tiết quỷ quái gì đây chứ! Cái chốn quỷ quái gì đây chứ! Tên trộm gà quỷ quái gì đây chứ! Làm Ly đại gia nhà người người ngợm nhếch nhác ướt như chuột lột, bắt được rồi đầu tiên ta phải treo lên, thả vào thuốc nhuộm ngâm ba ngày ba đêm, để xem người có khó chịu hay không!

Một bóng người đi ra từ ngõ nhỏ, áo dài màu nguyệt bạch, tay cầm ô giấy dầu, vừa đi vừa nhìn bốn phía như tìm kiếm. Đến dưới bức tường, trông thấy con gà trong góc, liền ngược lên gọi khẽ, "Ly Lạc, Ly Lạc, xuống đi. Đừng để mưa ướt. Đêm nay đừng đợi nữa, chớ để dầm mưa lại ngã bệnh mất thôi."

Mưa bụi mờ lung, chỉ trông thấy đôi mắt lo âu ngược lên nhìn lướt qua đây, gấu áo dính vết bùn đen, hẳn là đi đường vội vã quệt vào đâu đấy.

Ly Lạc lập tức đứng dậy nhảy xuống, nhưng lại cố ý ghì chân thật chậm bước đến trước mặt Tô Phàm. Vừa trông thấy Ly Lạc, Tô Phàm vội vã đưa ô che sang, rồi dùng tay áo lau nước mưa trên áo hộ hần.

"Người đến làm gì hả? Cuối cùng cũng chán đọc sách rồi chứ gì? Cứ thế này mà chạy ra, trộm nghe tiếng người cũng trốn biệt tăm mất rồi." Ly Lạc đón lấy cái ô từ tay Tô Phàm, cảm nhận cán ô ấm nóng, là hơi ấm từ y còn vương lại, ngón tay vô thức vuốt ve, nhưng ngoài miệng vẫn buông lời trách móc.

"Tôi... Xin lỗi. Nhưng trời mưa rồi, tôi sợ huynh sẽ lạnh..." Tô Phàm vội thấp giọng nhận sai.

"Hừ! Thôi đi thôi đi..." Hồ ly trong lòng vui vẻ, ngoảnh mặt đi vì sợ Tô Phàm trông thấy nụ cười, "Cũng không nhìn mình xem, che ô mà vai còn ướt thành như vậy..."

Nửa câu sau nói nhẹ lắm, Tô Phàm nghe không rõ, bèn hỏi lại, "Gì cơ?"

"Người... Không có gì." Hồ ly cảm thấy sùng sộng, bèn sai bước đi trước, "Còn ngây ngốc ra đây làm gì? Về nhà, đi ngủ!"

"Ừ." Tô Phàm vội vã đi theo.

Đúng lúc ấy, một bóng đen bỗng lướt vọt qua, lao thẳng vào con gà bị bỏ rơi bên góc tường.

"Cẩn thận!" Ly Lạc thấy Tô Phàm còn đang lơ ngơ sắp đụng phải bóng đen, vội vã vút ô quay lại bảo vệ y.

Vẫn là trễ mất một bước, Tô Phàm mất thăng bằng, bị bóng đen kia xô ngã, ngã rất mạnh, nửa người đều bê bết bùn đất.

Bóng đen ấy dường như cũng bất ngờ vì hậu quả, bèn đứng khựng lại, chỉ một tích tắc là bị Ly Lạc tóm gọn.

"Thế nào rồi? Không sao chứ? Đau ở đâu? Có cần về nhà dán thuốc cao không?" Ly Lạc đỡ Tô Phàm dậy, ánh mắt lo âu quét từ trên xuống dưới.

Tô Phàm trấn an hẳn, "Không sao, không sao, vẫn tốt."

Vừa nghe thư sinh nói không sao, hồ ly ngoảnh đi ngay, miệng nói, "Đã bảo người đừng có ngây ra rồi, cứ không chịu nghe cơ. Người xem, chút nữa thì có chuyện."

"VẬY tay người run cái gì?" Âm thanh thứ ba chen vào, giọng trẻ con trong trẻo, nhưng ngữ khí lại vô cùng xác xược.

"Ồ?" Tô Phàm tò mò nhìn vật hồ ly đang cầm ở tay kia.

Mồm nhọn, mắt nhỏ, cái đuôi rất lớn. Là một con tiểu hồ ly lông xám.

"Kêu gào cái gì! Để coi chút nữa bốn đại gia trị người như thế nào!"

Ly Lạc tức giận, bóp mạnh vào cổ tiểu hồ ly, tiểu hồ ly đau quá kêu la oai oái, cứ gọi mãi, "Tiên sinh, tiên sinh..."

Kêu rất thảm thiết, Tô Phàm nghe mà xót, bèn bảo Ly Lạc lỏng tay, "Nó còn nhỏ, đừng bắt nạt nó quá."

Ly Lạc không nghe, "Nhỏ? Tuổi thì nhỏ, khẩu vị lại không nhỏ chút nào nhỉ! Mấy ngày nay ăn gà đến nghiện rồi phải không? Nói! Là nhà nào ở hậu sơn? Không biết thôn Kháo Sơn hiện tại là địa bàn của Ly Lạc gia gia nhà người hay sao hả?"

Tiểu hồ ly tính khí cũng không vừa, cố chịu đựng cơn đau trên cổ, không nói không rằng.

"Không nói chứ gì? Vậy đem người về treo lên xà nhà. Ha ha, để ta xem người còn ngang bướng được tới khi nào." Nói đoạn, Ly Lạc một tay xách tiểu hồ ly một tay dắt Tô Phàm về nhà.

"Tiên sinh..." Tiểu hồ ly cũng mặc kệ hăn, chỉ mở to mắt nhìn Tô Phàm.

Tô Phàm vừa định nói chuyện, bàn tay Ly Lạc đang nắm tay y chợt siết một cái, sau đó đổi qua quàng eo y, "Kệ nó đi! Tên tiểu quỷ này nhiều mưu mẹo lắm."

"Hừ!" Tiểu hồ ly đảo mắt liếc Ly Lạc, đoạn ngoảnh sang tiếp tục ra về đáng thương với Tô Phàm, đôi mắt đen như mực ngân ngấn nước, "Tiên sinh... Mẹ con... Mẹ con còn đang đợi con về..."

Nước mắt rơi xuống, dường như đọng lại trong tim y, nhin không được kéo kéo tay áo hẳn, "Hay là tha cho nó đi vậy."

"Đừng có mà nghe nó! Loài hồ ly xưa nay chỉ giỏi diễn kịch thôi." Đại hồ ly một chốc sơ ý liền gom cả mình vào trong đó.

"Thật mà, thật mà... Nhà con bên cạnh vườn trái ở thôn đông. Ôi ... Đau!" Tiểu hồ ly miệng nói rồi cũng không quên thò cổ cắn Ly Lạc, lại bị hẳn hung dữ búng vào giữa trán.

"Muốn lừa ai? Bên cạnh vườn trái thôn đông chỉ có Quán đại thắm. Lấy đâu ta người? Còn có mẹ người nữa cơ đấy..."

"Quán đại thắm là mẹ con!" Tiểu hồ ly kêu to, nước mắt trào ra ồ ạt.

"Con?" Tô Phàm giật mình, vội vã ôm lấy tiểu hồ ly đặt xuống.

"Tiên sinh."

"Quán nhi?"

Tiểu hồ ly liền lăn một cái, biến ra hình dạng một đứa trẻ, chỏm tóc trái đào đen nhánh, nhưng đôi mắt đỏ hoe vì khóc lại ánh hờ phách. Chỉ thấy nó gọi Tô Phàm một tiếng, rồi lao vào vòng tay y òa khóc thất thanh.

"Mẹ con bị ốm, không có tiền mời đại phu... Thuốc trước đây đều đã uống sạch cả, bã thuốc nấu đi nấu lại mất hết vị rồi... Mẹ con không nuốt nổi cơm... Con bèn nghĩ... bèn nghĩ..."

"Bèn đi trộm gà." Đại hồ ly không chút khách khí, sầm mặt nhìn Tô Phàm ôm tiểu hồ ly vào lòng an ủi.

"Đừng khóc, đừng khóc, chuyện đã thế này, sao lại không nói cho mọi người biết chứ?"

"Mẹ con nói, bà con đều làm ăn vất vả, chớ có làm phiền người ta." Quán nhi nức nở trả lời.

"Con ngoan... Giờ đưa tiên sinh đến thăm mẹ con đã." Xoa đầu nó, Tô Phàm lại nghĩ đến mình.

Năm ấy cũng y hệt như thế, cha đã mất, mẹ may vá thêu thùa cho người ta kiếm sống qua ngày, cuộc sống kham khổ bấp bênh. Có thêu bất kể ngày đêm cũng không có nổi một bữa cơm no đủ, mẹ lại vì thế mà ngã bệnh. Ban đầu mẹ cố chịu đựng không nói, đến khi không chịu nổi nữa mới nắm tay y dặn dò, "Đừng rêu rao làm gì. Chỗ thâm sơn cùng cốc, cuộc sống nhà nào chẳng túng bấn khó khăn? Nợ người ta ơn nghĩa, muốn trả lại khó vô cùng...'

Y gật đầu, nửa hiểu nửa không. Không thể nhìn mẹ càng ngày càng gầy yếu, bèn đợi nửa đêm chạy sang đất nhà người ta nhổ ít rau dại nghiền nhỏ, nhưng tiếc mẹ không ăn được chút nào nữa.

Bước vào nhà Quán nhi, gian nhà trống trơn trơ bốn vách thắp một ngọn nến lập lòe sắp tắt, trên cái bàn đã nát đã tróc sơn đặt ba bốn cái bát to, lại gần nhìn thử, đều là canh gà nguội ngắt.

"Chật chạp, đồ ăn ngon bị lãng phí cả rồi." Ly Lạc tiếc rẻ nói.

Bị tiểu hồ ly trừng mắt, hấn tui thân nhìn sang Tô Phàm. Tô Phàm nắm tay tiểu hồ ly bảo, "Khổ cho con." Tuyệt nhiên chẳng thèm đếm xỉa gì đến hấn.

Theo Quán nhi đi vào buồng trong, thấy tấm chăn trên giường hơi nhấp nhô, xem chừng bệnh này đã là bệnh trầm kha.

"Mẹ ơi, tiên sinh đến thăm mẹ này." Quán nhi bước lên gọi nhỏ.

Hồ lâu không động tĩnh.

"Mẹ ơi... Mẹ ơi..." Quán nhi nhoài người bên giường kêu mỗi lúc một to, cuối cùng bật khóc nức nở.

Tô Phàm đứng phía sau cảm thấy mình như quay lại mười mấy năm về trước, lòng chột sợ hãi không dám nhìn thêm. Ly Lạc bèn bước tới xem thử, rồi quay lại lắc đầu. Nhắm mắt, có thứ gì đó lẩn dài, ướt đẫm đôi gò má. Là ai nắm chặt tay y, dắt y từng bước đến bên giường.

Gắng gượng trấn tĩnh, siết tay Ly Lạc một cái để hấn yên tâm. Lại ôm lấy Quán nhi, "Mẹ con đi rồi... Chuyện hậu sự con không cần lo lắng."

Quán nhi gật đầu, rồi gục vào lòng y mà khóc. Tô Phàm cũng không khỏi đau đớn, Ly Lạc chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng thẳng người, cho y chỗ dựa.

Trải qua một đêm biến cố, ngoài kia trời dần sáng rõ. Gà gáy sớm mai, xóm núi tỉnh khỏi giấc chiêm bao, những bi hi trong đêm lặng thẫm như mệnh đời tàn lụi.

Đám tang Quán đại thăm do người trong thôn làm giúp, áo quan gỗ mỏng giản đơn, mâm cúng đậu hũ đạm bạc, mọi người và vài đứa, khóc mấy tiếng tượng trưng, thì thào đôi ba câu "Cũng là một kẻ đáng thương", "Cuộc sống không được dễ dàng gì" rồi giải tán.

Cuối cùng, trước mộ chỉ còn lại Quán nhi mặc áo xô đội khăn tang quỳ câm lặng, Tô Phàm và Ly Lạc đứng phía sau lặng lẽ nhìn, tiền giấy bị gió thổi thốc lên lưng chừng trời rồi chao tròn rơi xuống, giống như những cánh bướm trắng, khiến khung cảnh thêm phần thê lương.

"Mẹ..." Quán nhi gọi nhỏ, cổ họng đã khàn đặc cả, không khóc được nữa. "Quán nhi... Quán nhi của mẹ, đã mất một năm trước rồi... Đều là do con cả..."

Một năm trước bên bờ suối.

Tiểu hồ ly ở hậu sơn không chịu nổi cô đơn thường hóa thành một đứa trẻ, lén xuống núi chơi. Lâu dần trở nên thân thiết với đám trẻ trong thôn, trèo cây, trộm đào, nhổ rau dại, bắt ếch nhái... chuyện nào cũng thấy vui thích hơn cuộc sống tu hành kham khổ. Duy có một chuyện hồ ly không dám, đó là xuống sông.

Hồ ly trời sinh sợ nước, đánh chết cũng không dám đến gần dòng Thanh Hà kia, lần nào cũng phải ngồi trên bờ chán ngán coi quần áo. Thiếu niên loài người trong nước tự do như tôm cá, đùa vui, chòng ghẹo, chẳng giống nó chút nào, nói không ngưỡng mộ là nói dối, đã vậy còn có đứa gào với lên.

"Hạt nhi là đồ nhát gan!"

"Hạt nhi còn nhát hơn cả con gái..."

"Hạt nhi, sao không xuống nước hả? Xuống đây đi nào..."

"Hạt nhi, có phải sợ rồi không? Cậu là cô nương không dám cởi áo đấy à? Ha ha ha..."

Hồ ly tính tình nóng nảy, không chịu được trêu ghẹo, mặt mày đỏ gay chạy đến bên mép nước định nhảy xuống sông.

"Đừng nghe chúng nói bậy." Quán nhi tính tình tốt nhất bơi lên bờ ngăn nó lại.

Nhưng nó không nghe, hờn dỗi chạy thẳng xuống hạ lưu. Nước cuối nguồn chảy xiết, cuồn cuộn đổ ra Tỉnh Giang.

Nước trong leo lẻo, sóng gợn nhấp nhô, tưởng đâu có con quái vật chực sẵn dưới đáy kia, nó mà xuống là xương cốt cũng chẳng còn.

"Hạt nhi, Hạt nhi..." Quán nhi chạy theo nó không rời. Nghe Quán nhi gọi, nó lại nhớ đến tiếng cười vừa rồi của chúng bạn.

Thế là nghiêng rặng, nhắm mắt, nhún chân, dường như đã quay lại mùa đông giá rét ở hậu sơn, cả người buốt cóng hòa cùng cơn đau nhức.

Có một bàn tay vô hình tóm chặt lấy nó, mặc sức quay cuồng, đùa bỡn xô nó về phía trước, không chừa cho nó cơ hội trốn tránh. Lại có một sức mạnh đỡ lên người nó, liều mạng kéo nó về phía sau.

Thân thể nổi trôi theo sóng, cảm giác đang từng chút ngoi lên. Cuối cùng, đã có thể há miệng to để thở, nhiệt độ cơ thể dần trở lại bình thường. Nó mở mắt, thấy mình đang ở trên bờ. Có gì đó mấp mô trong nước, bị dòng nước đẩy về xa. Lúc sắp biến mất khỏi tầm mắt, vật ấy xoay lại, Quán nhi.

Hô hấp ngưng trệ, lòng đau đớn giống hệt như đang bị cái roi gai trong tay trưởng lão quật vào người.

Biến trở về thân hồ lang thang khắp trong thôn, nghe người ta bàn tán, Quán nhi chỉ có một người mẹ; mẹ của Quán nhi ngã bệnh rồi; Quán nhi đã tròn hai ngày chưa về nhà; mẹ Quán nhi lo lắng quá nên bệnh càng thêm nặng...

Tối ra bờ sông ngồi ngắm trăng một đêm, chẳng nghĩ ngợi gì, nhưng trong lòng sáng rõ như nhập đạo.

Sáng sớm hôm sau, nó đẩy cánh cửa gỗ cũ nát, "Mẹ ơi, con về rồi đây."

Những chuyện ngày xưa được kể ra từng chi tiết, cả năm nay không dám kể với một ai, đè nén trong lòng thật gian khổ.

"Con xin lỗi..." Người quỳ trước mộ là Quán nhi, cũng là Hạt nhi.

Tô Phàm bước tới an ủi nó, "Quán đại thẩm là người tốt bụng, sẽ không trách con đâu. Huống chi, một năm nay con đã thay Quán nhi làm tròn đạo hiếu. Trời tối rồi, mau đứng dậy thôi."

"Vậy sau này người định thế nào? Về hậu sơn ư?" Ly Lạc hỏi.

Quán nhi đứng lên, chậm rãi nói, "Mạng ta là do Quán nhi cứu, về sau tất nhiên là phải sống thay Quán nhi."

Tô Phàm gật đầu, "Con yên tâm, chuyện này chúng ta sẽ không nói cho ai khác. Nhưng một đứa trẻ như con sống một mình không ổn. Chẳng bằng..."

"Chúng ta đi tìm tốc trưởng thương lượng, tìm nhà nào tốt bụng nuôi người." Đuôi mày Ly Lạc nhướn lên, quýnh quáng ngăn lời y lại.

"Chuyện đó..." Tô Phàm ngờ vực tìm Ly Lạc, địa hồ ly chột dạ nhìn trời.

"Tiên sinh..." Tiểu hồ ly nhìn mặt đoán ý, chỉ kéo tay áo Tô Phàm.

"Này! Tiểu quý, bớt giở trò trước mặt Ly đại gia nhà người đi!" Đại hồ ly muốn giật cái tay nó đang nắm tay áo Tô Phàm ra, tiểu hồ ly tùy cơ ứng biến, liền ôm luôn thắt lưng Tô Phàm.

"Tiên sinh, Quán nhi giờ không còn mẹ nữa rồi, không còn nhà để về... Tiên sinh thực sự nhẫn tâm để Quán nhi ăn nhờ ở đậu hay sao?"

Tô Phàm khó xử nhìn Ly Lạc, "Cũng là một đứa trẻ đáng thương mà, lại cùng tộc với huynh nữa..."

"Hừ!" Ly Lạc ngoảnh đầu, vừa khéo nhìn thấy tiểu hồ ly đang ôm Tô Phàm nhìn hẩn cười đắc ý.

Vừa muốn quay lưng bỏ đi, Tô Phàm đưa tay níu lại, Ly Lạc đỏ mặt, thừa lúc Tô Phàm không chú ý, hung dữ véo một cái thật mạnh vào bên má phúng phính của tiểu hồ ly, tiểu quý mếu máo không dám khóc thành tiếng, lúc ấy trong lòng mới thấy dễ chịu hơn.

Thôi vậy, sau này cứ coi như tên sách nuôi thêm một con gà. Ly Lạc tự an ủi. Có thêm tiểu hồ ly, cuộc sống tiêu dao của đại hồ ly thế là kết thúc.

Có lúc, đại hồ ly ngồi trên ghế buồn chán nhìn đàn gà trong sân, suy nghĩ xem nên đem con gà xiêm kia hấp thì con hơn, hay là mang con lông đen đi nướng mới là hợp lý.

Tiểu hồ ly thì bê cái chậu đi khắp sân cho gà ăn, sờ sờ lông con này lại chọc chọc mào con kia, xong thò tay vào ổ gà bốc ra mấy quả trứng mới để chạy đến đưa Tô Phàm, "Tiên sinh, tiên sinh trông, con lông vàng hôm nay lại đẻ rồi này!"

Tô Phàm bèn bỏ cuốn sách trong tay xuống xoa đầu khen nó, "Quản nhi càng ngày càng hiểu chuyện."

"Đây là do tiên sinh dạy giỏi." Công phu nịnh hót của tiểu hồ ly đúng là hạng nhất.

Quả nhiên, Tô Phàm càng cười tươi, bế nó đặt lên đùi, "Bài hôm nay đã học thuộc cả chưa?"

Chỉ chốc lát sau, bên ấy tiếng cười giòn giã, thật là khung cảnh phụ tử đẹp đẽ ấm êm. Bên này Ly Lạc đỏ mắt đứng nhìn, tiện tay để lại trên tường vô số vết cào. Con gà mái tơ vô ý vô tứ loạng choạng đi qua đi lại ngay trước mặt, đôi mắt vàng kim tròn to, gà ta đập cánh bay thẳng lên đầu tường cao.

Bên kia Tô Phàm ngoảnh sang cười với hẳn rồi đưa tay vẫy vẫy, Ly Lạc vội vàng vút mớ cỏ trong tay, nịnh nọt chạy qua ôm lấy y từ phía sau, xem tiêu quý viết thư pháp.

"Xấu xí, như ma cào ấy." Ly Lạc bình luận, phũ phàng giật bút viết xoẹt xoẹt mấy nhát trên giấy, "Coi đi, đây mới là thư pháp, có biết chưa hả? Còn không mau đi bồi giấy treo lên?"

"Quả nhiên có chút phẩm cách cổ nhân nhỉ." Tô Phàm nhìn chữ hẳn gật đầu.

Tiểu hồ ly ngoảnh sang y làm mắt quý, đại hồ ly dương dương đắc ý thưởng cho nó một cái cốc đầu.

Vào bữa cơm, trên bàn ăn đại hồ ly tiểu hồ ly lao vào đấu đá lẫn nhau. Chân gà, rau cải, khoai tây thái sợi xào thịt, canh trứng. Thư sinh không nói tiếng nào im lặng ăn rau trước mặt, đại hồ ly tiểu hồ ly cãi nhau xem mỗi người nên lấy bao nhiêu chân gà, bao nhiêu thịt băm trong khoai tây xào thịt.

"Tiểu quý ăn chực cút sang một bên!"

"Lão quý ăn chực cũng cút sang một bên!"

"Quý vô dụng trộm con gà cũng để bị bắt không được lắm mồm!"

"Đến con gà cũng không dám trộm mới là quý vô dụng!"

"Cảnh cáo nhà người, đừng có chọc giận bốn đại gia, bằng khoogn bốn đại gia gọi ông trưởng lão lùn tịt kia tới giáo huấn người."

"Nói cho người biết, đừng có chọc giận bố tiểu gia, bằng không tiểu gia bảo gã đại ca mặt đũa đám kia tới giáo huấn người!"

"..."

Cuối cùng vẫn phải để Tô Phàm sử dụng quyền phân phối.

"Tô Phàm, Tô Phàm, chân gà là mua cho ta có phải không?"

"Tiên sinh, tiên sinh, bào hôm nay con thuộc hết rồi nha."

Tiên sinh làm nghề dạy trẻ len lén thờ dài, điệu giọng bảo địa hồ ly mặt mũi đầy oan khuất, "Thằng bé còn nhỏ, huynh nhường nó nhiều hơn một chút đi."

Một chút đó cướp mất của đại hồ ly quá nửa phần chân gà, vì thế để đền bù, thịt ăm trong khoai tây xào thịt chia cho hẳn quá nửa, canh trứng mỗi bên một nửa, rau xào phải ăn hết phần được chia, bằng không toàn bộ chân gà sẽ thuộc về người còn lại.

Tiểu hồ ly hoan hô một tiếng rồi vui đầu gặm chân gà ngon lành, đại hồ ly cắn vành bát tự nhủ mình phải nhịn, nhất định phải nhịn. Tô Phàm thấy hẳn như vậy, bèn len lén gạt phần thịt băm của mình vào bát hẳn, Ly Lạc một tay cầm đũa, một tay đặt dưới gầm bàn nắm lấy tay y.

Mấy chuyện kể trên đều có thể nhịn, chuyện khó nhịn được nhất là đến giờ đi ngủ, tiểu quý kia ucngx bò lên giường của hẳn là y!

"Mẹ... Tiên sinh ... Mẹ... Tiên sinh, con lại mơ thấy mẹ rồi..."

Mỗi tối đều như vậy, vừa mới ngủ chưa được bao lâu, móng vuốt Ly Lạc chưa kịp vắt lên người Tô Phàm, tiểu quý đã bắt đầu khóc lóc chạy

vào. Tô Phàm liền ngồi dậy ôm lấy nó, tiểu quý vừa quệt nước mắt vừa rúc vào lòng y, Tô Phàm đành bất lực nhìn sang hẳn, ánh mắt viết rõ ràng : Nó còn nhỏ, huynh nhường nó chút đi...

Thế là, trước ánh mắt cảm kích của Tô Phàm và nụ cười đặc ý của tiểu quý, đại hồ ly ôm chần đệm, bị đuổi ra nhà ngoài tạm thời ngủ giường tre.

Trăng tỏ sao thưa, có thể nghe thấy cả tiếng côn trùng rả rích độ thu sang, cả tiếng vo ve sung mãn của những con muỗi đầy sức sống.

Hắn vung tay đập đánh bộp một cái như trút khối hờn căm, trên mảng tường trắng tuyết xuất hiện một thi thể đỏ tươi. Lại ngồi dậy lấy khăn lau - một sách ư sạch sẽ vẫn luôn làm như vậy - rồi mới nằm lại vào ổ chần ấm áp, căn góc chần trần trọc trở mình.

Tiểu quý mắc toi, rồi hơi chạy tới quấy rối thanh tĩnh của hẳn, nhất định phải tìm hôm nào nhét cả nó cả gà vào nôi đem đi hầm mới được!

Đang ngủ lơ mơ, cảm thấy có ai đó đi tới giúp mình dếm góc chần, vội vã đưa tay tóm lấy, mạnh tay kéo thẳng y vào ổ chần.

"Huynh..." Một sách đỏ mặt giãy giụa.

"Suyt... Đánh thức tiểu quý dậy thì ta cũng mắc đấy." Thỏa mãn nhìn y thôi chống cự, thế nên ôn càng thêm chặt, ngực dán ngực.

Quả nhiên, hai người ngủ vẫn ấm áp hơn.

Cái chợ ngồi lê đôi mách dưới gốc cây cổ thụ vẫn luôn náo nhiệt. Tô Phàm và tiểu quý đều đã lên lớp cả rồi, hồ ly nằm sấp trên cành cây nghe chuyện phiếm.

"Cô hai ở thôn đông sinh được đứa con gái, đặt tên mẹ là Nữ Nữ... Mặt trông giống hệt Nhị tử nhà bên."

"Tiền lão gia đi đêm qua rồi, tuổi đã quá tám mươi, cũng coi như là hỉ tang, xem ra họ định mời cưa thôn ăn tiệc."

"Cứ nói Quý Vũ bán sơn phần rong nuôi đàn bà bên ngoài, nhưng bà xe, võ gã bệnh chẳng phải vẫn ở rịt trong nhà trông nom đấy sao?"

"Lại còn khoogn à, hầu hạ chu đáo lắm! Cô vợ ra chiêu hay thật."

"Phải phải, giờ gã đối xử với vợ gã rất tốt. Lần trước ả kia tới nhà sinh sự, bị gã tống cổ đi rồi."

"Hôm kia tôi ghé sang thăm, Quý Vũ cũng bảo, trước đây không biết quý trọng, giờ vợ ốm đau mới thấy thương..."

Hồ ly vênh tai nghe kỹ, tròn mắt xoay tít, trong lòng đã có kế sách.

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ly Lạc ốm, mặt mày đỏ bừng, tứ chi bải hoải, trời vừa chớm vào thu, nhưng hắt lại quẩn chần kêu lạnh. Mời Ky đại phu trong thôn về khám mấy lần, lão lim dim mắt xem mạch hồi lâu, nói rằng cảm sốt, uống vài ba thang thuốc và tĩnh dưỡng ít lâu là khỏi.

Tô Phàm vội sai Quản nhi cầm đơn đi bốc thuốc, lại xin nghỉ cả ngày ở nhà hầu hạ hồ ly. Tỉnh thì bóp vai, khát thì rót nước, đói thì lại đút cơm, sai bảo Tô Phàm và Quản nhi chạy cuống cuồng cả lên.

Hàng xóm láng giềng nghe nói Ly Lạc ốm đều vội vã đến thăm, ai cũng cầm theo tráp đựng thức ăn: canh sườn lợn củ cải của Vương thắm, cá diếc chua ngọt của Trương thắm mang đến, bún trộn thịt băm nhà Lý tấu, lại thêm hai vò rượu hoa quế của Tề bá... để chặt cả một bàn, toàn những món Ly Lạc thường ngày thích.

Ly Lạc gượng dậy, nửa ngồi nửa nằm chào hỏi mọi người, "Hôm nay đỡ hơn một chút", "Sốt thôi mà, không có gì nghiêm trọng", "Lại nhọc bá phụ rồi, còn mang đồ đến, thật là ngại quá..." Nói chung là vô cùng lễ độ, chẳng ngôn cuồng soi mói như bình thường.

Thế nên mọi người đều nói đại loại mấy câu, "Giữ gìn sức khỏe cẩn thận" rồi cáo từ. Trước khi đi còn không quên nhắc, thực ra Trân Trân, Nghênh Hương, Tú Tú nhà chúng tôi đều muốn đến. Ly Lạc đối với ai cũng gật đầu cảm ơn, nói khỏi rồi sẽ tự mình đến thăm tỏ lòng cảm tạ, bấy giờ người ta mới tươi cười ra về.

Quản nhi đứng cạnh quan sát, đợi người đi hết mới buông lời, "Thực chẳng ngờ người thế mà cũng biết làm người." Khẩu khí lạnh lùng hết sức.

Ly Lạc hừ một tiếng rồi mặc nó, vụng trộm lau bầu, thật là thằng oắt khó ưa, rõ ràng đã tu hành năm mươi năm, lại cứ phải biến thành một đứa nhóc mười mấy tuổi trông búng ra sữa, chỉ có cái loại mọt sách ngu ngốc như Tô Phàm mới bị nó lừa.

Tô Phàm sắc thuốc dưới bếp, lửa đỏ rực, ấm thuốc xì khói trắng, hun cả gian phòng trong mùi thảo dược. Y trông bếp, nghĩ mình từ khi hiểu chuyện đến giờ toàn loanh quanh bên ấm sắc thuốc.

Đầu tiên là mẹ, lúc ấy trong nhà không lấy đâu ra nhiều tiền mua thuốc, cứ phải dùng bã thuốc nấu đi nấu lại, mãi đến khi không còn mùi nữa mới thôi. Bã thuốc phải đổ ngay đường cái, người ta đi qua, để giày dính vào chút vụn ấy là mang bệnh đi một ít.

Sau này thì đến những nhà có người đau ốm trong thôn, người ta bận bịu bôn ba không có thời gian chăm người bệnh, Tô Phàm lại giúp trông coi, mua thuốc, sắc thuốc, lau người, đều là chuyện học được hồi chăm sóc mẹ. Thỉnh thoảng được trả mấy đồng tiền, liền lấy đi mua bút hoặc để dành mua quyển sách, dùng thật cẩn trọng nâng niu, từ bé y đã thấm thía những khó khăn của cuộc sống.

Sau đó đến phu tử, một ngày làm thầy cả đời vẫn là thầy, người trong thôn khen y không hổ là chân quân tử có học hành, y chỉ cười rồi thôi, trong lòng thực sự hiểu bản thân thực sự coi phu tử như đấng sinh thành, ơn như giọt nước cũng phải báo đáp bằng suốt cả, không có phu tử, y sẽ thế nào, đến y cũng không dám nghĩ.

Giờ lại là Ly Lạc, bỗng dưng tìm tới cửa, những tưởng chán ghét cuộc sống kham khổ này rồi hẳn sẽ bỏ đi, chẳng ngờ hẳn ở mãi đến nay mà một chữ đi cũng chưa từng nói.

Lần trước phu quân của Lan Chi nói hẳn đến để trả ơn, sẽ bầu bạn cùng y suốt cả cuộc đời.

Tô Phàm không màng suy nghĩ sâu xa, trả ơn cũng được, đòi nợ cũng xong, nhớ lại mấy ngày hẳn bỏ đi y đều mất ngủ, không biết tương lai nếu hẳn thực sự phải đi, liệu mình có thể quen được hay không?

Đang thất thần, lại nghe lạch cạch trên bếp, thuốc sôi hơi già quá, nắp khua cả vào miệng ấm. Tô Phàm vội dập lửa, rót thuốc ra chén bưng sang cho Ly Lạc. Thuốc phải uống nóng, để nguội được tính sẽ giảm đi.

Lúc bước vào Ly Lạc đã ngủ say, Quán nhi ngồi canh một bên, đầu gục xuống gà gật. Tô Phàm cười khẽ, bê thuốc ra đây lại đặt trên bệ bếp. Không đành lòng gọi hẳn, đợi khi nào tỉnh sẽ uống sau.

Y lại lấy một tấm chăn đắp lên người Quán nhi, ngủ là lúc dễ nhiễm lạnh nhất, đã có một người đau ốm, thêm người nữa chỉ sợ y lo không xuể.

Hồ ly rất cuộc vẫn là thích bới móc, lúc bệnh lại càng làm vương làm tướng không sợ trời đất gì. Vừa khoẻ được đôi chút, lại bắt đầu gây sự.

"Một sách, người nấu cơm thế nào đấy? Cơm cứng gãy cả răng."

"Một sách, chăn của nhà người là chăn kiểu gì đấy? Sao lại có mùi mốc? Có còn muốn cho người ta ngủ nữa hay không?"

"Một sách, người chạy qua chạy lại cái gì hả? Còn ngại đầu ta không đủ choáng hả?"

Tô Phàm nể hẳn ốm đau tâm tình không tốt, cứ nhường hẳn mãi. Nhưng trong lòng lại rất âu lo, "Đại phu bảo là bệnh nhẹ, sao đã lâu thế rồi còn chưa khỏi?"

"Hắn là chuẩn đoán sai rồi." Quán nhi gặm lê giòn Nghênh Hương cô nương vừa đưa sang thông dong bảo, "Tiên sinh nhìn hẳn xem, phát lạnh, choáng đầu, mệt mỏi, không có chuyện gì cũng làm khổ người ta, không phải dịch gà thì là gì? Thôn bên gần đây đang có dịch ấy đấy, hẳn là buồn mồm, lén đi ăn gà bệnh nhà người khác. Cái bệnh này không chữa được đâu, phải mau tìm chỗ nào là chôn quách đi, bệnh nghiêm trọng hơn là còn hại người cơ."

Tô Phàm nghe xong bán tín bán nghi, đưa tay sờ trán Ly Lạc, vẫn còn nóng tợn.

Kẻ đang nằm hoảng lên, ngồi bật dậy, "Tiểu tử mắc toi, lo mà ăn đi! Người mới đói đến mức đi trộm gà ăn ấy."

"Ôi chao, sao nói khỏi là khỏi ngay được rồi?" Tiểu hồ ly cũng mặc hẳn, gặm lê rôm rốp, còn cười gian xảo.

Tô Phàm mặc kệ hai người trừng trợn nhau, đứng dậy ra nhà ngoài. "Chút nữa tôi đi tìm đại phu đến khám. Trời sắp tối rồi, Quán nhi, mình ăn cơm thôi. Ly Lạc, bệnh huynh kiêng dầu mỡ, mấy thứ cá diếc, sườn lợn ấy không động được vào đâu, để tôi nấu cho huynh ít cháo trắng."

Hồ ly gương mắt nhìn một bàn đầy rượu thơm món ngon đồng loạt tiến vào miệng tiểu hồ ly, lại khùng khục ho một trận. Thế là càng làm mình làm mây, cần nhân thuốc đắng, không chịu uống thêm.

"Thuốc đắng dã tật, có lợi cho bệnh, không uống thuốc làm sao khỏi đc?"

Tô Phàm kiên nhẫn khuyên nhủ hẳn, múc từng thìa đưa tới bên miệng, hẳn ngoảnh đi bảo nóng, y lại lấy về thổi cho nguội bớt phần nào. Ly Lạc địa gia hẳn cúi xuống nhấp một ngụm, tiếp tục chặc lưỡi chê đắng, không dùng. Hiện tại trong nhà không có mút kẹo, Tô Phàm bèn vào bếp lấy đường phèn dành nấu canh hạt sen, cầm từng mẫu đưa vào miệng hẳn.

Hắn đưa lưỡi ra như có như không liếm trên đầu ngón tay y, nơi được quét qua nóng rực như thiêu đốt. Hắn cười, đôi mắt vàng kim nhàn nhạt nheo lại đầy ranh mãnh, khước mắt kéo thành một đường cong đẹp đẽ.

"Gớm quá!" Tiểu hồ ly bị bỏ rơi liền nhảy ra, cướp lấy chỗ đường trên tay Tô Phàm, ngồi phịch lên cái giường rộng, trợn to mắt chen vào giữa hai người nhìn qua nhìn lại, "Hai người tiếp tục đi." Bỏ tọt một mẫu đường vào miệng, ờ, ngọt!

"Tôi, tôi đi sắc thuốc." Tô Phàm làm sao có thể ngồi tiếp? Vẻ mặt bối rối bỏ đi như chạy trốn.

Trong phòng còn lại hai con hồ ly một lớn một bé, cười hi hi nhìn nhau, độ xem mắt ai to hơn sáng hơn.

"Tiểu quý, người an phận chút cho ta." Ly Lạc một cước đá Quán nhi rớt xuống giường.

"Ái da! Lão quý, bây giờ người không an phận là người đấy chứ? Đừng tưởng rằng không ai biết người giả bệnh." Tiểu hồ ly xoa mông nhe nanh trợn mắt.

"Chao ôi, nhìn ra được cơ à?" Thong dong đưa bàn tay ra, móng tay bỗng dựng bật dài, hfn quang lấp lóe. Con hồ ly tựa đệm khước mắt ý cười tủm tỉm, trên mặt lại sát ý trùng trùng, "Tiểu quý chết tiệt, người tốt nhất nên giữ mồm giữ miệng cho cẩn thận vào."

Quán nhi nhìn thấy hai chân không khỏi bủn rủn, nuốt nước bọt cố giữ chút mặt mũi cho mình, "Lão quý mắc dịch, tốt nhất nên tru chuốt lời bịa đặt cho chu toàn một chút, nếu để tiên sinh biết, xem người phải làm thế nào."

Vứt lại một câu nói cứng, Quán nhi liền vội vàng ôm hũ đường chạy biến đi như thỏ, "Tiên sinh, tiên sinh, lần trước đại phu bảo đơn thuốc phải

tăng gấp đôi hoàng liên*, thế mới mau khỏi được."

Sau đó lại mời đại phu thêm mấy lần, vọng, vắn, vắn, thiết **, tốn hết mấy canh giờ, lại vút ra một câu, "Phải điều dưỡng cho tốt" rồi không nói gì thêm nữa.

Tô Phàm thiên ân vạn tạ tiễn đại phu ra cửa, quay lại nhìn đàn gà trong sân một hồi lâu.

Lúc đi vào thấy Ly Lạc đang sai bảo Quán nhi dấm chân, "Mạnh quá, nhẹ quá, phía trên, phía dưới..." mỗi lúc một khác nhau.

Tiểu hồ ly bị trêu đến xù lông, vút lại một câu, "Tiểu gia không hầu nữa" rồi ôm hũ đường chạy sang một bên múc ăn.

Tô Phàm bước qua tịch thu hũ đường của nó, "Đã ăn hết một nửa rồi, còn ăn tiếp sẽ bị đau răng đấy." Lại hỏi Ly Lạc, "Có đỡ chút nào không?"

Ly Lạc liền ra vẻ hự nhược nằm xuống nói choáng đầu, hoa mắt, tay chân đều bủn rủn.

Tô Phàm bèn bảo, "Hắn là cần bồi bổ, tối nay hầm con gà vậy."

Hồ ly mềm nhũn trên giường lập tức phấn chấn tinh thần, hai mắt phóng kim quang, gật đầu như gà mổ thóc.

Tô Phàm ra sân bắt con gà mái hoa mơ Vương thăm cho dạo trước. Dù sao cũng được đại tiểu hồ ly mỗi kẻ một tư tâm nuôi nấng hết lòng, trong ba tháng, lúc mới đến còn gầy trơ xương, giờ đã tròn trịa mập mập, bắt trong tay thực sự thấy nặng hơn nhiều.

Đã cầm dao lên mà không xuống tay nổi. Người ta nói thư sinh trói gà không chặt cũng đúng mà. Tô Phàm nhìn gà, lại nhìn dao, từ nhỏ đã đọc qua kinh Phật, thực không lòng dạ nào mà sát sinh được.

Cuối cùng vẫn là Quán nhi phải ra tay. Dao vừa hạ xuống, con gà chưa kịp kêu tiếng nào đã không còn kêu được nữa.

"Đến tiết gà cũng không xong, sao mà làm hồ ly được nhỉ?" Sau này kể chuyện ấy cho Ly Lạc, đại hồ ly không chút đồng tình, "Lần sau ta giết cho người coi, bảo đảm máu không văng một giọt."

Tô Phàm không trả lời, mãi nghĩ đến chuyện lần sau hẳn đòi ăn gà phải đối phó làm sao.

Lại nói chuyện gà.

Vì nồi canh ấy, Tô Phàm còn đặc biệt đi thỉnh giáo Vương thẫm.

Vật lông, làm ruột, rửa sạch, bắc nồi, nêm nếm. Ít nhân sâm, ít câu kỷ, ít thịt xông khói vốn định dành để ăn tết, lại xắt thêm thịt muối cũng vốn là để ăn tết, còn có cả măng thái sợi, nấm hương, măng khô, hành thái... Đủ hết các loại, tất cả cho vào nồi hầm liu riu. Thêm củi, nổi lửa, y phe phẩy quạt.

Quạt mãi quạt mãi, làn hương thơm nước bắt đầu len lõi khắp gian phòng.

Nghe thấy phía sau có tiếng động bèn quay lại. Hai con hồ ly một lớn một nhỏ cầm bát trống, đang ngồi bên cửa khịt mũi cắn móng tay.

Nồi canh gfa vô cùng ngon miệng, không được bao lâu, trên bàn chỉ còn lại xương gà. Cả đáy bát lẫn đáy nồi đều bị liếm sạch sành sanh.

Ly Lạc miệng nói, "Một sách đúng là một sách, hầm nồi canh gà cũng bủn xỉn, chân giò hun khói cho có mấy mẫu muốn đếm là đếm ngay được" nhưng tay thì không chậm lại chút nào, ra sức giành giật với Quán nhi. Tô Phàm mặc kệ hai người họ, ngồi một bên lặng lẽ húp canh.

Mãi đến tối năm mơ, Quán nhi còn nhăm đi nhăm lại, "Ngon quá, đúng là ngon quá..."

Tô Phàm cười dỗ nó ngủ, lại quay vào phòng.

Ly Lạc đang nằm trên giường lật giở lung tung sách của y, hết cuốn này đến cuốn khác, nền đất cũng vung vãi đầy những sách. Thế là vừa dọn dẹp vừa hỏi hăn, "Đã khoẻ chưa?"

"Ờ, khoẻ rồi." Ly Lạc cúi đầu đọc sách.

"Không giả vờ nữa?"

"Hử?" Ly Lạc ngược lên.

Tô Phàm không ngờ đến hăn, vừa mở tủ chăn lấy chăn vừa nói, "Tối nay tôi ngủ với Quán nhi." Liên đi một mạch ra khỏi phòng, không ngoảnh lại.

Ly Lạc hơi kinh ngạc, chằm chằm cúi đầu, trên sách viết, "Nước Sở có người buôn ngọc sang nước Trịnh, lấy gỗ mộc lan làm tráp đựng, dùng quế tiêu hun tráp, nắp khắc hoa hồng, gắn lông chim trĩ, người nước Trịnh mua tráp rồi trả ngọc. Đây gọi là giới bán tráp, không thể nói là giới bán ngọc***."

Tô tiên sinh giận thực rồi. Tiết trời vào thu ngày càng trở lạnh, Tô Phàm cũng giống như thời tiết vậy, trên mặt mang nụ cười ôn hoà, nhưng trông đầy xa cách, không còn cảm giác ấm áp trước đây.

Rồi dần dà, không chỉ Ly Lạc, đến người trong thôn cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Vương thẩm chạy đến hỏi y, "Tô Phàm à, thế này là thế nào? Trông cứ như là có chuyện gì đó nén nhịn. Trong lòng nghĩ gì thì cứ nói thẳng ra thôi, nói với người khác chẳng được thì cũng đành vậy, nhưng chẳng nhẽ lại có chuyện không nói được với Vương thẩm sao?"

Tô Phàm cười trả lời, "Không sao ạ, con vẫn ổn. Gần đây thường đọc sách khuya quá, sáng ra thấy hơi mệt mỏi."

Vương thăm nửa tin nửa ngờ, miệng mấp máy nhưng cũng chẳng hỏi thêm, chỉ dặn dò y đừng cố gắng quá, đừng y lại mình còn trẻ thì không biết quý trọng sức khỏe của bản thân.

Tô Phàm đều gật đầu vâng dạ.

Lúc về đến nhà, trông thấy Ly Lạc xúc ít thóc ngồi bên chuồng cho gà ăn, miệng còn lẩm bẩm điều gì đó, tiếng nhỏ quá, nghe chẳng được. Tô Phàm thấy hần ngược lên nhìn, liền ngoảnh mặt đi không nói tiếng nào tiến thẳng vào nhà.

Ly Lạc thấy y mặc kệ mình, tiếp tục cúi đầu chuyên tâm vãi thóc. Hần đã trộn thóc với ít dầu đậu nành, Vương thăm bảo như thế thóc thơm, gà thích ăn, dễ béo hơn, nên hần tạm tin vậy.

Trong nhà văng ra tiếng y đang nói, "Phải viết thế này, treo khuỷu, nhắc cổ tay... Chữ viết mới có cốt cách..." Hần là đang dạy Quán nhi học, giọng cũng hiền như người, ngữ điệu thông thả, mười phần kiên nhẫn. Đã bao lâu rồi y không cùng hần nói chuyện như thế nữa?

Sáng sớm đi ra ngoài, y bảo, "Trong nồi còn ít màn thầu."

Sập tối trở về, y nói, "Ăn cơm."

Và còn... chẳng còn gì nữa.

Luôn là cái giọng lạnh nhạt ấy, cứ như thể đang nói với người dưng.

Đũa khuấy thành từng vòng trong bát, con gà chưa ăn no thò cái cổ dài cổ mổ vào bát, hần liền đặt luôn cái bát xuống đất, mặc cho con gà ăn thỏa thích.

Con gà này hẳn bắt ở thôn bên, dụng tâm chọn một con gà mái hoa. Vừa lúc nhà ấy đi vắng cả, bèn đặt lại một đĩnh bạc trên bàn. Pháp lực hơn nửa phần đã bị phong bế, trên người không có lấy một xu, đĩnh bạc này hẳn phải đem cầm ngọc bội ngày xưa đại ca tặng mới có được, đủ mua được cả một đàn gà.

Lần đầu tiên Tô Phàm thấy con gà, liền quay sang nhìn hẳn một cái, sau đó lại làm như nhìn mà không thấy.

Quản nhi thấy hai người như thế liền chạy đến cười Ly Lạc, "Tiên sinh không phải chỉ giận chuyện con gà thôi đâu" vừa cười hê hê, vừa ngồi xuống cùng nhìn con gà.

"Ta biết." Ly Lạc cũng mặc kệ nó, tỉ mit trộn dầu đậu nành vào thóc. Đúng là có mùi thơm, hôm nay còn thêm vào chút lòng trắng trứng, ấy là do hẳn nghe lỏm Vương thẩm với bà góa họ Tào chuyện trò vài hôm trước.

Thấy Quản nhi cứ ngồi một bên không định đi, lại hỏi, "Chữ viết xong chưa? Chưa viết xong đã chạy ra đây, coi chừng y phạt."

"Ha ha, tiên sinh tốt tính mà, xưa nay có phạt ai." Quản nhi cười đến là đắc ý, còn thêm một câu, "Chỉ có giận đối với người thôi."

Ly Lạc không nói nữa, cụp mắt lại, trên vạt áo trắng dính thóc và vết dầu bắn ra khi khuấy, màu vàng hơi ố, hiện lên rành rành. Đuôi mày treo cao cũng kéo xuống, tuyệt không còn thấy vẻ ngông cuồng ngày trước.

Quản nhi ngồi xem thêm một hồi, cảm thấy vô vị bèn đứng lên, "Hai người có gây sự cũng đừng gây lâu như thế. Mấy hôm nay bài tập tiên sinh giao sắp bằng cả tháng trước đây rồi. Thật là..."

Có tiếng khóc từ xa vẳng đến, vợ gã Quý Vũ bán sơn không chống nổi cơn bạo bệnh vừa chết mất rồi. Dòng người đờ tang trắng toát đi ngang

qua. Ly Lạc dẫn theo Quán nhi ra cổng đứng, nhìn gã đàn ông vợ vừa chết đang đỡ quan tài khóc thương thảm thiết.

Ly Lạc đưa mắt trông, trên cờ tang có khói đen vẫn vít bi thương, người phụ nữ ấy chết không bình thường. Quan tài đã gần đi đến cửa, hãnh vội vàng khép cổng.

Tô Phàm đang cầm sách ngồi trong sân, nhìn lên thắc mắc. Ly Lạc giải thích, "Đại hung, mở cổng cho cô ta đi qua sẽ rước về vận rủi."

Tô Phàm "ờ" một tiếng, không nói gì thêm.

Hai người cứ thế giằng co hơn một tháng.

Quán nhi ngày nào cũng nhăn nhó mặt mày. Ngồi viết chữ đến nửa đêm bèn quay sang mắng Ly Lạc, "Các người muốn gây nhau đến bao giờ? Cúi đầu xin lỗi một tiếng không phải là xong ư? Có ai gây nhau như hai người không?"

"Chuyện người lớn, con nít đừng có tọc mạch, lo mà viết chữ của người đi!" Ly Lạc búng trán nó.

Trong lòng cũng khó chịu lắm, muốn nhận sai, nhưng lại không làm được. Trước đây trong núi, hễ gây chuyện đại ca liền gọi đến động tay động chân, không nói thừa dù chỉ là một chữ. Nhìn Tô Phàm mấy lần, lời đã ra đến miệng vẫn chẳng thể thốt lên nổi, trong lòng hãnh cũng lo lắng lắm.

Thế nên cứ kéo dài hết ngày này qua ngày khác, kéo dài mãi đến kho Quý Vũ hôn hoan cưới vợ mới.

"Tối nay những chữ này đều phải viết, mỗi chữ hai mươi trang. Ngày mai không nộp bài ta sẽ phạt."

Đám trẻ bên dưới lập tứ kêu gào ai oán.

Tô Phàm biết bài tập giao nhiều quá. Thầm mắng bản thân, tự lòng mình không liên quan gì đến đám trẻ. Sao cứ phải làm khó chúng?

Thế nhưng lời đã thốt ra, không tiện sửa lại. Giống như bản thân y mấy hôm nay, giận dữ cũng đã bày ra mặt, muốn thu lại cũng không dễ chút nào. Cũng không phải nhất định đòi hăn cúi đầu xin lỗi mới tha, lại nói hăn cũng đã cúi đầu rồi, nhìn hăn đều đặn ngày ngày đều đặn nuôi con gà mới bắt về, Tô Phàm cũng hiểu.

Suốt hơn hai mươi năm dường như chưa từng đỏ mặt với ai, người ta nói với y chuyện gì bảo y làm chuyện gì, dù có thể nào đi chăng nữa y cũng tận tình làm cả.

Giờ lại gây sự, giống như đem hết oan khuất suốt mấy nhiều năm đổ lên đầu hăn, đúng là không nên. Tính ra, hành động của hăn cũng không phải lỗi lầm gì to tát, chuyện tủi thân hơn nữa y cũng đã từng trải qua, sao đến lúc này phải hờn giận?

Nghĩ ngợi mãi đã đến giờ tan học, bọn trẻ gấp rút dọn đồ đạc chạy đi. Quản nhi xin sang nhà bạn một lát, Tô Phàm bằng lòng. Y thu dọn đồ đạc một hồi, vừa định đi, trời lại đổ mưa.

Mùa thu trời mưa nhiều, sắc trời luôn u ám, không biết lúc nào mới tạnh.

Hiềm một nỗi, sáng hôm nay lúc y đi lại quên không mang theo ô. Gần đây vẫn thường như vậy, chỉ chăm chăm lo giữ thái độ nên đành trí mọi chuyện. Lại thở dài, thấy mưa hầy còn chưa lớn lắm, Tô Phàm nghĩ có lẽ đi nhanh một chút thì sẽ không sao, bèn ôm sách chạy dưới màn mưa.

Mới đi được vài bước đã hối hận, dù sao cũng đã vào thu, mưa tuy không lớn, nhưng dày hạt, dẹt kín thành màn, vừa dính áo đã ướt cả người, vải bết vào da thịt, tay chân lạnh cóng. Sắp co rúm người vì rét thì trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một khoảng trời vàng mờ.

"Mưa rồi đừng chạy lung tung chứ, coi chừng lạnh. Cả ngày mở miệng khép miệng đều là dạy dỗ người khác, đến phiên mình sao lại không nhớ?"

Tô Phàm đứng yên không chịu quay đầu.

Người phía sau thở dài, giống như y thường ngày. Khoảng trời trên đầu xoay một vòng, trở nên hơi tối. Hắn đã đứng trước mặt y, y thấp hơn một chút, nhìn sà đúng tầm đôi môi đang mấp máy của hắn.

"Chuyện đó... ta sai rồi...cái đó...lừa người để ăn gà..." Lại nhanh nhẩu bổ sung, "Ta đã bắt về một con khác đấy, có trả tiền rồi, dù không bảo người ta một tiếng."

Tô Phàm vẫn mím chặt môi.

Ly Lạc thở dài thêm lần nữa, ngắc ngứ tiếp lời, "Chuyện đó...ta sai rồi...chuyện...giả ốm ấy, lại còn...lại còn bắt người phải chăm sóc..."

Hơi ngược mắt lên, sắc mặt hắn có chút thiếu tự nhiên, là do màu tán ô hay vì điều gì khác? Lại cúi xuống một chút, trông thấy bàn tay hắn cầm cán ô siết rất chặt, khớp ngón tay đều trắng bợt. Hắn không nói nữa, thở hển hển thành tiếng, làm y nhớ đến những đứa trẻ không họ thuộc bài.

"Đứng chờ bên ngoài đã bao lâu? Tô Phàm ngược lên, nụ cười ấm áp.

"Không có... Vừa mới đi ngang..." Ly Lạc nhìn tránh đi, ánh mắt thấp thỏm.

"Đi thôi." Tô Phàm không vạch trần hắn, đưa chân bước về phía trước.

Khoảng trời trên đầu lập tức đi theo như hình với bóng, bỗng dưng không còn thấy lạnh. Trên đường gặp Quý Vũ và cô vợ mới cưới, nghe nói chính là cô ả trước đây gã nuôi bên ngoài.

"Tạo nghiệt mà, vợ gã chết còn chưa được bao lâu nữa?" Phụ nữ trong thôn ai cũng chướng mắt. Đều nói rằng, trước đây Quý Vũ tốt với vợ chẳng qua đều là giả dối cả thôi, ấy là bởi vì trong tay vợ gã còn ít của hồi môn. Giờ thì của đã vào tay, người cũng khuất bóng, còn gì ngăn cản được gã phong lưu khoái hoạt?

Chuyện đồn đại trong thôn Tô Phàm thỉnh thoảng cũng nghe Vương thẩm kể cho ít nhiều, đều không để trong đầu. Người quân tử nói lời tử tế hành động thận trọng, không đàm tiếu sau lưng người khác bao giờ.

Hai bên gật đầu chào nhau, cô vợ kia yếu điệu cúi người vái chào y, đôi mắt đa tình lại cứ xoáy vào mặt Ly Lạc. Đi xa rồi cong ngoảnh lại ném cho một nụ cười, phong tư óng ánh mặt mũi như tợ, quả nhiên có bản lĩnh diên đảo chúng sinh.

"Ả đàn bà đó không phải là người tốt, sau này nên đề phòng." Đợi đến khi không còn thấy bóng hai người kia nữa, Ly Lạc mới bảo Tô Phàm.

"Hử?" Tô Phàm nghi hoặc.

"Gã đàn ông đó sẽ không sống qua nổi một mùa đông đâu." Ly Lạc lại nói.

Quả nhiên, trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay vừa đổ xuống, người ta đã phát hiện Quý Vũ chết giữa trời tuyết trắng. Lồng ngực bị xé toạc, ruột tràn cả ra ngoài, tim, phổi, nội tạng đều biến mất. Lúc ấy Ly Lạc đang cùng Tô Phàm đọc sách.

Thượng da,

Ngã dục dữ quân tương tri

Trường mệnh vô tuyệt si.

Sơn vô lãng,

Giang thủy vi kiệt,

Đông lôi chấn chấn,

Hạ vũ tuyết.

Thiên địa hợp

Nãi cảm dữ quân tuyết!*****

Bên ngoài xì xào náo loạn, Quân nhi đi vào báo tin Quý Vũ đã chết.

Tô Phàm kinh ngạc nhìn Ly Lạc, hần bèn bảo, "Nữ nhân đó không phải là người tốt."

Quân nhi cũng gật đầu theo.

Lại qua mấy hôm, giữa trời mùa đông thành linh trút xuống một tiếng sấm, trúng ngay vào nhà Quý Vũ. Ai nấy đều kinh sợ, hoảng hốt chạy lại xem. Nhưng không thể nào tìm thấy vợ Quý Vũ, đào tìm hơn nửa ngày chỉ thấy một bộ xương cháy xém, bên trên còn bọc ít da người rách nát.

Lúc này người ta mới biết ả đàn bà ấy là nữ quỷ khoác da người, chẳng trách lại đẹp như vậy.

Hần là lúc Quý Vũ đi bán sơn phấn đã bị ả kia quyến rũ, ma đưa lối quỷ dẫn đường, về lừa lấy của hồi môn của vợ để tiện cùng ả se tơ kết tóc. Vợ gã chắc cũng do gã giết, thực nhọc cho gã lúc đó còn phải giả vờ khóc lóc thảm thương. Xong chuyện, có lẽ nữ quỷ thấy chán, liền móc tin gan của gã.

Nhưng vì sao lại có sấm sét đánh xuống? Không ai rõ được, liền trăm miệng một lời bảo đến ông trời cũng không vừa mắt mới trừng trị ả.

Vì chuyện này, trong thôn lại được một trận náo nhiệt, giữa trời đông giá rét vẫn ôm lồng ấp, tụ tập dưới gốc cây cổ thụ trụi lá mà bàn tán, thậm chí còn có người thôn bên chạy tới nghe chuyện lạ.

Hồ ly sợ lạnh, không đi hóng chuyện, chỉ ở nhà ôm bếp lò giải thích nguồn cơn cho Tô Phàm. "Cô vợ trước của gã không phải do gã giết. Là tự nguyện đấy. Trên cờ tang có khói đen, đấy là do người chết rồi hồn phách còn quẩn lại. Phàm là như vậy, nhất định lúc sinh thời đã làm phép, cam nguyện dùng tính mệnh để cầu xin điều gì đó. Sau khi chết không thể chuyển thế, hồn phách phải lang thang bên ngoài cho đến khi tan thành mây khói. Thế nên mới có sấm sét."

"Đáng tiếc vẫn trễ một bước, cuối cùng cô ta cũng không bảo vệ nổi Quý Vũ." Tô Phàm thương tiếc.

"Cũng đáng đời gã thôi." Ly Lạc uống một ngụm trà nóng.

Tô Phàm lại nhớ đến bài Thượng da kia, "Thiên địa hợp, nãi cảm dũ quân tuyệt. Cô ta đối với gã quả là tình yêu thương sâu nặng đến không oán không hối."

Ly Lạc không đồng ý, "Cô ta có biết đấy là nữ quỷ đâu, theo ta thấy chỉ là lòng dạ đàn bà ghen tuông đố kỵ thôi."

"Ghen cũng vì tình yêu mà ra, ví như đã hận thù đến vậy, suy ra tình yêu của cô ta đối với Quý Vũ cũng đã đến mức cùng cực, dẫu có tan thành mây khói cũng nhớ đến hẳn."

Ly Lạc nghe thấy sự nể phục trong lời của Tô Phàm, không khỏi ghé sát vào mặt y, tỉ mỉ quan sát, "Thiên địa hợp, nãi cảm dũ quân tuyệt. Người tin thật đấy à?"

"Huynh không tin sao?" Tô Phàm hỏi ngược lại.

"Chuyện trời tàn đất tận, chưa đến lúc đó thì chẳng ai biết được gì đâu." Ly Lạc nhìn ngoài cửa sổ, chung trà trong tay vẫn vương khói tỏa.

Tô Phàm nhìn theo ánh mắt hẳn. Ngoài song cửa mù hơi nước, chỉ thấy thấp thoáng một gốc hồng mai trong tuyết trắng mênh mông.

Đông đến nông nhàn, nhà nhà đều đốt giường lò sưởi ấm, đóng kín cửa không ra khỏi nhà. Trường học cũng cho nghỉ, Tô Phàm cả ngày đều làm ỗ trong nhà đọc sách viết chữ.

Mới đầu Quán nhi còn cuồng chân đến khó chịu, đôi ba ngày lại chạy đi tìm lũ trẻ trong thôn. Ly Lạc cũng kêu chán, ra ngoài dạo một vòng, ghé hộ bên đông uống chén trà, sang nhà bên tây cắn hạt dưa, tiện tay xách về hai vò rượu người ta ủ.

"Người ta khách sáo, sao huynh lại tự nhiên đến vậy?" Tô Phàm càng ngày càng ngại gặp láng giềng.

Ly Lạc nghe mà sốt ruột, đư chung rượu qua bịt miệng y. Tô Phàm nửa theo nửa đẩy, không cưỡng được, bèn nhấp một ngụm, rượu rất mạnh, mặt lấm tấm mồ hôi.

Hồ ly cười vui vẻ, đuôi mày nhướn lên, lưỡi quét qua, giọt rượu đọng bên miệng chén bị liếm đi sạch sẽ.

Rượu trôi vào cổ họng bắt đầu bốc cháy trong bụng Tô Phàm, như lửa đốt đồng bằng, cả người mềm nhũn không tài nào cử động được.

Ly Lạc ngắm gương mặt Tô Phàm đã đỏ ửng, đôi mắt mơ màng, đôi môi tái tái còn vương chút rượu, trong veo lóng lánh, lại tăng thêm mấy phần xuân sắc.

"Bên này, cũng nên lau đi." Hẳn nhịn không được ghé môi đến, giọng nói khàn đặc, đôi mắt vnafg kim sâu hun hút như đáy hồ thu.

Lưng dựa tường, thư sinh không còn đường lui nữa.

Đã gần kề trong gang tấc, trên đầu vai tóc đen chen sợi bạc.

"Tử viết, phi lễ vật thị... phi lễ... vật thính... phi lễ... phi lễ...*****"
Trong đầu nghĩ đến mấy con chữ, vụn vặt ráp không thành câu.

Mũi đã chạm nhau, gắng nín hơi thở hỗn hển, cánh môi run rẩy, đầu lưỡi rục rịch trong miệng.

"Tiên sinh..."

Cửa đột ngột mở toang, gió lạnh ùa vào mang theo những bông tuyết, suýt chút nữa dập tắt lò lửa.

Tô Phàm đẩy Ly Lạc ra theo phản xạ, luống cuống vợ vội một quyển sách mà vùi đầu vào, qua một hồi lâu cũng không nói được tiếng nào.

Tay Quán nhi còn đang để trên ván cửa, đôi mắt to vẫn chớp chớp, há mồm cứng lưỡi.

"Tiểu quý, còn không mau đóng cửa vào, muốn tiên sinh nhà người chết cóng phải không?" Ly Lạc sờ sờ mũi, ngồi lại trên ghế đệm, tay lại nhón hạt dưa, nửa vô tình nửa cố ý liếc qua gương mặt đỏ lừ của Tô Phàm.

Sau đó, đổ một trận tuyết, trời liền rét hơn rất nhiều.

Hồ ly không ngủ đông nhưng sợ lạnh, rúc vào cạnh lò sưởi bất động. Tô Phàm mặc kệ bọn họ, thật ra thanh tĩnh cũng rất hợp ý y.

Đọc sách đến khi buồn ngủ, Ly Lạc lại kéo y sang, đã sử ngoại truyện, sơn gian kỳ đàm, kể hết chuyện này đến chuyện kia để giải sầu. Quán nhi say sưa nghe, mồm há hốc không khép lại được, Tô Phàm cũng thấy ly kỳ. Tiên nữ hồng nhan trong bức tranh treo chốn thư phòng, thiên kim nữ nhi

dưới lâu đài ngói thắm trong rừng sâu, hay một trận đèn mầu chập chờn giữa đêm khuya gió tuyết...

Nghe đến lúc si mê, sẽ quên gió tuyết ngoài kia đang gào thét. Cơ một môi vừa rời như tan biến cả, gân cốt dễ chịu, là do hăn len lén ghé sang đâm bóp cho y.

Thi thư, lò ấm, rượu ngon, lại thêm chồ dự sau lưng, thứ gọi là bình yên nhàn hạ chẳng qua cũng chỉ như thế này thôi.

Chớp mắt đã hết năm. Cả thôn Kháo Sơn rộn ràng hăn lên, như vừa bừng tỉnh giấc sau một mùa đông dài.

Giết gà mổ vịt, chiên xào nấu nướng, những cô vợ đảm cũng hừng hực tinh thần, muốn phân tài cao thấp trên mâm cơm đêm trừ tịch.

Gánh hát lại phấn son đầy đủ bắt đầu diễn rong, Náo Thiên Cung, Dao Trì Hội, Quỳnh Đài Yến... Toàn những vở náo nhiệt được người trong thôn yêu thích, gót hài lại qua cuộn trào như sóng nước, tay áo phấp phới đi về tựa mây bay, trống chiêng rộn rã vang lừng ngoài ba dặm.

Tô Phàm thấy Vương thắm một mình cô tịch, bèn đón bà cùng sang ăn tết. Có bà lo liệu, cái tết lạnh lẽo trong ký ức bỗng đứng lại đầy màu sắc. Câu đối tết, giấy cắt hoa, chữ Phúc ngượng... chẳng thiếu món nào, đều đỏ tươi thắm sắc.

Câu đối tết là do Ly Lạc giành bút từ Tô Phàm viết, dán lên khung cửa, các nhà có khuê nữ trong thôn lại quây vào ngợi khen, vội vã tìm giấy đỏ đi xin chữ, hồ ly sung sướng đến mức quên tiết hai chữ "khiêm tốn" phải viết thế nào.

"Hăn vốn cũng có biết đâu." Quản nhi cong môi.

Tô Phàm dừng tay mài mực, cho nó một mẩu đường, tiểu hồ ly liền chạy ra ngoài tìm bạn.

Sáng sớm hôm trừ tịch, mở cổng ra, thấy trước sân chất đống đồ ăn Tết, gà rừng, thỏ hoang, lợn sữa, cá trắm... và cơ man nào là đồ khô, vải vóc. Bên trên đặt một phong thư, mở ra xem, chỉ viết bốn chữ "mẫu tử bình an", lạc khoản đề một chữ "Lang" theo lối cuồng thảo.

Vương thẩm tuy không biết chữ, nhưng vẫn cầm trong tay ứa nước mắt xem một hồi lâu. Tô Phàm muốn lại gần an ủi, Vương thẩm đã cất lời, "Xem thím này, Tất nhất lại khóc mới chả lóc, không may mắn gì cả." Bèn cất thư vào ngực áo, bắt đầu hùng hổ đánh vảy cá, chặt xương gà... Quán nhi hứng chí bưng bưng giúp nhóm lửa.

Chỉ chốc lát đã thấy khói trắng bốc lên từ ống khói, ngãng đầu trông, mái ngói các nhà đều mù mịt khói bếp, cả thôn chìm đắm giữa hương vị cơm canh.

Lúc sắp xếp mớ đồ Lan Chi đưa tới, bên trong rút ra một hộp nhỏ, đổ ra một mảnh ngọc bội. Màu xanh thẫm, trong hoa văn có lẫn nâu vàng, soi trong ánh mặt trời, liền biến thành màu vàng kim nhàn nhạt. Chính là miếng ngọc Ly Lạc mang đi cầm để đền gà cho Tô Phàm lúc trước.

Khi xuống núi, vị đại ca thân là vương một tốc của hãn chính tay phong bế hơn nửa pháp lực trong người. "Là để người đi làm gia nô cho người ta, người ta cho gì thì ăn nấy, kéo người lại một mình lén lút hưởng thụ." Không để lại cho hãn dù chỉ một xu, chỉ có miếng ngọc này là do chính tay đại ca tặng sau lần đầu tiên xuống núi vào năm ấy, hãn luôn mang bên người.

Ly Lạc ngắm mảnh ngọc bội hồi lâu, "Yêu tinh sắc lang thích lo chuyện bao đồng, lại để hãn ta có chuyện cười chê." Miệng tuy nói thế, nhưng gương mặt ánh lên ý cười rõ rệt.

Chiều trừ tịch phải cúng bái tổ tiên, Tô Phàm thỉnh từng bài vị tổ tiên ra ngoài, bày thành mấy hàng.

"Thực không ngờ gia đình nhà người cũng từng khá giả." Ly Lạc vừa nói vừa chỉ hàng chữ "Ngân Thanh Quang Lộc Đại phu Tô công Chính Tiên" trên bài vị.

"Ừ." Tô Phàm đứng trước án thờ gật đầu.

Nghe mẹ kể lại, trước đây nhà họ Tô cũng là một dang gia vọng tộc của triều này, có tước vị cha truyền con nối, có quyền thế cực thịnh, cũng từng có mấy vị nương nương xuất thân con cháu họ Tô. Dù quang vinh đến thế nào, lúc suy tàn thì như cành khô gỗ mục chỉ một đêm là biến chuyển. Hành sự ngông cuồng, đồng liêu đổ kỵ, ơn vua không còn, đều là lý do, cũng là kiếp số.

Hãy còn nhớ mang máng thuở bé trong nhà cũng có chút vật phẩm, ngọc san hô đỏ thắm, lọ mỹ nhân xanh ngọc... Cuộc sống khó khăn, đều đem bán cả. Bán đi cũng đành, chuyện ấm no còn lo không nổi, nói gì đến phong nhã này kia?

"Tết nhất đấy, đừng ngây ra như thế." Ly Lạc đứng bên cạnh y khẽ nhắc.

Thế là y hít một hơi thật sâu, khom gối, quỳ xuống, khấu đầu, cầu phúc.

Liệt tổ liệt tông trên trời, tử tôn Tô Phàm bất hiếu thành tâm cầu khẩn, không xin công danh không màng phú quý, chỉ mong cả nhà được bình an, không tai không hoạ, mọi việc mát mái xuôi chèo, tất thảy đều như ý.

Ba quỳ chín lạy, trán dập sát đất. Như thế này đã là rất tốt rồi. Có người bầu bạn kề bên, đã rất tốt rồi. Hy vọng sẽ mãi là như vậy.

Đứng lên trông sang hẳn, đôi mắt vàng kim lấp lánh nhìn y.

Nén rọi ửng hồng gương mặt.

Mồng một Tết phải lên chùa Từ Ân trong thành dâng hương.

Trước kia Tô Phàm vốn không lễ bái, nhưng Vương thẩm cảm ràm, "Trẻ người non dạ không hiểu chuyện, năm sớm không đi lễ bồ tát cầu bình an sao được?"

Bèn dẫn Ly Lạc và Quán nhi cùng đi.

Trong thị trấn phóng mắt chỉ nhìn thấy toàn đầu người đen kịt, tất cả đều tươi tỉnh, có chen chúc hơn nữa cũng không thấy ai buồn bực chút nào. Quán nhi căn kẹo hồ lô đỏ thắm nhìn đông nhìn tây, nhìn cái gì cũng thấy hiếu kỳ. Sợ nó đi lạc, Tô Phàm bèn nắm tay. Đi được vài bước, một bàn tay khác đưa sang nắm lấy tay y, mười ngón tay đan nhau, lòng bàn tay kề sát lòng bàn tay.

"Đừng để lạc mất." Ly Lạc không nhìn y, chỉ lo kéo y đi về phía trước.

Tô Phàm nghe mặt nóng rục, cũng không giãy tay ra.

Ở trong miếu người người chen vai thích cánh, tay cầm một nén hương đã đốt, lơ lơ trước Đại Hùng Bảo Điện sắp không còn chỗ để cầm nữa rồi. Vương thẩm gặp một người phụ nữ cùng thôn, nên đứng lại nói chuyện. Quán nhi mãi mê xem hoà thượng đoán xăm. Tô Phàm, Ly Lạc dạn dò nó vài câu, rồi cùng nhau đi xem nơi khác.

Ra tới cửa miếu, rẽ sang bên là gặp đền Nguyệt Lão.

Những cô gái trẻ mặc áo mới ai nấy đều nghiêm trang nét mặt, quỳ xuống thành tâm cầu Nguyệt Lão ban mối nhân duyên. Ly Lạc kéo Tô Phàm vào trong, Nguyệt Lão ngồi xếp bằng phía trên cười thật đáng mến.

Ngồi xuống hai đệm gấm, Ly Lạc nhắc vạt áo quỳ xuống, ngược lên nhìn Tô Phàm, y đành phải quỳ theo.

Một khấu đầu.

Hai khấu đầu.

Ba khấu đầu.

Tay y luôn nằm trong tay hăn.

Quỳ xong y đứng lên nhìn Nguyệt Lão, vẫn gương mặt hiền từ như thế, khoé môi cười móm mím.

"Có giống bái đường không?" Ly Lạc hỏi bên tai.

"Trước mặt thần phật, đừng ăn nói lung tung." Ngoảnh đầu đi, tiểu thư sinh không chịu nổi ánh mắt khác thường của những người xung quanh nữa.

Lại xuôi theo dòng người trên phố dạo một vòng, ở phía sau có người chột gọi, "Tô tiên sinh, Tô tiên sinh."

Y dừng chân quay lại, ra là gia đình nhà họ Nhan, Nhan An.

"Tô tiên sinh, trùng hợp quá! Lại gặp tiên sinh ở đây. Mấy hôm trước thiếu gia có gửi thư về, tôi đang tính hôm nào chuyển đến phủ tiên sinh. Ngờ đâu gặp ngay ở đây! Vừa khéo, hôm nay tôi có mang theo. Thư này là của thiếu gia, mang tiên sinh nhân cho."

Nói đoạn đưa Tô Phàm một phong thư, rồi quay đi, biến mất trong biển người đông đúc.

Thấy Tô Phàm ngây như phỗng, Ly Lạc bèn hỏi, "Nhìn cái gì, sao lại không mở ra?"

Xé phong thư. Giấy trắng mực đen chỉ viết hai dòng.

Bình an.

Rất nhớ.

Rất nhớ... Rất nhớ... Rất nhớ... Đôi con chữ quấy rối cõi lòng đang yên
ấm.

Nhằm ngày tháng, hẳn đã thi xong, sắp yết bảng rồi nhỉ?

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hỉ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hết Nguyên đán lại đến Nguyên Tiêu. Vương thâm thương cảnh hai người đàn ông nuôi đứa trẻ, bèn chạy sang nấu hộ nôi bánh trôi. Nhân đậu trộn mít táo, cắn một miếng đã ngọt lịm cả người. Ly Lạc vốn tính kén chọn cũng phải tấm tắc khen.

"Bánh trôi, bánh trôi, chính là mong một nhà được đoàn viên." Vương thâm bảo.

Tô Phàm nhìn Ly Lạc, lại nhìn Quán nhi, hương táo ngọt lịm thấm đến tận đáy lòng.

Bánh trôi vừa vào bụng đã đến ngày khai xuân, tiết trời ấm áp, trường cũng bắt đầu mở lại.

Đúng lúc ấy, bảng vàng trên kinh được đưa thẳng về thôn làng bé nhỏ.

Trạng nguyên đỗ đầu khoa thi lần này là Nhan Tử Khanh.

Trạng nguyên lang được bút son ngự phê, đại tài tử tài mạo song toàn, trong một đêm truyền khắp Giang Nam Tái Bắc.

Nhan Tử Khanh, Nhan trạng nguyên, Nhan đại nhân, một thiên sách luận thiên tử đặng cùng, một bài thi phú chúng thần khen tuyệt. Chấm cho đỗ đầu hầy còn chưa đủ, hoàng đế lại phá lệ tự tay châm thưởng ba chung ngự tửu. Người chân chưa về tới phủ, một đạo thánh chỉ sáng ngời đã theo về.

Nhan trạng nguyên văn thao võ lược, tài nghệ vô song, phong Lê bộ Thị lang ngũ phẩm, nhậm chức tức thời.

Lại ban thưởng một tòa dinh thự, bạc vàng châu báu nhiều vô số kể.

Hoàng tử tìm đến kết giao bằng hữu, tể tướng tới nhà thăm hỏi hàn huyên, thư mời dự tiệc bay tới tấp về phủ, trước cửa người đưa lễ xếp cả hàng dài ... Về vang làm sao, hiển hách đến mức nào!

Yến tiệc cung đình, công chúa ngắm trạng nguyên qua rèm, ngày lễ thưởng hoa, bao bậc thuyền quyền trang điểm lộng lẫy đến kinh thành, chỉ mong được Nhan trạng nguyên để mắt một lần. Thái sư nhờ hỏi trạng nguyên liệu đã thành thân. Nguyên soái mang tặng đồ thô của con gái...

Nhan Tử Khanh, một sớm vượt long môn, vinh hoa phú quý thênh thang trước mắt.

Người đứng trên bao người của thôn Kháo Sơn, giờ đã thành người đứng trên bao người trong thiên hạ.

Tin về tới nơi lúc Tô Phàm đang giảng bài trên lớp. Đám trẻ chăm chú đọc sách, có đứa vụng trộm chòng nhau, Tô Phàm thấy cũng không có gì quá đáng, bèn mặc chúng.

Bên ngoài bỗng xôn xao, khiến đám trẻ đều thò cổ ra nhòm ngó, có tường bao cản tầm nhìn, căn bản chẳng trông thấy gì. Một vài đứa sốt ruột đã bắt đầu muốn mượn cớ đi tiêu chạy ra ngoài, lại sợ Tô Phàm không cho phép, cứ nhấp nhồm mãi trên ghế.

Có một người vội vã chạy vào, cũng không kể gì lễ tiết, vừa tới nơi đã gào to với Tô Phàm, "Đỗ rồi! Đỗ rồi! Tô tiên sinh, thiếu gia đỗ trạng nguyên rồi!"

Đấy chính là Nhan An. Xem ra đã hồi hả chạy thẳng đến đây, vừa nói vừa thở dốc.

Tiếng đám trẻ hoan hô muốn dờ cả óc nhà, chẳng đợi Tô Phàm cho phép đã chạy ra khỏi lớp xem náo nhiệt.

Tô Phàm nhìn Nhan An thần sắc kích động trước mặt mình, ngồi ngây dại trên ghế không biết nên nói gì cho phải. Nhan An rời đi lúc nào y cũng chẳng biết.

Đỡ rồi, người ấy, đỡ rồi.

Lại nhớ chuyến xe ngựa đi ngang qua cửa nhà y hôm ấy, lúc đó Vương thẫm còn đang trách y chuyện bỏ thi để ở lại trường. Y nhìn chuyến xe nghĩ, nếu là người ấy nhất định sẽ đỡ.

Quả nhiên.

Thôn Kháo Sơn lại một lần sôi sục.

Cái nơi trời cao vua xa, chim bay ngang qua không thềm đậu, chẳng ngờ lại thành quê nhà của đương kim trạng nguyên! Về sau ra ngoài người ra hỏi gì sẽ nói, thôn Kháo Sơn, Nhan trạng nguyên, tôi với Nhan Tử Khanh Nhan trạng nguyên là đồng hương! Thật là vẻ vang quá đỗi!

Suốt dọc đường từ trường về ai cũng bàn tán chuyện này. Tin tức trong kinh, dân thôn kể nhau nghe không thiếu chuyện.

"Nhan công tử, à không, Nhan trạng nguyên văn vẻ cứ gọi là, lão Hoàng đế còn phải khen ngợi cơ đấy nhé!"

"Người còn chưa về tới, thánh chỉ đã đến nơi, thế là lập tức thành Lễ bộ Thị lang, ngũ phẩm đó nha! Sau này huyện thái gia của chúng ta gặp trạng nguyên là phải quỳ xuống khấu đầu."

"Nghe nói được ban thưởng hậu lắm, chỉ vàng thôi đã chất đầy một gian phòng! Vàng hẵn hoi! Chất đầy một gian phòng đấy nhé! Ông nói xem, bấy nhiêu vàng kiếm bao nhiêu kiếp mới được?"

"Người muốn kết thông gia sắp dẫm bẹp ngạch cửa rồi, mà mấy chức quan hạt mè không dám trèo cao đâu nhé! Cái gì cơ? Con gái Tuần phủ đại nhân quê ta ấy à? Chao ôi, được người ta cho làm hầu gái mà sai khiến đã là tốt lắm rồi! Người tìm tới cửa toàn là con gái thái sư, tướng quân, có cả người trong cung ấy. Người ta là hoàng thân quốc thích! Cưới vào cửa một cái là Nhan viên ngoại liền thành họ hàng xa với hoàng đế..."

Tô Phàm đi chậm rãi, nghe chậm rãi, gặp phải ai đó, người ta hỏi y, "Tô tiên sinh biết chưa? Nhan công tử đỗ trạng rồi cơ đấy!"

Tô Phàm bèn gật đầu.

Người ta lại tiếp, "Nhan trạng nguyên với tiên sinh trước đây học cùng một trường ấy nhỉ?"

Tô Phàm trả lời, "Vâng, huynh ấy luôn là người giỏi nhất."

Người ta lại cười với y rồi xoay đi nói chuyện cùng người khác, không có ý gì, chẳng qua chỉ muốn tìm một người để chia sẻ kích động.

Lúc về đến nhà, Ly Lạc đang ngồi xõm trong sân cho gà ăn, thấy mặt y hơi xanh xao, liền đứng lên hỏi y làm sao thế.

Tô Phàm lắc đầu nói không sao rồi vào nhà.

Đứng trước giá sách rất lâu, tay y nâng lên lại buông xuống, nhưng cuối cùng cũng rút ra tập thơ kia.

Trang bìa không có một chữ nào, mở ra tờ đầu tiên chính là bài Quan thư ấy.

"Quan quan thư cưu, Tại hà chi châu.

Yếu điệu thực nữ, Quân tử hảo cầu"

Lại lấy phong thư trong sách, kẹp ở đó hôm nhận về. Mở thư đặt xuống bàn cùng tập thơ, nhìn đăm đăm đến mức tối mịt mà không nhận ra.

Tâm tư hỗn loạn, nhớ lại rất nhiều chuyện, chiều tà hôm ấy cùng học thơ, cảnh phú thơ dã ngoại, nội dung những lúc uống trà bàn luận văn chương, gốc đào bên cửa sổ quán rượu khi cùng nhau nhấp chén... Rất nhiều rất nhiều. Làm đồng môn bao nhiêu năm, hai kẻ thoát nhìn chẳng hề liên can hóa ra cũng nhiều hồi ức chung đến thế, dù phần lớn chỉ là tình cờ gặp gỡ mà thôi.

"Một sách, ăn cơm." Giọng Ly Lạc vang lên, hẳn đã đứng phía sau y tự lúc nào.

Tô Phàm cuống quýt đứng lên, lúc dọn thư và sách lại thấy hơi hoảng hốt. "Ừ, à!"

Quán nhi đang dọn cơm, bày bát đĩa trên bàn. Đậu hũ muối khô xào, gỏi dưa leo, đậu hũ ma bà, canh miến dưa muối.

Tô Phàm hơi kinh ngạc.

"Đây là?"

"Đừng tưởng bốn đại gia chỉ biết ăn không biết làm." Ly Lạc cũng mặc Tô Phàm, tự mình ngồi xuống, "Thấy người trở về mặt mày trông như ma ấy. Coi như hôm nay người có lộc ăn."

Tô Phàm gắp một ít lên nếm thử, Ly Lạc hơi ngược khỏi bát liếc trộm y. Thấy Tô Phàm gật đầu, hồ ly cao hứng nhoẻn cười, lại gắp thêm vào bát Tô Phàm, "Vậy ăn nhiều chút đi. Người gầy như gà vậy."

Quản nhi lắc lư đầu nhìn qua nhìn lại giữa hai người, "Người gặp hết đồ ăn vào bát tiên sinh rồi ta phải ăn gì?"

"Người đói một bữa cũng có chết đâu. Xem người béo múp ra, sắp chui không vừa lồng gà rồi đấy." Ly Lạc liếc xéo nó.

Đêm xuống, Tô Phàm nằm thao thức mãi, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì. Chỉ si dại nhìn đỉnh giường, ánh trăng lùa vào, tấm màn màu thiên thanh như sương như khói.

"Sao thế?" Ly Lạc nằm cạnh cất tiếng hỏi.

"Không sao. Ngủ thôi." Trở mình, xoay lưng về phía hăn.

Ngoài cửa sổ một vầng trăng tỏ.

Ly Lạc không gạn hỏi thêm, vắt cánh tay lên thắt lưng y, ngực kề sát lưng ấm nóng.

Gian phòng tĩnh mịch.

Nhà họ Nhan nhận được tin mừng, thiết tiệc suốt ba ngày dưới gốc cây cổ thụ giữa thôn. Bắc mấy cái nồi cỡ lớn, đầu bếp nổi tiếng mời trong thành về luôn chân luôn tay, món ăn đều đặn dọn ra bàn, bà con làng trên xóm dưới, người đi đướng ghé qua đều có thể nhập tiệc, ném vại ba đũa cũng được, mà ăn liền ba ngày cũng chẳng sao, được ăn được nói còn gói mang về chủ nhân cũng không trách cứ, chính là muốn mọi người cùng hoan hỉ, cũng để cảm tạ bà con trong thôn chiếu cố nhiều năm.

Có người dắt díu cả nhà ra đấy dựng lều đóng trại, một ngày ba bữa không nói, chỉ cần rôi là lại ngồi vào bàn, trà xanh, kẹo ngọt, điểm tâm đều như dọn sẵn. Người người đều nói, không hổ là nhà trạng nguyên, thật là rộng rãi.

Các thư sinh lại kính khác cũng về cả, mọi người vừa uống trà vừa nghe họ kể những điều tai nghe mắt thấy chốn kinh thành.

Nào là đường sá trong kinh rộng rãi lắm, còn rộng hơn con sông cạnh thôn ta; nào là người dân kinh thành hết sức khác biệt, chọn bữa một quán cơm nhỏ cũng vẫn bề thế hơn Thực Thánh lâu sang trọng nhất huyện mình; một cô hát rong còn xinh đẹp hơn hồng bài trong Thiên Hương lâu; hoa khôi đẹp nhất chỗ người ta thì tựa tiên nữ, cao giá vô cùng, dâng cho cả núi vàng cũng không thèm gặp lấy một lần...

Cuối cùng lại phải nói đến trạng nguyên họ Nhan, hôm chàng cười ngửa đạo phở, người đổ ra đường nườm nượp, dinh thự vua ban tráng lệ nguy nga, nô bộc ra vào như mây trôi nước chảy, chiêm trống mở đường...

Dân thôn nghe mà luôn mồm tán tụng, thật là được mở mang tầm mắt.

Tô Phàm không tham gia trận náo nhiệt ấy, Ly Lạc tham ăn lần này cũng không đòi đi. Quản nhi bảo, nghe chúng bạn kể thịt kho ở đây vừa to vừa béo, thơm nức mũi. Ly Lạc quắc mắt, tiểu hồ ly lập tức im miệng không dám ho he gì thêm.

Tô Phàm dụi dàng bảo, "Muốn đi thì đi đi." Quản nhi cuống cuống lắc đầu, cúi đầu tiếp tục gặm màn thầu.

Nhưng dù không tham gia náo nhiệt, tin tức vẫn truyền tới nơi.

Đầu tháng sau, Nhan trạng nguyên búng vàng đề danh, áo gấm về làng.

Tô Phàm nghe xong im lặng hồi lâu, Ly Lạc lại nắm lấy tay y, "Đã vào xuân rồi, sao tay vẫn còn lạnh thế?"

Tô Phàm bèn lấy tập thơ ra, "Huynh ấy..." Nhưng không biết phải mở lời thế nào cho phải.

Ly Lạc bảo, "Tập thơ đó ta có xem qua, chữ còn chẳng đẹp bằng chữ ta viết."

Cuối cùng cũng có một nét cười trên gương mặt Tô Phàm sau mấy ngày u ám, "Huynh ấy viết đấy. Nhan Tử Khanh."

Ly Lạc lại bảo, "Hóa ra chữ trạng nguyên cũng chỉ đến thế mà thôi, sao trong kinh người ta cứ làm như hãn là Văn Khúc hạ phàm thế nhỉ."

"Đừng nói bậy, người ta thực sự có tài."

"Ồ. Vậy lần sau bốn đại gia cũng đi thi đỗ trạng nguyên cho vui nhé, xem lão Hoàng đế có mừng đến mức đem công chúa gả cho ta không?"

"Huynh đấy..." Tô Phàm chẳng biết phải làm thế nào với hãn, đành cất tập thơ vào chỗ cũ.

"Hãn dù có làm Hoàng đế thì vẫn tên Nhan Tử Khanh thôi, vẫn là cái gã Nhan Tử Khanh ngày xưa từng học cùng người. Bốn đại gia còn chưa hoảng, người hoảng cái gì?" Ly Lạc nói vậy đấy.

Lúc ấy hãn xoay lưng về phía Tô Phàm, y không nhìn thấy gương mặt hãn.

Vào buổi đêm, hãn lại ghé sát từ phía sau lưng như thường lệ.

Đêm hôm đó, cuối cùng cũng ngủ được.

Một cách yên ổn.

Nhan Trạng nguyên trở về, người trong thôn ai nấy đều bảo muốn đi xem. Các trưởng lão trong tộc cũng bàn với Tô Phàm, nên chẳng cho trường nghỉ học, để đám trẻ đi thăm thú, tiện thể tăng thêm ý chí học tập. Tô Phàm nghĩ ngợi rồi đồng ý.

"Tô tiên sinh nhất định phải đi đấy nhé, đồng môn mà. Bọn Tam nhi đều đi cả, Tô tiên sinh lẽ nào lại không có mặt." Trước khi cáo từ trường lão đã nói vậy.

Tô Phàm cười cười, cũng chẳng đáp lời.

"Có đi không?" Đợi trường lão đi rồi, Ly Lạc từ trong buồng ra hỏi.

"Quản nhi có đi không?" Tô Phàm không đáp, cúi đầu hỏi Quản nhi đang ngồi viết chữ.

Quản nhi nhìn Tô Phàm, lại nhìn Ly Lạc, rồi cau mày cắn bút, cười nhạt, "Thường ngày cứ bảo người ta nhỏ tuổi vô tri tránh sang một bên, sao gặp phải chuyện này lại tìm tới ta vậy? Người ta cũng đâu định đi thi đỗ trạng nguyên, muốn gặp hoàng đế còn không làm khó được tiểu gia, trạng nguyên thì có là cái thá gì?"

"Chỉ hỏi người có một câu, lăm mồm như thế để làm gì?" Ly Lạc thò tay búng lên trán nó, tiểu hồ ly liền há mồm cắn lại.

Tô Phàm cũng không khuyên nhủ, chỉ cau mày, mặt mũi thất thần.

Ly Lạc trông thấy, biết ngay một sách định nhận phần thiệt về mình, liền vút Quản nhi xuống, bước tới ôm lấy Tô Phàm cùng ngồi lên ghế đệm, nắm tay y hết gập vào lại mở ra.

"Một sách, nghĩ nhiều thế để làm gì? Nếu như muốn đi, bốn đại gia sẽ đi cùng người, còn nếu không muốn, đạo này trời đẹp, chúng ta tìm chỗ thả diều. Người cần gì phải phí công nghĩ ngợi? Ngốc quá!"

Càng nói tiếng càng nhỏ, miệng cơ hồ dính vào vành tai y.

Tô Phàm chìm sâu trong suy nghĩ, không hề nhận ra. Chỉ biết ngồi thế dễ chịu, bèn tựa sát vào lòng Ly Lạc. Hồi lâu mới nhỏ nhẹ, "Chúng...Chúng

ta đi thả điều vậy."

Ngước lên, trông thấy gương mặt tươi cười và đôi mắt vàng kim xán lạn át cả ánh nến trong phòng. Bấy giờ mới phát hiện tư thế của cả hai cực kỳ ám muội, vội giãy giụa để Ly Lạc buông ra. Hồ ly cười to nhìn theo bóng y mãi miết đi thẳng vào buồng.

Nhan trạng nguyên về đến quê hương, quan lại lớn bé trong huyện thành mặc qua phục mới ra xa đến hai mươi dặm để nghênh đón. Tín sứ đi trước đoàn rước, chạy về báo là sắp đến nơi rồi, mau mau chuẩn bị.

Ai nấy đều cuống cuống quỳ cả xuống, nhưng quỳ trọn một canh giờ mới trông thấy đoàn người ngựa từ xa thong dong đi tới.

Đến gần mới thấy rõ, đi đầu là xèng la đánh dẹp đường, sau đó là những người mang biển "nhân nhân quy tị" (kẻ nhân rồi không phận sự chớ đến gần), sau nữa là hộ vệ, thị nữ, vẻ mặt không đến nỗi kiêu ngạo, nhưng so với đám dân quê nghèo quỳ ven đường thì vẫn toát ra khí chất khác thường.

Sau đó nữa mới tới một cỗ kiệu màu lục tám người khiêng, đám tuần phủ tri huyện vội vã cúi thấp đầu, mông chổng lên cao, nghênh tiếp Nhan đại nhân, hồng nhân mới của đương kim thánh thượng.

Nhưng chuyện ấy đều là về sau được nghe kể lại, người trong thôn Kháo Sơn tụ tập dưới gốc cổ thụ lật đi mở lại chuyện này đến hơn nửa năm sau. Ly Lạc nằm trên đầu cành cây nghe được, sau đó về kể với Tô Phàm.

Lúc kể, đuôi mày Ly Lạc cong cong, mắt chớp chớp, nụ cười nhuốm vẻ giễu cợt.

Ngày hôm ấy, Tô Phàm theo Ly Lạc đi thả điều thật. Chân núi đặng hậu sơn có một đồng cỏ xanh mượt mắt, như gấm như hoa, cây cối um tùm,

sưởi nhỏ hiền hòa chảy qua, nước trong leo lẻo, âm thanh róc rách tựa ngọc khua.

Tô Phàm ở thư phòng lâu ngày, ra đây thấy vui tươi thanh thản hẳn, liền ngoảnh đầu nhoén cười cùng Ly Lạc.

"Bảo mãi người rồi, phải năng ra ngoài đi dạo, lại chẳng nghe. Không lẽ người sợ ta lừa người mang đem bán?" Hồ ly đặc ý vô cùng.

"Người từng lừa tiên sinh rồi còn gì. Lần trước vờ ốm chẳng phải lừa gạt hay sao?" Quán nhi thành linh nói leo.

"Cút Người lớn nói chuyện, con nít ranh tránh qua một bên!" Dứt lời giăng cái điều của Tô Phàm dúi vào tay Quán nhi, "Không phải kêu gào đòi thả điều hay sao? Mau đi đi."

"Ai đòi thả điều cơ chứ? Rõ ràng..." Quán nhi định cãi, chợt thấy móng tay Ly Lạc mọc dài ra, vội vã ngậm miệng, ôm điều trốn ra đằng sau lưng Tô Phàm.

"Thằng bé còn nhỏ, huynh nhường nó chút đi." Tô Phàm thở dài, rõ ràng là cùng loài, sao lại cãi cọt suốt ngày như thế cơ chứ?

Tiểu hồ ly lén thò đầu làm mặt quỷ, liền bị búng ngay vào trán, nước mắt lưng tròng quay lại nhìn y. Ly Lạc lập tức kéo tay Tô Phàm bỏ đi, còn không quên quay lại trừng mắt với tiểu hồ ly.

"Huynh..." Tô Phàm thực không biết phải làm sao.

Nhưng tâm trạng tốt hơn nhiều, không như mấy ngày trước, u ám vô cùng, như thể bị ngàn vạn âu lo đè nặng. Cảm kích liếc Ly Lạc, đúng lúc ấy hẳn nhìn lảng đi, bàn tay nắm tay y chợt nóng lên, những ngón tay dần siết chặt lại, "Nghe nói trong núi có gà rừng, nếu huynh bắt được thì mình nướng lên ăn nhé?"

Hơi ẩm từ bàn tay còn đó, nhưng bóng người màu trắng đã nhảy tuốt ra xa, biến thành một chấm trắng.

"Thật là..." Tô Phàm dờ khóc dờ cười, nắm tay lại, giữ cho hơi ẩm của hãn vương vất không bị gió thổi bay mất.

Lúc Nhan trạng nguyên hạ kiệu, bốn bề lặng ngắt như tờ. Qua một hồi lâu mới nghe trạng nguyên cất tiếng, "Vạn lần đừng vậy, học trò thực không dám nhận", và tiếng hãn đờ tuần phủ đại nhân lên.

Dân thôn bấy giờ mới ngược đầu lên, trạng nguyên áo đỏ đang đỡ phụ thân lệ nóng đầm đìa, ai nấy lại ồ lên thán phục. Mày kiếm mắt sáng, mặt nhue ngọc dát, phong thái lại hiên ngang!

Sau đó Tuần phủ đại nhân nắm tay hãn khen ngợi đủ điều, nước miếng văng tứ tung, lại mời hãn về phủ mở tiệc tẩy trần, đây đều là lễ tiết, dĩ nhiên không thể chối từ.

Lúc xoay người vào kiệu, Nhan trạng nguyên quét mắt một lượt qua đám đông. Tam nhi nhà họ Trương, lão đại nhà họ Lý, mấy người bạn đồng môn... ai nấy y phục chỉnh tề, chấp tay với hãn, ánh nhìn hoà trong biển mắt hâm mộ của mọi người.

Hồ ly kể đến đây, bèn chăm chăm quan sát Tô Phàm, "Người nói xem, vừa mới xuống kiệu thì có gì muốn nhìn chứ?"

Tô Phàm không quan tâm, chỉ vùi đầu đọc sách.

Ly Lạc bắt về hai con gà, Tô Phàm tìm rất lâu mà không thấy vết thương nào trên người chúng cả.

"Lần này rõ bản lĩnh của bốn đại gia rồi chứ hả?" Ly lạc đem gà mổ bụng moi ruột, nhưng không vật lông, thay vào đó nhanh nhẹn trát bùn lên khắp con gà. "Hôm nay cho người thấy ăn gà nên ăn thế nào mới đúng."

Quản Nhi cầm dây điều chạy băng băng trên thảm cỏ, dưới bầu trời xanh thẳm. Một con hồ ly đỏ chói miệng ngậm gà vàng óng.

"Sao lại làm điều có hình dạng thế kia?" Tô Phàm buồn cười hỏi.

"Không phải là rất hay sao?" Ly Lạc chuyên tâm xoay nhánh tùng trong tay, lớp bụi nhão dày nặng trên thân gà đã bị thui khô cả, có vài chỗ bắt đầu nứt, kêu lách tách, hương gỗ tùng quyện cùng mùi thịt toả ra từ khe nứt.

"Có gà ăn?" Quản nhi chạy qua, khịt mũi hít ngửi.

"Muốn ăn thì tự mà làm." Ly Lạc đưa nhánh tùng cho Quản nhi, kéo tay Tô Phàm ra bờ suối, "Đừng coa nuông chiều nó quá, càng ngày càng ngang bướng coi trời bằng vung."

Tô Phàm nhớ lại bộ dạng cơm bưng nước rót áo hầu tận tay thường ngày của hắn. Thế mà giờ dám phê bình người ta hùng hồn như vậy.

Đi men bờ suối một lúc lâu, Ly Lạc không hề lên tiếng, Tô Phàm nghi hoặc nhìn sang, "Có chuyện gì à?"

"Hử?" Ly Lạc nhìn Tô Phàm, đôi mắt vàng kim soi bóng thư sinh, từng bước từng bước tiến lại gần, "Người trốn tránh điều gì?"

"Tôi..." Tô Phàm bối rối tránh mắt, "Không có!"

"Không có?" Ly Lạc nhướn mày, "Vậy thì, lần này không được tránh."

Tô Phàm nhìn Ly Lạc, đôi mắt vàng kim lớn dần lên, mắt y cũng mở to theo. Có cái gì đó dán lên cánh môi, chỉ trong tích tắc, còn chưa kịp rõ là chuyện gì thì bên tai đã lừng vường tiếng hắn cười, "Tốt lắm, quả nhiên là không tránh."

Mở miệng toan nói, lưỡi hăn đã luôn ngay vào, mềm mại và linh hoạt, sục sạo khoang miệng y không khoan nhượng, còn quấn lấy đầu lưỡi của y...

Châu thân tê dại, đầu óc tựa hồ trắng xoá, lại tựa như ấm áp xúc cảm, cảm giác mình bủn rủn tụt dần xuống, nhưng đã được cánh tay vòng ngang hông đỡ lại, vô thức ngả luôn vào lòng hăn... Thần trí càng lúc càng mơ hồ, chỉ còn nhớ đôi đồng tử vàng kim rực rỡ đến chói mắt mà thôi.

"Ha ha..." Lúc tỉnh ra, hai tay y đang ôm cổ hăn, cả người đeo cứng trên người hăn. Hồ ly liếm môi cười như con mèo trộm được thịt.

Mặt nóng ran.

"Thật là, Nhan Tử Khanh ăn thịt được người sao?" Ly Lạc ôm Tô Phàm nói, "Không phải đang tránh né thì là gì đây? Không thích thì cứ nói thẳng đi, chẳng nhẽ hăn khóc lóc treo cổ cho người coi chắc?"

Lúc ăn gà, tiểu hồ ly thừa lúc Tô Phàm ngồi chờ dẫn, chạy qua chỗ đại hồ ly nhỏ giọng khen, "Người cũng thật là giỏi, không sợ tiên sinh gập gã trạng nguyên kia rồi bị người ta bắt đi à?"

Ly Lạc gặm một miếng gà, híp đôi mắt đầy toan tính, "Muốn vậy cũng phải gặp mới được. Lần này hăn về, chỉ cần hôm nay không gặp, sau này hết chỗ nọ đến chỗ kia mời mọc, con thời gian rảnh rồi đi tìm tiên sinh nhà người ư? Tô Phàm ban ngày ở trường, tối lại về nhà, có lúc nào cho trạng nguyên tranh thủ?"

Tiểu hồ ly mau mắn dâng cho hăn miếng gà, bái phục sát đất.

Nhưng người tính không bằng trời tính, hồ tính cũng không thể bằng trời.

Cho nên cuối cùng họ vẫn gặp nhau.

Hôm ấy tan học, đám trẻ đã về gần hết, chỉ còn hài nhi nhà Tề bá chưa thuộc bài, Tô Phàm giữ nó lại dạy thêm.

"Quan quan ... quan quan ... thư cưu... Tại hà chi... chi châu..." Gương mặt bé nhỏ đỏ gay, mắt ầng ậc nước.

"Đừng nôn nóng, con cứ bình tĩnh, từ từ mà học." Tô Phàm vỗ về.

"Vâng..." Nó gật mạnh đầu, nhưng tiếc thay lúc mở miệng vẫn ập a ập úng, "Quan quan...quan quan...thư cưu..."

Nước mắt chảy xuống, giọng tắc tịt.

"Ầy..." Tô Phàm thở dài, định cho nó về trước, ngày mai lại học tiếp.

"Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu..."

Có người đang đứng bên khung cửa, thanh âm dịu dàng như nước chảy, lẳng đặng tựa như mới ngày hôm qua.

Tô Phàm ngoảnh lại, áo vàng hoa hạnh, mái tóc đen nhánh, đôi mắt cũng đen thăm thẳm.

"Tử Khanh..."

"Tô Phàm..."

P/s: Xin lỗi mấy bạn, dạo này mình bận quá, mới lại máy tính mình cũng hỏng nữa, chưa đem đi sửa được. Mình chỉ tranh thủ vừa edit vừa type lên ở công ty được thôi nên tốc độ có hơi chậm, mọi người thông cảm nhé!

HỒ DUYÊN

Công Tử Hoan Hi
www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Đệ vẫn... khoẻ chứ?" Nhìn nhau im lặng, cuối cùng vẫn là Nhan Tử Khanh mở lời trước.

"Ừ." Tô Phàm gật đầu, mắt đăm đăm nhìn mặt bàn cũ kỹ.

Lại chìm vào yên tĩnh, ánh mắt Tô Phàm hơi nhích lên, bắt gặp nền gấm sắc vàng thêu hoa văn chìm màu bạc, gió to sóng cả, mây cuộn bể gằm.

Trên đỉnh đầu một tiếng thở dài sâu thẳm, bàn tay quên cầm bút làm thơ vươn đến gần y, giữa chừng lại buông thông xuống, "Đã là tiên sinh rồi, sao còn kiếm lời như vậy?"

Không phải không thích nói, chỉ là không muốn nói, không mong nói, cũng không biết phải nói gì.

Tô Phàm trong lòng thầm biện giải. Bàn tay cầm sách siết chặt thêm, mắt cứ nhìn mãi chỗ tróc sơn trên mặt bàn cũ kỹ.

"Đệ vẫn vậy, chẳng thay đổi chút nào so với cái ngày không thuộc được thơ." Nhan Tử Khanh chẳng ngại Tô Phàm ít nói, tiếp tục gợi chuyện, khí vị xa xăm, như đang nhớ về ngày cũ.

"Năm ấy, nếu không thuộc được, có lẽ phu tử sẽ giữ đệ lại đến tối mịt."

"Không đâu, phu tử vốn từ ái, sẽ không làm vậy." Tô Phàm mở miệng biện hộ, bắt gặp ý cười ăm ắp trong đôi mắt kia, "Huynh..."

"Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với ta rồi?" Nhan Tử Khanh cười nhìn Tô Phàm, "Bạn đồng môn tái ngộ, Tô tiên sinh đối đãi thế này ư?"

Nhan Tử Khanh, dù cái bẫy người ta, nụ cười vẫn ôn hòa nhất mực.

Tô Phàm luôn lấy làm lạ, vì sao chốn thô tục nghèo hèn này lại sinh ra một nhân vật tao nhã ung dung nhường vậy? Lại còn luôn tươi cười hòa đồng với hạng bình dân bất tính như y.

"Huynh ... có khoẻ không?" Trước mặt Nhan Tử Khanh, Tô Phàm luôn thấy lúng túng.

"Vẫn bình an." Lần này, nghe rõ cả tiếng cười trong lời nói.

Tô Phàm nghiêng chặt môi, Ly Lạc mà biết, nhất định sẽ lườm y cười chê, "Đúng là một sách, đến một câu khách sáo cũng không nên hèn. Người đọc nhiều sách thế để làm gì cơ chứ?"

"Đừng cần nữa, cần thận rách da."

Nhan Tử Khanh đưa tay chạm vào môi y, Tô Phàm giật mình, cuống quýt lùi về phía sau một bước. Bàn tay Nhan Tử Khanh hững hờ giữa không trung, đôi bên sượng sùng tránh mắt, nhất thời không nói được câu nào nữa.

"Tôi... Ừm... Chúc mừng huynh!" Tô Phàm phá vỡ bầu không khí gượng gạo, gương mặt sáng lên nụ cười chân thật, "Bảng vàng đề danh là chuyện đáng mừng."

"Đa tạ." Mấy ngày nay chắc đã nghe câu này đến quá nhiều, nụ cười của Nhan Tử Khanh có phần nhợt nhạt, "Chỉ là may mắn mà thôi."

Sau đó chuyển sang chuyện hành trình và chuyện kỳ thi. Trên đường nghe kể đủ tích ly kỳ, chó trung thành theo chủ, bạch hạc báo ân, nữ tử trung trinh vạn dặm tìm chồng... Cảnh tượng kỳ thi như thế nào, mỗi thí sinh lại có một gian riêng nho nhỏ, có kẻ gian lận bị bắt cứ lạy lục cầu xin, có người tràn đầy khí huyết, cử chỉ ngông cuồng... Trường thi giống như một thế giới thu nhỏ với đủ hạng người.

"Lại nghe hôm ấy trạng nguyên cười ngựa dạo phố, thiên hạ nườm nượp đổ ra đường, người ta đồn nhau đến một mũi kim cũng chen không lọt; còn hôm ngắm hoa, son phấn trong kinh cung không đủ cầu, giá tăng đến mấy lần..." Lan man chuyện vãn lại cảm thấy tự nhiên hẳn ra, Tô Phàm bất thần dùng chuyện nghe được nối chuyện được nghe.

"Đệ..." Nhan Tử Khanh vốn đang ung dung trở nên lúng túng, "Đang nói năng tử tế, sao lại chọc ghẹo ta rồi?"

"Chuyện này mà là chọc ghẹo huynh sao? Hiện giờ cả thiên hạ đang truyền tai nhau như thế, lẽ nào đều là chọc ghẹo huynh ư?" Thấy hẳn lúng túng, Tô Phàm lại có phần thích chí, vẻ cười càng tươi.

"Sao đệ cứ đánh trống lảng mãi thế?" Nhan Tử Khanh nhìn Tô Phàm với vẻ bất lực, và cả một vẻ gì đó mà Tô Phàm không dám phân tích. Chuyện phải đến cuối cùng vẫn không tránh được ư?

Nhận ra nụ cười gượng gạo của Tô Phàm, Tử Khanh lộ vẻ trầm ngâm, "Lúc đọc thơ, ta đọc cùng đệ rất nhiều lần, hết lần này đến lần khác, đệ tưởng ta chỉ đang..."

"Bấy giờ hãy còn nhỏ dại, mới mấy tuổi đầu..." Tô Phàm vội ngắt lời.

"Lúc đi chơi ngoại ô, đã uống rất nhiều rượu... Đệ tưởng ta thực sự chỉ đang gánh hộ đệ sao? Cuối cùng đệ còn kéo cả Nhan An tới... Lúc ấy chúng ta bao nhiêu tuổi? Lớn hơn rồi ấy nhỉ?"

Hắn quay lưng đi, tấm áo vàng hoa hạnh lấp loáng những vệt sáng mờ mờ trong nắng chiều, kéo dài thành sợi, khiến người ta liên tưởng đến nước mắt.

"Ta..." Nụ cười trên gương mặt dần rạn vỡ, Tô Phàm chột nghĩ đến con gà nướng xiên của Ly Lạc hôm kia, bùn đắp bên ngoài cũng nứt dần như thế, lộ ra màu sắc thực sự ở trong.

"Sau đó, ở thôn trà, trên đường phố huyện thành, trong quán rượu, nhiều lần đến vậy... Đệ thật dễ tin người, bảo rằng tình cờ gặp, đệ cũng nhất nhất tin chỉ là tình cờ. Sao không thử nghĩ xem, một nơi chốn hẻo lánh là vậy, cái quán rượu nhỏ thế kia, chẳng đụng phải ai chỉ đụng phải ta, lại còn đụng bao nhiêu lần, trần gian nào có chuyện tình cờ đến vậy..."

Giọng nói vốn luôn nhu hòa lại trở nên kích động. Đầu vai run rẩy, vạt áo cũng se sẽ rung lên, hoa văn chìm màu bạc lan tỏa như sóng nước.

"Vì sao trước đây huynh chẳng bày tỏ?" Nụ cười đã vỡ nát, Tô Phàm trông bóng lưng trước mặt, lại cảm thấy mấy phần oán trách, "Vì sao đến giờ huynh mới nói?"

Tử Khanh xoay người lại, khóe môi nhếch lên, cười cam chịu, "Lúc ấy, trước khi vào kinh, ta muốn tỏ cùng đệ. 'Quan quan thư cữu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...' vốn muốn tự mình đưa đệ quyển sách, đệ lại nhìn ra cửa sổ bảo, bọn Tam nhi đang đứng kia, hãy gọi vào cùng."

Tô Phàm ngẩn ngơ nhớ lại, quả thật có một ngày như vậy, trong gian tửu quán bé nhỏ bình thường gặp Nhan Tử Khanh. Trước đó trao đổi dăm ba câu chuyện vặt, đôi mắt hắn trông mãi phía bên này, cảm thấy hắn đang nhìn mình, bèn nhìn theo ra cảnh đào đang nở rộ ngoài cửa sổ. Không khỏi nhìn thêm một lúc lâu, rồi tình cờ trông thấy bọn Tam nhi.

"Huynh có biết tư vị của việc lòng ôm sầu muộn canh cánh khôn nguôi không? Trước khi thi hăng tạm yên ổn, thi xong đứng ngời nhấp nhõm, còn bị người ta ngỡ là lo âu về kết quả, nhưng công danh có là gì đâu? Trạng nguyên thì đã sao? Thi trượt thì thế nào? Chỉ cần được trở về sớm một ngày cũng tốt lắm rồi. Cưỡi ngựa dạo phố, thăm vườn ngắm hoa, cùng vua dự yến... Có trạng nguyên nào lòng nóng như lửa đốt như ta?"

Tô Phàm ngây dại nhìn nỗi đau trong mắt hấn, không thể nào cử động.

"Bươn bả đi suốt cả ngày lẫn đêm về quê, cuối cùng cũng về đến nơi, mà khi xuống kiệu nhìn khắp một lượt lại chẳng thấy bóng người muốn thấy nhất, nếu không có kẻ nhắc huyện thái gia và các quan lại vẫn đang quỳ người thành thì ta còn chẳng nhận ra đâu! Lạnh nhạt với ta đến mức ấy hay sao? Gặp một lần cũng không muốn? Hôm đó đệ đã đi đâu?"

"Tôi..." Tô Phàm hé miệng, người cau mày đau khổ trước mặt y đây, đã không còn là Nhan Tử Khanh mà y quen biết nữa rồi.

Phải trả lời sao? Phải đáp thế nào? Phải nói gì đây?

Bị dồn ép, nộ khí và oán khí của hấn cuộn cuộn xô tới.

Làm y hoảng hốt, làm y hoang mang.

"Làm phiền." Một giọng nói chen vào, lạnh lẽo, không nghe ra tình tự.

Chẳng biết tự lúc nào, ngoài cửa xuất hiện một người tóc bạc, áo trắng, đôi mắt vàng kim nhạt màu.

"Ly Lạc."

Tô Phàm buột miệng kêu lên. Bản thân cũng không nhận ra lời mình nói nghe nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, nhưng lại khiến ánh mắt Nhan Tử Khanh tối sầm lại.

"Đã trễ thế này sao còn chưa về nhà nữa?" Ly Lạc sấn bước tới kéo tay y, không may mắn bận tâm đến người còn lại.

"Tôi..." Tô Phàm nhìn hai bên, không biết nên giải thích như thế nào.

"Tôi cái gì mà tôi? Một sách, muốn bỏ bốn đại gia chết đói phải không?" Nói đoạn chực kéo Tô Phàm đi, "Chúng ta về, tiểu quý đang đói ở nhà kia kìa."

"Vị này là?" Tử Khanh cũng không đoán hoài gì đến Ly Lạc, chỉ trân trối nhìn Tô Phàm.

"Ly Lạc." Ly Lạc không đợi Tô Phàm mở miệng đã đáp lời.

"Huynh ấy là..." Tô Phàm muốn giải thích, nhưng đã bị Ly Lạc cướp lời.

"Ta đang ở nhà y."

Nhan Tử Khanh sửng người, nghi hoặc nhìn Tô Phàm, ánh mắt dừng lại trên hai bàn tay nắm lấy nhau. Trước ánh mắt ấy, Tô Phàm càng lộ vẻ khó xử, cố giằng ra khỏi Ly Lạc, chẳng ngờ lại bị nắm chặt thêm.

"Tại hạ Nhan Tử Khanh, là bạn nối khố với Tô Phàm." Tử Khanh lấy lại tinh thần, chấp tay chào Ly Lạc.

Phong độ hiên ngang, khôi ngô tuấn tú, lại là trạng nguyên đứng trên bao người.

"A, Nhan trạng nguyên." Nhưng giờ Ly Lạc không đáp lễ, chỉ nắm tay Tô Phàm gật nhẹ, "Giờ trời đã tối rồi, muốn ôn chuyện cũ hẹn lần sau nhé."

Nói xong cũng không đợi Nhan Tử Khanh đồng ý, nắm tay Tô Phàm kéo ra khỏi lớp.

"VẬY HỌC TRÒ LẦN SAU TẮT TỰ MÌNH TỚI CỬA, MONG LY LẠC HUYNH CHỜ CƯỜI CHÊ."

Giọng Tử Khanh vọng theo. Ly Lạc không trả lời, chỉ khẽ "hừ" một tiếng. Thấy Tô Phàm dè dặt nhìn mình, bèn dịu giọng bảo, "CÓ CHUYỆN GÌ TÔI NÓI."

BỮA CƠM HÔM NAY VÔ CÙNG IM LÌM, QUẢN NHI VUI ĐẦU VÀ CƠM, NHƯNG ĐÔI MẮT CỨ ĐẢO QUAY ĐẢO LẠI GIỮA HAI NGƯỜI.

LY LẠC VÀ TÔ PHÀM ĐỀU KHÔNG LÊN TIẾNG, CHỈ CÚI MẶT CHĂM CHĂM GẤP MÓN.

ĂN ĐƯỢC MỘT HỒI, BỔNG LY LẠC ĐỨNG PHẮT DẬY, QUẢN NHI GIẬT NẢY CẢ NGƯỜI, THIẾU CHÚT NỮA LÀ ĐÁNH RƠI CÁI BÁT. NHƯNG TÔ PHÀM ĐANG CÓ NHIỀU TÂM SỰ, KHÔNG MẢY MAY PHÁT HIỆN RA.

LY LẠC VẪN KHÔNG NÓI CHUYỆN, CHỈ BÊ BÁT CANH TRỨNG ĐẶT XUỐNG TRƯỚC MẶT TÔ PHÀM, LẠI LẤY RAU CẢI MUỐI ỚT TRƯỚC MẶT QUẢN NHI KÉO LẠI, ĐĨA MÀN THẦU NGUỘI THÌ CHUYỂN ĐẾN CHỖ QUẢN NHI.

Tiểu hồ ly nhú mày toan cự nự, địa hồ ly bèn quắc mắt, nó liền vội vã chộp lấy một cái màn thầu nguội, cắn một miếng nhai nhanh rồi nuốt xuống cùng những lời định nói.

ĐỪA TÔ PHÀM KHỰNG LẠI GIỮA CHỪNG, Y NHÌN LY LẠC, CUỐI CÙNG IM LẶNG VẪN HOÀN IM LẶNG.

BUỔI TỐI TÔ PHÀM DỖ QUẢN NHI ĐI NGỦ TRƯỚC, LÚC VÀO BUỒNG, LY LẠC ĐANG ĐỨNG BÊN CỬA NHÌN Y.

TÔ PHÀM VỪA BƯỚC TỚI GẦN, HẮN LIỀN KÉO VÀO LÒNG, XOAY NGƯỜI LẠI, CÀI THEN RỒI ẦN Y LÊN CỬA, CHỈ VUI ĐẦU HÔN MÀ CHẴNG NÓI TIẾNG NÀO.

Tô Phàm không có cơ hội mở miệng, mới hé môi, lưỡi Ly Lạc đã luôn vào, quần quýt khuấy đảo, ép người ta không tài nào thở nổi.

Ly Lạc một tay nắm chặt cổ tay Tô Phàm không cho giãy giụa, một tay kéo mở vạt áo y, lần vào phía trong mơn trớn dần xuống dọc thắt lưng.

Hai tay Tô Phàm bị khống chế, trên thân thể chỗ nào bị hấn chạm qua đều như nhũn cả ra, miệng bị hấn cố chấp quần lấy, ban đầu còn vịn vẹo muốn tránh, sau đó đành nhắm mắt, bủn rủn đổ vào lòng hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Lúc tách ra, hai người đều im lặng thở dốc, ánh trăng rơi xuống một sợi bạc mong manh bên môi. Tô Phàm áo xống xộc xệch, thân trên gầy guộc in bóng trong đôi mắt vàng kim.

"Huynh... A..." Mãi mới thở lại được, Tô Phàm toan mở miệng lần nữa, mắt Ly Lạc tối sầm lại, răng cắn lấy điểm nhỏ trước ngực y, bắt đầu ngậm mút, khiến Tô Phàm không nói năng gì được.

"Ừm... A..." Lưỡi Ly Lạc dạo chơi trước ngực Tô Phàm chăm chút từng li từng tí, để lại một chuỗi dấu hôn, nổi bật trên màu da trắng nõn của thư sinh, trông lại càng phóng túng. Tô Phàm không tìm được rên rỉ, rồi như cảm thấy xấu hổ, y vội cắn môi để khỏi bật ra bất cứ âm thanh nào nữa...

Ly Lạc không biết đã ngừng tự lúc nào, chỉ chống tay nhìn Tô Phàm từ trên xuống. Rồi cúi đầu, lại chăm chú liếm môi y, không vội tiến vào trong, cứ tỉ mỉ lướt nhẹ trên cánh môi, Tô Phàm bị hấn làm cho buồn buồn, vừa đưa lưỡi ra liền bị bắt lấy, ngậm trong miệng trêu đùa, khiến y muốn dừng mà không được.

Rất lâu mới buông tha, hóa ra đã quần lấy nhau tới tận trên giường. Ly Lạc đưa táy kéo chặn đấp cho cả hai, cánh tay trong ô chặn còn siết chặt quanh thắt lưng y.

Bóng trăng mờ tỏ, Tô Phàm ngả trên ngực Ly Lạc, khép mắt lại, chẳng ai biết đối phương có ngủ thật hay không.

Tân trạng nguyên quả thật đã tìm tới nhà báỉ phỏng. Trước khi sang cũng chẳng báo tiếng nào, cứ thế mà đến.

Bấy giờ vừa dùng xong cơm tối, Quán nhi đang ngồi học bên bàn, Tô Phàm lẽ ra phải đang ngồi cạnh chỉ dạy, nhưng Ly Lạc cứ kéo y sang nói chuyện tào lao, toàn những chuyện trên trời dưới biển hóng được trong thôn.

Miệng nói, tay chân quờ quạng, chẳng bao lâu đã ôm riết cả người Tô Phàm. Môi cũng ghé lại, kề bên tai mà thổi, làm Tô Phàm mặt mày nóng rực, còn nóng hơn chung trà đang ủ trong tay nữa.

Mùa đông ngỡ hăn sợ lạnh, liền cứ để hăn ôm, ngờ đâu ôm dần thành thói, chẳng có chuyện gì cũng thích dính lấy y. Đặc biệt là mấy hôm nay, kể từ bữa ấy, luôn phải hôn đủ mới chịu thả người.

Tô Phàm ban đầu còn chống cự, hai gã đàn ông thế này là có ý gì? Hăn ngây ra một lúc, rồi lại hôn hít, môi kề môi, giọng khản đặc hỏi, "Người nói xem là có ý gì?"

Lòng Tô Phàm run rẩy, muốn nói nhưng chẳng thốt nên lời.

Là ý gì? Từ khi nào đã biến thành ý ấy?

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên, "rầm rầm rầm", có bảo là đập cửa cũng chẳng sai.

Quán nhi đứng dậy mở cửa, Tô Phàm vắn người muốn xuống khỏi lòng đại hồ ly. "Để người ta trông thấy còn ra thể thống gì nữa?"

Ly Lạc cười cười, khăng khăng không muốn buông.

Lúc ấy cổng đã mở rồi, Nhan Tử Khanh đứng đó. Vẫn áo hoa hạnh, tuy lão đảo đứng dựa vào khung cửa, nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn hai người đang ôm nhau ở trong nhà.

"Đừng quậy nữa." Bối rối vì ánh mắt kia, Tô Phàm khẽ bảo Ly Lạc buồn mình ra.

Ly Lạc buông thật, đón lấy chung trà trong tay Tô Phàm, nhàn nhã nhâm nhi, mỉm cười chào hỏi, "Ôi chao, Nhan trạng nguyên đây à? Mời vào ngồi chơi."

Tử Khanh không di chuyển, cứ thế đáp từ ngoài cổng, "Ta tìm Tô Phàm."

Tô Phàm nhìn hẳn, thấy ánh mắt tán loạn, mặt đỏ dị thường, bèn vội vàng tới đỡ, "Sao uống đến mức độ này cơ chứ?"

"Xin lỗi..." Tử Khanh vẫn còn đôi phần tỉnh táo, thấy Tô Phàm lại gần, bèn chống một tay lên khung cửa, gắng gượng trụ vững, "Tối nay tri huyện mời tiệc, không khỏi quá chén..."

"Để tôi bảo Quản nhi lại đăng nhà báo tin, chứ thế này làm sao về nhà được?" Tô Phàm nhíu mày nhìn hẳn, biết hẳn uống đến mức độ này đa phần không phải vì khó khước từ, cảm giác áy náy dần dần trào dâng.

"Không, không cần đâu." Tử Khanh xua tay cự tuyệt, đôi mắt đỏ quạch trong cơn say dăm dăm nhìn y, "Ngày mốt ta phải lên đường. Đêm... đêm mai đến tiễn ta được không? Coi như... Coi như nể tình chúng ta từng là bạn đồng môn đi vậy."

Càng về sau, lời nói càng lộ rõ ngữ khí cầu khẩn. Người trước mắt thần tình đau khổ, tóc tai rối bù, nào đâu dáng vẻ trạng nguyên hiên ngang phong độ mà người đời truyền tụng?

Nhan Tử Khanh phóng khoáng ung dung, thiên chi kiêu tử, Tô Phàm chưa gặp bộ dạng này của hắn bao giờ, càng chưa bao giờ nghe hắn nói bằng giọng nài nỉ. Ấy náy biến thành ăn năn, y liền gật đầu đồng ý, "Tôi nhất định sẽ tới. Huynh... huynh hãy bảo trọng."

Nhan Tử Khanh lại nhìn Tô Phàm hồi lâu mới quay đi, bóng lưng loạng choạng xa dần. Tô Phàm không yên lòng, sau Quán nhi theo đến tận nhà. Còn y đứng thẩn thờ ngoài cửa, mãi đến khi Quán nhi trở về báo bình an mới nhẹ nhõm thở phào.

Quay người lại đã thấy Ly Lạc đứng đằng sau tự lúc nào. Hắn cúi chung trà cho y, lòng bàn tay áp lên mu bàn tay, "Đừng có chuyện gì cũng đổ tại cho mình, nếu đến chuyện này mà hắn cũng nhìn không ra, thì đã không xứng với cái danh trạng nguyên đấy rồi."

Tô Phàm gật đầu, thuận thế tựa vào lòng hắn, "Huynh ấy là người tốt, tôi, tôi thực sự không biết đối đãi với huynh ấy như thế nào... Từ nhỏ tới lớn, huynh ấy lúc công khai lúc âm thầm giúp tôi không ít việc, ban đầu tôi không rõ, nhưng giờ đây... Bảo tôi phải báo đáp làm sao?"

"Bốn đại gia còn nợ nhà họ Trương mười mấy con cá diếc, nợ họ Tề nửa hăm rượu hoa quế, còn cả đậu hũ cay nhà họ Lý, người nói bốn đại gia phải báo đáp làm sao? Xẻ thân thành mấy phần cưới hết mấy cô con gái nhà người ta sao?"

Tô Phàm không nói gì, tiểu hồ ly phun trà đầy đất, "Người tính hay nhỉ! Lúc trong núi người thường sang nhà lão Trư ăn chực, có thấy rước con gái lão về đâu!"

Đêm hôm đó, trước dáng vẻ tươi cười của Ly Lạc, tiểu hồ ly tay ôm chân, bước ba bước chân lại ngoái đầu lưu luyến một lần, sang nhà Vương thăm tá túc.

Bên công thành, men theo hẻm nhỏ đi thẳng vào trong, có thể trông thấy một lá cờ quán rượu be bé màu vàng cắm xiêu vẹo ở ven đường, rìa vải thủng lỗ chỗ, lộ ra nùi tơ rối. Một quán rượu eo sèo, một mặt tiền nhỏ nhỏ, nhỏ đến mức không lấp biển hiệu, nhỏ đến mức thiếu lá cờ ấy thì chẳng ai biết có một quán rượu ở đây.

Lúc Tô Phàm khom lưng chui vào, Tử Khanh đã ngồi ở đó . Vẫn chỗ ngồi quen thuộc, đối diện ô cửa sổ, bên ngoài là một gốc đào, cành trổ nụ hồng lấm tấm, tôn lên vàng thái dương đang đà gác núi, trông cũng nên thơ.

Tô Phàm ngồi xuống bên kia bàn, che đi cảnh sắc bên ngoài.

Tử Khanh vẫn không thay đổi hướng nhìn, "Ra đi vào mùa hoa rụng, khi về đã vật đổi sao dời."

Tô Phàm hiểu điều hẩn muốn nói, nhắc bầu rượu rót cho mình một chén, "Ngày ấy tiền huynh vào kinh, hôm nay cũng vậy. Đều mong huynh được bay xa vạn dặm, được thi triển kỳ tài."

Vành chén chạm nhau, vang một tiếng khẽ.

Tử Khanh nhếch khóe môi, làm một hơi cạn sạch, lại rót thêm chén nữa, im lặng dốc cả vào bụng.

Tô Phàm lặng lẽ nhìn hẩn uống. Bầu thứ nhất cạn đáy, gọi thêm bầu thứ hai. Vốn đã châm đầy, Tử Khanh thần thờ không uống tiếp.

"Vì sao lại là hẩn?" Trăn trở suốt mấy ngày, nghĩ thế nào cũng không hiểu được, "Chúng ta tương giao đã mười mấy năm, hẩn mới xuất hiện có nửa năm gần gũi. Vì sao lại là hẩn?"

Rượu sóng sánh, trong veo, nhìn thấu tận đáy, vì sao lòng người không được thế?

"Huynh ấy... Ly Lạc huynh ấy..." Tô Phàm dời mắt nhìn sang bầu rượu đang cầm, bầu sứ màu trắng rất bình thường, nắm trong tay mát lạnh, dùng ngón tay ma sát một hồi thì ấm nóng, "Huynh ấy rất tùy hứng, cũng rất lười biếng, kén ăn, lông bông, độc mồm độc miệng, quen thói sai bảo người khác, tính tình cũng chẳng tốt lành gì... Hình như không có gì tốt cả."

"Vậy thì vì sao chứ?" Tử Khanh ngược lên, hơi hoảng hốt

Bầu rượu trong tay không lạnh nữa, lòng bàn tay ấm áp, khoan khoái vô cùng. "Đi dạy về thấy huynh ấy đang đợi, không hiểu sao trong lòng rất vui, dù rằng huynh ấy mở miệng chỉ để kêu đói. Nhưng cảm giác thực rất dễ chịu."

Một thân một mình hơn hai mươi năm không khỏi có khi cô quạnh, lúc đối diện với căn nhà trống trải, bếp lửa rừng rục thế nào, cõi lòng vẫn buốt giá không nguôi.

"Huynh ấy khuyên, đừng miễn cưỡng bản thân, đừng mãi nghĩ cho người khác, phải biết lo cho mình trước... Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên có người nói với tôi điều đó..."

Bao nhiêu năm ấy, luôn là y nghĩ cho người khác, giờ mới biết mình cũng có thể được ai đó để tâm. Ly Lạc là người đầu tiên, về nhà có người làm cơm để sẵn, trời mưa có người cầm ô đợi, mệt mỏi có người ngồi kế bên nói chuyện giải sầu...

"Một thân một mình từng ấy năm, thực sự... thực sự rất mệt mỏi..." Nụ cười xuất hiện nơi khóe môi, rồi từng chút, từng chút lan lên mắt.

"... Nếu như... Nếu như ta cũng sẵn lòng làm như vậy thì sao?" Thực sự không cam tâm, không cam tâm để nỗi lòng bao nhiêu năm của mình bỗng thành hư không.

"Huynh không đáng bị cầm chân ở đây." Tô Phàm nhìn Tử Khanh, tiếc nhớ một Nhan Tử Khanh đỉnh đạc năm nào, "Huynh không giống tôi. Tài hoa của huynh, hoài bão của huynh, hùng tâm của huynh đều không nên bị giam hãm ở thôn làng bé nhỏ này. Huynh là đương kim trạng nguyên, trên hoàng thất chúng thần, dưới lê dân bách tính, đều đang đợi huynh mở ra một cục diện mới cho thiên hạ. Bây giờ mà huynh quy ẩn, thì làm sao xứng với lòng mong đợi của muôn dân?"

"..." Tử Khanh buông thông tay xuống im lặng.

Trời đã tối hẳn, quán rượu nhỏ hẹp chỉ còn lại hai vị khách.

"Ta và đệ, cuối cùng vẫn là lỡ làng đôi ngả..."

Lúc Tô Phàm sắp đi, hẳn thì thầm nói.

"Ngày sau Nhan đại nhân được vạn dân xưng tụng, Tô mỗ tất ở chốn này kính về phương xa ấy rượu nhạt ba ly."

Ngoài cửa sổ, gió nổi, sao dờn, trăng non lơ lửng. Nụ trên cành vừa bung một đoá, cánh hoa e ấp, như muốn nói lại thôi.

Mình ngập trong ánh trăng, Tô Phàm đẩy cổng trúc đi vào, cửa nhà trên mở, khe cửa lọt ánh nến vàng, tù mù tĩnh mịch, lòng liền lắng lại, mùi vị của gia đình.

Tô Phàm nhón gót vào nhà, cửa từ từ mở, có mùi hương thanh lành ngợp cả căn phòng.

Trên mặt bàn đặt một bình rượu trắng, thân bình thon có phác mấy nét trúc thanh, rất đối hài hòa với bầu không khí. Bên cạnh bình có bày hai chén nhỏ cùng kiểu, đều chấm phá mấy phiến trúc, mỗi bên một chiếc, giống như người đang đối ẩm cùng ai. Nhưng bàn chỉ có một người ngồi, tự rót tự uống, chén kia trống rỗng, rõ ràng là đang đợi.

Đang uống rượu, Ly Lạc khựng lại, nhìn Tô Phàm với vẻ mơ màng, "Người về rồi đấy à?"

"Phải, về rồi đây." Tô Phàm ngồi xuống bên kia bàn, nhắc bình rượu tự châm cho mình một chén. Cảm giác mát rượi, đậm mà không chát, giống như vốc nước suối đầu tiên có được sau một quãng đường bôn ba, dư vị lâu dài, hương thơm vẫn vút trong hơi thở. "Vào hầm rượu nhà nào lấy vậy?"

"Nhà ta." Ly Lạc cũng nhắc chén uống theo, mắt lóe ánh vàng. "Loại quý giá nhất trong hầm rượu của đại ca, tổng cộng không quá mười vò nhỏ. Năm xưa phải là lúc lễ lạt lớn trong tộc mới chịu lấy ra chia vài ngụm. Keo kiệt!"

Rượu có thể khiến người ta dốc hết những điều chôn giấu trong lòng, kẻ ham nói vừa mở lời đã không dừng được nữa, bắt đầu thao thao bất tuyệt. Có lẽ vì say khướt, kể chỗ này một chút nhắc chỗ kia một đoạn, liên quan hay chẳng liên quan, đều là những chuyện lật vạt đầu thừa đuôi theo.

Tô Phàm chỉ mỉm cười lắng nghe, thảng hoặc nhấp môi ngụm rượu. Nghe hẳn kể chuyện trong núi thỏ chạy ửng bay, lão chuột gả cô con gái, nghe hẳn tả trong rừng sâu bốn mùa rõ rệt, mưa xuân miên man, tuyết đông im tiếng; nghe hẳn kể về đại ca nhà hẳn, vị đế vương hồ tộc nghiêm nghị cứng nhắc.

"Tên đầu gối ấy, từ nhỏ đã khoác bộ mặt đưa đám, đến cười cũng không biết phải hé răng thế nào. Bốn đại gia chặn qua chỉ ăn vụng một miếng thịt hun khói nhà lão lừa trọc bên núi ấy, đã bị hẳn nọc ra đánh một trận..."

Ly Thanh, đại ca hẳn, cũng là người một tay nuôi nấng hẳn, là anh, là thầy, cũng là cha.

"Lão tử bị hẳn đánh từ nhỏ cho đến lớn, mặt đưa đám chết toi, cứ làm như nói thêm một chữ là chết đấy!"

Huynh trưởng cực kì hướng nội, đến mức không biết cả cách quan tâm ấu đê của mình.

"Tô Phàm, Tô Phàm, một sách nhà người..." Câu chuyện rồi lại chuyển về Tô Phàm.

Tô Phàm cứ uống rượu, muốn nghe xem hẳn nói gì.

"Tô Phàm, Tô Phàm, ta... ta còn chẳng biết người liệu có về không nữa..."

Ngây dại, nhưng nụ cười trên mặt lại lan ra, cứ nương theo cánh tay Ly Lạc với tới uống hết rượu trong chén nhỏ. Tỏ ra cứng miệng, hóa ra cũng chẳng tự tin đến thế đâu... Vị ngọt trong rượu, ngọt đến tận đáy lòng.

"Người biết không, người là quý nhân của ta... Đại ca ta nói, năm ấy, thiên lôi đánh, nếu không có người, ta đã hồn phi phách tán rồi..."

Nụ cười có chút ngượng ngùng. Tô Phàm vội vã vùi đầu uống rượu.

"Đại ca nói, người với ta mệnh vận tương hỗ... Chính bởi vì là ta và người, cho nên ta mới tránh được thiên lôi."

"Cho nên huynh mới đến đây?"

"Ừ, ở bên người đến trọn đời."

"Trả ơn?"

"Ừ."

Men rượu xộc dậy, Tô Phàm run tay không cầm nổi chén, chống bàn đứng lên, lê chân về phía buồng trong. Trả ơn, chỉ để trả ơn. Vì trả ơn mà ở lại, ở lại đến tận lúc này, là để trả ơn. Làm sao nhận nổi?

"Học trò, học trò chẳng qua tiện thể tương trợ. May mắn gặp nhau, thịnh tình như vậy thật khó lòng đón nhận. Không dám nhọc đại tiên ủy khuất nương này. Đại tiên... đại tiên cứ trở, cứ trở..."

Chữ "về" chưa kịp buông khỏi miệng đã bị hãm chặn lại, bằng môi.

Lưỡi răng còn vương vẩn mùi men, hãm lại rớt vào một ngum, bất đắc dĩ phải hé miệng. Đầu lưỡi trơn mềm, xoay vòng trong miệng mặc sức trêu ghẹo. Rượu mớm vào tràn ra bên khóe môi, hãm lại dùng đầu lưỡi liếm, rồi ghé lên, không chừa cho chút thời gian hít thở.

Rất lâu mới rời nhau, môi còn kề sát, "Người bảo đi là bốn đại gia phải đi sao? Ai cho? Ta nếu muốn đi thì đã đi từ lâu rồi, người nói xem là vì ai?"

Tô Phàm ngây ngẩn chẳng đáp lời, đôi tay chống lên ngực hãm cũng dần mềm xuống.

Môi Ly Lạc chuyển sang bên gáy Tô Phàm, nhắm nháp gặm cắn, quần quanh ở yết hầu, "Một sách, người ta lừa người người liền tưởng thật, người nói xem nếu ta không ở bên cạnh trông coi, không chừng có ngày người bị người ta lừa đem bán còn ngờ ngờ ngác ngác. Có phải không? Hử?"

Tay hãm đã sớm linh hoạt cởi dải áo lần vào, men theo thắt lưng chậm rãi lên trên, những ngón tay sẽ sàng lướt qua da thịt, thân thể người kia liền run rẩy. Bèn bật cười khe khẽ, mơn trớn vuốt ve, bàn tay dạo qua đến đâu nghe râm ran đến đấy.

"Gặp nhau lần đầu ta đã biết người là kẻ thực thà, là một sách, sao không biết nghĩ cho mình đến thế? Người tưởng người là bồ tát hay sao?"

Tô Phàm hé miệng muốn nói, nhưng vuột ra khỏi miệng là một tiếng "a" hốt hoảng.

"Tôi... Ừm... Ly Lạc..."

Một điểm trước ngực đã bị hấn cúi đầu ngậm lấy, đầu óc không thể suy nghĩ nữa rồi, cảm giác tê dại ập đến từng cơn, cả người mềm nhũn chẳng cách nào cử động.

"Hử? Ha ha..." Ly Lạc chỉ cười khẽ, những nụ hôn vụn vặt rải bên đôi má vì hưng phấn mà ửng hồng của Tô Phàm, "Rượu vừa rồi tên gọi Xuân Phong Tiểu. Một chén hai chén chẳng làm sao, nhưng bà chén bốn chén thì sẽ... haha... như thế này... Nhỉ? Xuân tình nồng đậm..."

Bị hấn quấn lấy đưa vào buồng trong, lưng ngã xuống gối chặn mềm mại, thoáng một cái người đã ở trên giường. Áo quần cũng trút sạch.

Sao trốn, trăng nấp, quay cuồng trong bể đục suốt một đêm tròn.

"Vì sao... vì sao lại là tôi?"

"Vì ngươi là Tô Phàm... Một sách, bốn đại gia... Ta, ta chỉ vì ngươi là Tô Phàm mà thôi..."

Sáng sớm, gà gáy, tiểu hồ ly ôm chần vào nhà, thấy áo xống trải từ phòng ngoài đến tận cửa buồng trong, vội thối lui, đỏ mặt, "Hồ ly điên động, cũng không sợ người ta trông thấy, không biết ngượng ngùng là gì nữa!"

Chính ngọ, mặt trời rực rỡ, tiểu hồ ly ngồi trong sân viết chữ.

Trong buồng rầm một tiếng, có vật nặng bị rơi xuống đất.

Tiếp đó là một tiếng quát to, "Ra ngoài!"

Không lâu sau, đại hồ ly bê chậu đi ra ngoài cho gà ăn.

Tiểu hồ ly cười hì hì chạy lại sau lưng hấn quan tâm hỏi, "Bị tiên sinh đá xuống giường à?"

Đại hồ ly mặc kệ, tiểu hồ ly ngó qua vai hăn, trong chậu phải trộn đến nửa bát dầu vừng, gạo còn được cẩn thận vo qua.

"Nào có phải chuyện gì đáng thẹn đâu, đừng lo thế..." Võ vổ vai hăn, ngồi xuống trước mặt hăn chăm chú nhìn.

Miệng đại hồ ly kéo từ mang tai này sang tai bên kia.

Sập tối, sau bữa cơm, Tô tiên sinh cả ngày không nói chuyện, chỉ im lặng đọc sách. Đại hồ ly từ đằng sau ghé lại thổi khí, y không thèm quan tâm. Lại thổi, vẫn không quan tâm. Tiểu hồ ly trông thấy cười vụng.

"Tô Phàm, Tô Phàm..." Đại hồ ly bèn ôm lấy Tô Phàm từ phía sau, gác đầu lên vai y nỉ non một chập.

Tiên sinh đỏ mặt, thấp giọng kêu, "Còn trẻ con ở đây, đừng quậy."

Quản nhi biết ý, lập tức đón lời, "Không sao ạ! Hôm nay con vẫn sang nhà bên ngủ, hai người âm ỉ thế nào cũng không sao!" Nói xong còn nhoẻn miệng cười lấy lòng.

Tiên sinh đứng bật dậy, mặt mày đỏ gay đi thẳng vào buồng. Chỉ một lát sau, cả bọc chăn gấm bị quăng ra, "Quản nhi, tối nay con vào đây ngủ."

Tiểu hồ ly cả đêm ngủ không yên ổn, cứ mơ thấy đại hồ ly đang nhét nó vào nôi.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)